

LA SOPRANO MONTSERRAT CABALLÉ CANTARÀ A LA SAGRADA FAMÍLIA EN L'ACTE DE CLOENDA DE L'ATRI DELS GENTILS

«La fe et dóna tanta força!»

Durant dos dies, 17 i 18 de maig, Barcelona serà la capital mundial de l'Atri dels Gentils, una iniciativa que a partir de la inspiració del papa Benet XVI el Pontifici Consell de la Cultura ha portat a la pràctica. A Barcelona les sessions tindran lloc al Museu Nacional d'Art de Catalunya, la Universitat de Barcelona, l'Institut d'Estudis Catalans i la basílica de la Sagrada Família i versaran sobre *Art, Bellesa, Transcendència*.

Precisament serà a la Sagrada Família on tindrà lloc el colofó amb un acte obert al públic que es presenta sota el suggeridor títol *El diàleg de les veus: poesia i música a la Sagrada Família*. Una de les actuacions més esperades serà sens dubte la de la gran soprano Montserrat Caballé, que per a l'ocasió interpretarà *Mariam Matrem*, del Llibre Vermell de Montserrat, i *Cantar del alma*, de Frederic Mompou. Serà la primera vegada que Montserrat Caballé cantarà a la Sagrada Família, cosa que viu amb profunda emoció, tal com explica en una entrevista concedida a *Catalunya Cristiana*.

P 20-21

Bernat Vivancos estrena una obra musical a la Sagrada Família

El compositor Bernat Vivancos, director de l'Escolania de Montserrat, ha estat l'encarregat de compondre expressament una obra musical, titulada *Avui és el dia que ha fet el Senyor*, que s'estrenarà el proper 18 de maig a la basílica de la Sagrada Família, dins de l'acte de cloenda de l'Atri dels Gentils. Vivancos assegura que «per a un compositor, és un gran regal, un privilegi, però al mateix temps tota una responsabilitat, plena de respecte» i afegeix que «aquesta obra glossarà la festa pasqual».

P 4

«La imatge d'un atri enmig dels gentils»

Dr. Armand Puig
P 3

Diàlegs a l'atri

David Jou, Salvador Giner, Cori Casanova i Rafael Argullol
P 4

Entrevista al cardenal Gianfranco Ravasi

P 5

«Art, Bellesa, Transcendència»

Cardenal Lluís Martínez Sistach
P 17

Sumari

P 22 Èxit de l'obra teatral «Assassinat a la catedral»

P 23 ACAT: 25 anys lluitant contra la tortura

P 25 Mn. Jusèp Amiell, Creu de Sant Jordi 2012

P 28 Tot preparat per a La Marató per la pobresa

P 29 Ramon Espadaler i les arrels cristianes d'UDC

Editorial

Medalla d'Or a dos seglars insignes

La Generalitat de Catalunya ha concedit la seva màxima distinció, la Medalla d'Or, a dos prohoms de la cultura catalana: el lingüista Antoni Maria Badia i Margarit (Barcelona, 1920) i l'advocat i historiador Josep Maria Ainaud de Lasarte (Barcelona, 1925). Ens en fem especial ressò perquè ambdós tenen una llarga trajectòria eclesial. Antoni Maria Badia i Margarit, encara adolescent, va pertànyer a la Federació de Joves Cristians. Durant la guerra a casa dels Badia Margarit van tenir amagats alguns sacerdots i religioses. Tenien el Santíssim habitualment i quan venia algun capellà hi celebraven l'Eucaristia. A Antoni Maria li va tocar anar a la guerra amb la «lleua del biberó». Es va casar amb Maria Cardús el 1946 al monestir de Sant Cugat. Van tenir cinc fills; cada vespre resaven el Rosari al voltant de la taula del menjador. Ja catedràtic de la Universitat, feia excursions amb els alumnes i una vegada al Montseny, perduts en la boira van haver de passar la nit al ras, parlant, cantant i resant el Rosari. President de la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat, pel fet de deixar la màquina de ciclostil a un grup d'esquerres, fou detingut i empresonat. El 1965 tingué intervencions importants al II Congrés Litúrgic de Montserrat. Durant molts anys la família Badia-Cardús va estar vinculada a l'Oratori de Sant Felip Neri de Barcelona. Anys més tard es van integrar a la parròquia del Pi. Durant el període universitari dels seus fills, van participar activament en el MUEC. Antoni Maria

sempre ha estat un home de pregària: els darrers anys de vida de la seva esposa (va morir el 2007), resaven junts cada dia laudes i vespres, cosa que continua fent. Josep Maria Ainaud va formar part del Grup Torras i Bages, integrat per joves universitaris que es proposaven, entre el 1942 i el 1955, la recuperació de Catalunya i del seu esperit cristià. El bisbe Carrera explicava (CC, 1088, 27/7/2000) que «pertanyien a una burgesia aleshores atemorida. Eren de famílies catòliques que com, a tals, sortien d'una persecució religiosa i n'entraven en una altra de política (...): Jordi Pujol, Anton Cañellas, Francesc Casares, Joan Reventós... han esdevingut polítics prou destacats (...). Altres han estat intel·lectuals notables, com Jordi Bonet, Josep M. Ainaud [cunyat seu], Jordi Cots, Josep Espar, Albert Manent...». També en van sortir vocacions religioses: el monjo Hilari Raguer i els sacerdots Lluís Bonet i Joan Ramon Cinca. Ainaud fou amic i col·laborador del Dr. Ramon Cunill, delegat de Mitjans de Comunicació de l'arquebisbat de Barcelona. Ha estat patró de la Fundació Joan Maragall de cristianisme i cultura. El 1986, al Palau de la Generalitat va pronunciar la conferència *Barcelona: el somni de Don Bosco* i dos anys després al Vaticà amb motiu del pelegrinatge del Mil·lenari tingué una allocució memorable: *Mil anys de Catalunya, dos mil anys de cristianisme*. Ainaud, que traspua encara entusiasme i joia de viure, és un gran promotor del culte a sant Jordi. Els felicitem a tots dos ben cordialment.

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mònica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patricia Navas, URGELL; Xavier Bisbal, VIC

Col·laboradors d'aquesta setmana: Pilarín Bayés, Lluís Bertran, Agustí Codinach, Delfí Dalmau, Pere Fàbregues, Enric Frigola, Francesc Gamissans, Joan Guiteras, Elisabet Juanola, Dani Majà, Joan A. Mateo, Ignasi Miranda, Victòria Molins, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Joan Piñol, Armand Puig, Francesc Riu, Josep Rius-Camps, Peio Sánchez, Lluís Serra, Lluís Solà, Sebastià Taltavull, Pere Tena, Francesc Torralba, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 124,80 €

Gibraltar i Portugal: 124,80 €

Resta d'Europa: 199,85 €

Amèrica i Àfrica: 237,86 €

Àsia i Oceania: 315,81 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

Un nou lllindar

El valor del silenci

En el diàleg com en la pregària apareix la necessitat d'una actitud inicial, que hem de posar com a fonament per entendre'ns: és l'actitud d'escoltar i, per escoltar cal fer silenci, però un silenci ple, profund, receptiu, sincer, interior i exterior, això que tantes vegades ens falta.

Tanmateix, no tothom sap escoltar, ni tothom vol escoltar, ni tothom està disposat a escoltar. Per això cal fer-ne exercici constant i anar descobrint que en la vida són necessaris molts espais de silenci per tal de percebre amb equilibri i harmonia el que som i el que fem. No podem confondre els moments de silenci amb un temps buit, cal percebre'ls com una oportunitat de respir saludable, d'aprofundiment

profitós. «El silenci és part integrant de la comunicació —ens diu Benet XVI— i sense ell no existeixen paraules amb densitat de contingut. En el silenci escoltem i ens coneixem a nosaltres mateixos, naix i s'aprofundeix el pensament i comprenem amb major claredat allò que volem dir o allò que esperem de l'altre; elegim com expressar-nos.» Cal prendre consciència, doncs, de la necessitat d'una comunicació transparent, aquella que expressa la netedat de cor que fa que donem un to humanitzador a les nostres relacions.

Estem experimentant molta set d'autenticitat, necessitat de transparència informativa i un desig de comunicació que ens humanitzi. Amb tot, no

acabem d'aconseguir-ho quan els sorolls dissipadors que ens envolten poden més que la força creativa del silenci. Fer silenci, afavorir o crear espais de silenci sempre serà millor que respondre amb la tensió dels crits a qui se'ns vol imposar per la força. Per això, l'observació que ajuda a concentrar-nos ens capacita per a la valoració de l'altre i per a l'admiració de tot allò que és bo, veritable i bell.

En això rau precisament la força de la pregària quan, entrant en el nostre interior, ens fem perennes contemplatius de la bellesa divina i humana, i ens obrim a dimensions insospitades. El silenci ple i comunicatiu ens hi porta.

Sebastià Taltavull Anglada

Bisbe auxiliar de Barcelona

La imatge d'un atri enmig dels gentils

Armand Puig i Tàrrach
Degà-president
de la Facultat
de Teologia de
Catalunya

La comunicació de l'Evangeli en les metròpolis modernes té dues línies de força. La primera s'adreça als qui se senten cristians però s'han apartat o allunyat de la vida sacramental i d'escolta habitual de la paraula de Déu, si bé edifiquen les seves opcions tenint en compte l'Evangeli i no són indiferents a allò que l'Església proclama i subratlla.

La segona s'adreça als qui no se senten dins la comunitat eclesial però que, en canvi, no són indiferents a la pregunta sobre Déu i, eventualment, al missatge de Jesús, de manera explícita o implícita, pública o amagada. En aquest segon grup cal situar-hi els «catòlics culturals», persones que es diuen agnòstiques però que reconeixen ser deutors del cristianisme, per història personal i per marc socioreligiós. Els primers són els destinataris de la Missió Metròpolis, mentre que l'Atri dels Gentils s'adreça fonamentalment als segons.

De manera encertada, tal com manifesta en el seu recent llibre *La Sagrada Família. Un diàleg entre fe i cultura*, el Sr. Cardenal Lluís Martínez Sistach va decidir unir en una sola i gran acció aquestes dues iniciatives pontificies. El curs 2010-2011 va ser l'any del viatge del Sant Pare Benet XVI a Barcelona (novembre de 2010) amb motiu de la consagració de la basílica de la Sagrada Família. L'esdeveniment va anar precedit, un mes abans, per la Pregària per la Pau, la magna trobada de líders religiosos clamant per una cultura de la convivència i del diàleg. El curs 2011-2012 ha quedat marcat per una proposta de presència de l'Evangeli en el cor de la ciutat, que va ser precedida per la presentació de l'edició popular de la Bíblia Catalana Interconfessional a càrrec d'exponents del món catòlic i no catòlic (març de 2011).

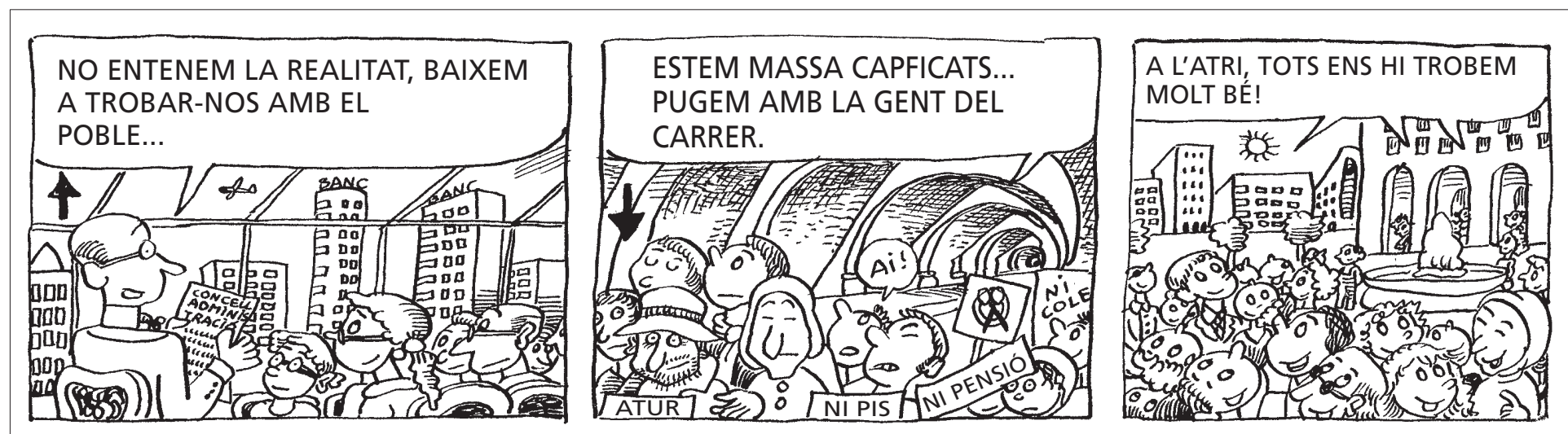
Barcelona haurà estat l'única ciutat europea, a més de París, que haurà acollit la Missió Metròpolis i l'Atri dels Gentils, amb la diferència que Barcelona haurà dut a terme els dos esdeveniments en un termini breu i concentrat: entre Quaresma i Pasqua del 2012. L'impacte aconseguit serà, doncs, molt més gran. Es consolida i es referma una línia, emmarcada en el Pla Pastoral Diocesà de l'arxidiòcesi barcelonina, que subratlla la dimensió evangelitzadora de l'Església de Barcelona —i, de retruc, de totes les altres diòcesis catalanes.

Si hi ha una cosa difícil de quantificar són les conseqüències d'una acció pastoral de gran abast. Vivim uns temps en què els processos religiosos de les persones sovint no s'expliciten directament. Tanmateix, una observació atenta de la realitat social i cultural catalana mostra que creix la sensibilitat envers les preguntes últimes, que guanya terreny el discurs ètic sobre la pau o la crisi, que els referents religiosos augmenten la seva presència social i cultural, que es dibuixen més àmbits públics i comuns de col·laboració, que certes persones i institucions d'Església són mirades amb simpatia i reconeixement.

En una paraula, com demanava el Concili Vaticà II, l'Església ha baixat a la plaça i allí ha trobat molta gent que la reconeixia com a portadora de l'Evangeli de Jesús, força i esperança del món. Hi ha molts gentils que són a l'Atri i que accepten de ser-hi, de dialogar, de trobar junts camins d'humanitat. El de l'art i la bellesa n'és un entre els més significatius. El mes de maig és, tot ell, primavera i Pentecosta.

«Es consolida i es referma una línia de l'arxidiòcesi barcelonina que subratlla la dimensió evangelitzadora de l'Església de Barcelona —i, de retruc, de totes les altres diòcesis catalanes»

«Hi ha molts gentils que són a l'Atri i que accepten de ser-hi, de dialogar, de trobar junts camins d'humanitat. El de l'art i la bellesa n'és un entre els més significatius»

Diàlegs a l'atri

1 Quins poden ser els punts de trobada entre creients i no creients?

2 Hi ha hagut cap vivència personal que hagi marcat el seu posicionament actual davant de la fe?

DAVID JOU

Poeta i professor de Física de la matèria de la Universitat Autònoma de Barcelona

1 Molts: l'afany de justícia, de solidaritat, de coneixement, de civisme, de feina ben feta, de preocupació per l'ambient, la salut, el país, el gust per la cultura, per l'esport, per la bellesa, pels viatges, per l'amistat... Ens diferencia, en canvi, la interpretació dels fonaments del valor i del sentit de la vida i de la mort, del bé i del mal, l'apreciació de les arrels profundes de la realitat humana i còsmica, el sentit del misteri de les coses, la base subjacent a la racionalitat ordenadora del món, la idea joiosa que el mal i la mort no són la darrera paraula. Convé poder viure les diferències sense conflictes personals, i les confluències com a trobades enriquidores. Tots creiem en alguna cosa, perquè ni ho podem saber tot, ni ho podem demostrar tot, ni ho podem recordar tot, ni ho podem dominar tot. Convé que, en confessar-nos creients, sapiguem precisar una mica allò en què creiem, que ho considerem atentament, amorosament, críticament, generosament, que hi aprofundim i ho visquem.

2 Moltes, i de diverses menes: emotives, estètiques, ètiques, racionals, culturals, cíviques... El tema religiós m'ha interessat sempre: és potentíssim. Jo el visc, sobretot, a través de la poesia i en diàleg amb la ciència, és a dir, més des d'un punt de vista intel·lectual i estètic que no pas des de l'acció caritativa directa, que seria una manera més alta i perfecta de viure-ho. Però ens cal de tot, les accions dels uns es teixeixen amb les dels altres i entre tots anem fent la realitat de l'Església—tan imperfecta, ai!, però cridada a fer viure una esperança i

SALVADOR GINER

President de l'Institut d'Estudis Catalans

1 Simplificant molt, el terreny comú d'encontre podria ser el de la fraternitat—els cristians l'anomenen caritat, molts altres també solidaritat—que és el fonament de tota moral universal. La fraternitat és l'esfera ètica compartida per totes les posicions, per molt diverses que siguin.

2 La meua actitud davant la fe, avui, no és fruit de cap vivència breu, específica, sinó de tota una evolució al llarg dels anys. En gran part aquesta posició l'he desenvolupada en el meu llibre *Carisma y razón*.

CORI CASANOVA

Metgessa foniatra. Professora de Blanquerna-URL i de l'ESMUC (Escola Superior de Música de Barcelona). Membre del Moviment de Professionals Catòlics de Barcelona

1 No és només quins poden ser, sinó els que ja són: el treball conjunt en la solidaritat, la justícia, el fet de pal·liar les conseqüències de la crisi. Els espais de diàleg, en el món universitari i cultural, en la recerca, sense obviar les preguntes per l'antropologia que hi ha al darrere; de fet els espais de trobada no els inventem, existeixen cada dia per mitjà de la presència dels laics en el nostre món. La bona notícia és que Benet XVI, a través de l'Atri dels Gentils, ho reconeix com una de les necessitats i a la vegada un signe del nostre temps, i ens encoratja en aquest camí.

2 L'experiència clau, continuada, constant d'haver viscut des de la joventut la fe en grup, en el si dels moviments d'Acció Catòlica, el MUEC com a estudiant i ara el MPCB, demanant-nos per la presència de Déu en el nostre món, pregant per

descobrir-lo i donar-ne testimoni. Estic convençuda que qualsevol acte col·lectiu, com el que estem a punt de celebrar, necessita continuïtat, trobar-se i fer comunitat, donar-nos eines i aprofitar les que tenim per obrir cada cop més espais de diàleg amb els homes i dones del nostre món amb els quals compartim «joies i esperances, tristesses i angoixes» (GS). Aquest és el gran repte que la nostra Església europea té plantejat. Els actes són simbòlics, valuosos, però passen.

RAFAEL ARGULLOL

Professor d'Estètica de la Universitat Pompeu Fabra

1 i 2 Contestaré conjuntament les dues preguntes perquè com comentu sovint amb els meus amics cristians l'exclusivitat semàntica sobre les paraules «creient» i «fe» no em sembla adequada. Com a agnòstic jo puc ser tan creient i tenir tanta fe com una persona religiosa. Per exemple jo puc creure en l'ètica humana i puc tenir fe en l'obra d'art perfecta. A partir d'aquesta premissa m'és impossible contestar els interrogants que em plantegen.

Estrena de la composició «Avui és el dia que ha fet el Senyor»

Miquel Àngel Codina / Barcelona

El prestigiós compositor Bernat Vivancos, director de l'Escolania de Montserrat i professor de l'Escola Superior de Música de Catalunya, ha estat l'encarregat de compondre expressament una obra musical que s'estrenarà el 18 de maig a la basílica de la Sagrada Família, dins de l'acte de cloenda de l'Atri dels Gentils. Vivancos assegura que «per a un compositor, és un gran regal, un privilegi, però al mateix temps tota una responsabilitat, plena de respecte. També em sedueix la idea de participar en un acte no litúrgic en si mateix, que pot acollir molta gent de procedència, inquietuds

i creences diverses, on, per damunt de tot, la bellesa dels textos, dels diàlegs i de la música dels compositors de tots els temps que s'hi interpretarà serà la protagonista. Una manera d'escoltar el missatge—també d'Església—sense interferències».

Avui és el dia que ha fet el Senyor (fragment del salm 118,24) és el títol d'aquesta composició musical, que serà interpretada per 650 cantaires. «S'hi recreen aspectes—explica Bernat Vivancos—que Gaudí cultivava en la seva arquitectura: natura (arbres, flors, espirals), fe, misticisme, color, llum, riquesa de materials, textura... I sobretot un material compositiu amb una harmonia d'inspiració espectral que, mesclat amb

la modalitat que ens ofereix la monodia del cant gregorià, és la base del treball harmònic i melòdic ideal per emmotllar-se a la verticalitat arquitectònica del geni, on la música vol ser un reflex d'espiritualitat ascendent.»

Segons Vivancos, «aquesta obra glosarà la festa pasqual. El naixement del dia, símbol i mirall de la Pasqua, es narra musicalment amb efectes de llum i so (foscor-llum, recreació de cants d'ocells, campanes tubulars que, disposades estereofònicament, fan de la Sagrada Família un gran campanar...) i es complementa amb un treball policoral basat en harmonies d'inspiració espectral bàsica, símbol també del respecte per l'essència de la natura, on res no és in-

ventat; tampoc el material compositiu, amb harmonies que es fusionen amb el material melòdic i modal del cant gregorià *Lucis creator optime*».

El compositor revela que «aquest monstre acústic que és la Sagrada Família s'ha de saber entendre, escoltar i respectar, més que no pas imposar-ne alguna voluntat musical». I afirma que «el protagonista no és el sastre, el compositor; la voluntat és poder crear un vestit a mida de les possibilitats acústiques de la Sagrada Família». «Una de les possibilitats compositives vàlides—afegeix Vivancos—és un treball per a grups, per cors, respectant sempre les posicions dels cantaires a les cantories dissenyades per Gaudí a la nau.»

«L'art i la bellesa sempre han estat un camí de recerca de la realitat total»

Cardenal Gianfranco Ravasi, president del Pontifici Consell de la Cultura

Carme Munté

La relació del cardenal Gianfranco Ravasi amb l'art i la cultura catalana podríem definir-la d'autèntic «enamorament»; una relació establerta des de fa anys i viscuda amb més intensitat des que va descobrir la Sagrada Família, la figura d'Antoni Gaudí i tot el seu potencial. Tractant-se de l'autèntic artífex de l'Atri dels Gentils arran de la inspiració del papa Benet XVI, el cardenal Ravasi, president del Pontifici Consell de la Cultura, serà present a Barcelona els dies 17 i 18 de maig per seguir *in situ* les sessions.

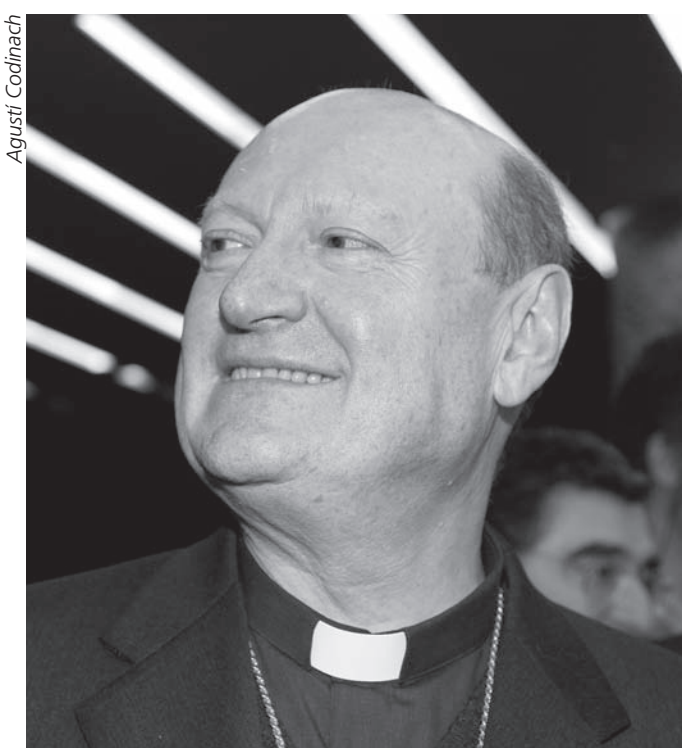
Després de l'experiència viscuda en altres ciutats europees, quina pot ser l'aportació concreta de Barcelona a l'Atri dels Gentils?

Allò específic de l'Atri a Barcelona està contingut en els grans temes d'aquesta trobada: «Art, Bellesa, Transcendència.» Les sessions tindran lloc a tres llocs emblemàtics de Barcelona: el Museu Nacional d'Art de Catalunya, la Universitat de Barcelona, l'Institut d'Estudis Catalans, amb l'apoteosi a la Sagrada Família. Hem escollit la bellesa com a element central de la discussió a l'entorn del qual s'articularà el diàleg amb les diferents modalitats. L'art i la bellesa sempre han estat un camí de recerca de la realitat total, de superació dels horitzons estrets de la realitat quotidiana. Aquest dinamisme de l'art,

de recerca de la bellesa, en alguns corrents contemporanis ha quedat oblidat o fins i tot negat: hi ha un art que deliberadament exclou la bellesa o el sentit. En qualsevol cas, però, aquests grans temes es presten a un diàleg constructiu en el qual creients i no creients tenen molt a aprendre els uns dels altres.

L'Atri dels Gentils, com ha de marcar la vida de l'Església? Cal establir més diàleg amb el conjunt de la societat?

L'Atri dels Gentils al Temple de Jerusalem era el lloc de l'adoració comuna del Déu únic, tot i que per a alguns fos només un Déu desconegut, o intuït, o desitjat. El tema central d'aquests actes, o per dir-ho d'una altra manera, l'estil, sempre és el diàleg i la recerca comuna de la veritat, de les realitats darreres, que per a un cristià té un nom concret: Déu com a realitat

Agustí Codinach

última. En aquesta recerca, els creients no es col·loquen en actituds de donar lliçons de moral o de religiositat, sinó també d'aprendre, fins i tot dels qui no creuen. Així ens ho va recordar el Papa a Assís, tot convidant a una trobada religiosa a alguns no creients, com a testimonis de la recerca de veritat i de sentit de la humanitat. Allà ens va dir que els creients no podem considerar

Déu una possessió nostra (en tot cas, al contrari: nosaltres som possessió seva), sinó un Déu al qual sempre s'ha de cercar. Com recorda l'escriptor italià Erri de Luca, els creients han de recordar que el terme «creient» és un participi present i, per tant, que sempre s'està creient novament; l'acte de fe no és un simple certificat obtingut un cop per sempre.

Quines són les etapes següents de l'Atri dels Gentils?

Les properes etapes són moltes i molt nombroses: Assís, Praga, Estocolm, Mèxic, etc. La recerca comuna de la veritat es va declinant diversament a cada ciutat, tenint en compte la realitat de cada lloc, la seva història, la seva personalitat. Així, per exemple, en la recent trobada de Palerm, totes les trobades van girar entorn del tema de la cultura de la legalitat i l'acollida als emigrants, dues qüestions que a Palerm tenen una incidència especial. A Mèxic, el tema serà la violència, que està modificant profundament la fisonomia d'un país tradicionalment acollidor i alegre. A Milà serà el món de les finances, i així successivament. A més d'un tema, a cada lloc hem escollit llocs simbòlics: a París van ser la Sorbona i l'Acadèmia de França, emblemes d'una cultura laica. A Barcelona no podia ser cap altre lloc que la Sagrada Família, expressió del geni creador català i de la recerca de la transcendència.

Opinió

Bellesa i nova evangelització

Jaume Aymar i Ragolta
Director

Quan el cardenal Ravasi va venir a Barcelona el gener del 2010, convidat per la Fundació Joan Maragall, en la roda de premsa un periodista va preguntar-li sobre l'expressió Atri dels Gentils a la qual s'havia referit per primera vegada Benet XVI en el seu discurs a la Cúria Romana el 21 de desembre del 2009. Ravasi va respondre amb un somriure: «Tothom es pensa que és una iniciativa que jo he proposat al Sant Pare, quan realment ha estat a l'inrevés: la idea és del Papa.»

És encertat que el proper tema de l'Atri a Barcelona sigui «Art, bellesa i transcendència». Benet XVI diu que l'acció social no ha d'oblidar mai la via *pulchritudinis*, la de la bellesa. Moltes de les manifestacions del patrimoni històric-cultural religiós són autèntics camins cap a Déu, la Bellesa suprema; més encara, són una ajuda per créixer en relació amb ell, en la pregària. Es tracta de les obres que expressen la fe i que hi poden portar.

Des que el Sant Pare va consagrar la Sagrada Família el 2010, he tingut l'ocasió d'ensenyar el temple a centenars de persones: bisbes, sacerdots, diaques, religiosos, seglars, matrimonis, famílies, professors universitaris... Però fa pocs dies vaig guiar una associació que dona sostre i llar als qui no en tenen. Em van seguir, la majoria, amb gran atenció. Em vaig recordar de la frase de Josep Antoni Abreu: «Una cultura per als pobres no pot ser una pobra cultura.» Gaudí volia que a la Sagrada Família tothom s'hi trobés reconegut. El dia que l'Església el beatifiqui

l'hauria de fer patró dels guies turístics, perquè va ser ell mateix el primer a explicar la seva obra amb un entusiasme i una passió que li va valdre de llavis del nunci Ragonesi aquell elogi tan bell i que va plaure tant a l'arquitecte: «Gaudí, vostè és el Dante de l'arquitectura!»

Però hi ha moltes altres mostres que agermanen aquestes dimensions: la Passió d'Esparreguera, que ha estat guardonada amb la Creu de Sant Jordi. De ben segur que tant entre el miler de persones que participen en l'organització, com en el nombrós públic que aplega, hi ha creients i no creients. I la Passió és una bella mostra de cultura i religiositat popular, amb una posada en escena molt acurada i uns quadres plàstics plens d'encís. Enguany s'ha celebrat també el vint-i-cinquè aniversari de la recuperació de la Processó del Silenci de Badalona, la tercera ciutat de Catalunya. És una mostra de pietat actualitzada, d'estètica barroca, l'acte religiós i cultural que aplega més persones a la ciutat. Se n'ha publicat un llibre amb un DVD, amb testimonis plens d'autenticitat de creients i de no creients que hi participen.

Darrerament hi ha hagut també apostes que posen en relació art i fe interessants i innovadores, com ara l'himne a La Marató, a càrrec de Sergio Dalma i l'Escolania de Montserrat. Em deia un monjo que s'emociona cada vegada que el veu. Un altre és el de la colla castellera dels Marrecs de Salt pujant l'escalinata de la catedral de Girona amb el lema «Ho portem dins» i el missatge que conté. Esmentem encara la representació de l'obra de teatre *Assassinat a la Catedral* davant la façana restaurada de la seu barcelonina, talment un gran retaule. És l'inici d'un nou estil d'evangelització.

*** RàdioEstel**
DE
MATINADA

Nits de dissabte a
diumenge
de 00.00 h a 1 h

Redifusió del programa les nits de
diumenge a dilluns d'1 a 2 h.

Per a tots aquells que no
podeu dormir,
us fem companyia

amb
ESTHER NOSÀS

NOSAR
COMUNICACIÓ
Tel. 606 974 623
www.dematinada.es

Programació 2012

Club⁺amics

Associació d'Amics de Catalunya Cristiana

Pelegrinatges

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

Terra Santa

Del 21 al 28 de maig

Del 17 al 24 d'agost

Del 30 novembre al
7 de desembre

Expedicions culturals

Lourdes

Del 28 juny
al 2 de juliol

Del 20 al
24 de setembre

Units al pelegrinatge de
l'Hospitalitat de la Mare
de Déu de Lourdes

Organització tècnica

relitur viatges GC 1045 D

MESOPOTÀMIA Ruta bíblica per terres aramees

Del 20 al 29 d'agost

Les terres entre l'Eufrates i el Tigris pertanyen a la cultura universal d'un món transcendent i determinant. Viatjant per les terres del Creixent Fèrtil ens acostarem allà on la tradició ens recorda per on van passar els patriarques bíblics i també per on van passar tants d'altres pelegrins il·lustres, com Egèria en el s. IV, donant també testimoni d'unes terres d'antiga tradició cristiana. Antioquia, Gaziantep, Urfa (l'antiga Edessa), són alguns dels llocs amb nom destacat. Tindrem ocasió de navegar per l'Eufrates, arribar a la vora del Tigris a Hasankeyf i descobrir llocs arqueològics excepcionals com Nemrut o Perre. A Istanbul visitarem part del barri jueu i per descomptat els grans llocs de la tradició cristiana.

Un viatge per les terres aramees de Mesopotàmia.

ARMÈNIA

Un país marcat
per la fe

ARMÈNIA és una nació arrel·lada en les tradicions bíbliques. Segons una d'elles, a la muntanya de l'Ararat, símbol del poble armeni (avui dins de fronteres turques), va ser on Noè va desembarcar de l'Arca, i segons una altra llegenda on és situat l'Edèn. També és el lloc on van portar els apòstols Judes Tadeu i Bartomeu la relíquia de la Santa Llança (de Longinos). Primer país que adopta el cristianisme com a religió d'estat l'any 301 dC. Salvaguarda del cristianisme des de la seva identitat com a nació.

Del 2 al 12 de juliol

Viatjar a Armènia és descobrir les seves esglésies, la seva litúrgia, el deliciós menjar, la seva gent. Un país acollidor, de gran bellesa paisatgística i cultural, un país marcat per la seva fe que ens arriba al cor.

SRI LANKA:

l'esperit de l'antiga Ceilan

De l'1 al

9 de novembre

La ruta colonial de les
espècies al cor de l'Índic

L'actual **SRI LANKA** és l'antiga CEILAN, una illa al sud del continent indi que ens ofereix l'oportunitat d'endinsar-nos en una magnífica ruta a través de plantacions d'espècies, parcs nacionals on gaudirem d'un safari entre elefants, meravellosos paisatges de muntanya entre plantacions de te, les antigues capitals del regnes singalesos, etc. Tot envoltat d'un dels paisatges més impressionants d'Àsia on la selva més verda i una atractiva costa tropical són la llar d'un poble amable i hospitalari on actualment regna la pau i l'harmonia entre cristians, budistes, hindús i musulmans.

Places limitades

Club+amics
Comtes de Bell-lloc 67-69
08014 Barcelona

Tel: 93 409 27 00
info@clubmes.cat
www.clubmes.cat

Recerca i atenció mèdica, guiades per l'amor

Visita del Papa al Policlínic Agostino Gemelli

Zenit
Roma

«Sense amor, fins i tot la ciència perd la noblesa.» Aquesta breu frase resumeix la reflexió sobre el sentit de la medicina i de la recerca científica que Benet XVI va fer a la seu romana de la Universitat Catòlica del Sagrat Cor. En visita per celebrar el 50è aniversari de la institució de la Facultat de Medicina i Cirurgia, que porta el nom del fundador, Agostino Gemelli, el Papa va aprofitar l'avinentsa per saludar personalment la comunitat acadèmica, el personal sanitari, els pacients i els estudiants i per subratllar la «reciprocitat profunda» entre ciència i fe.

Posant l'atenció a com les ciències experimentals han «transformat la visió del món i la pròpia autocomprensió de l'home», Benet XVI es va aturar en els «múltiples descobriments i tecnologies innovadores» que, succeint-se «a un ritme trepidant», sovint estan «no exemptes d'aspectes inquietants». «Ric en mitjans, però no en finalitats —va observar el Pontífex— l'home del nostre temps viu condicionat pel reduccionisme i el relativisme, que el duen a perdre el significat de les coses.» Aquest home, «quasi engegat per l'eficàcia tècnica», relega «la dimensió transcendent a la irrellevància», creant així terreny fèrtil per a «un pensament feble i un empobriment ètic que ennuvola les referències normatives de valor».

Les conseqüències són «impredictibles», va afirmar el Papa, perquè disminuint «aquell Logos que presideix l'obra de la creació i guia la intel·ligència de la història» s'arriba a una «mentalitat tecnopràctica» que genera «un desequilibri arriscat entre el que és possible tècnicament i el que és moralment bo». És important que «la cultura redescobreixi el vigor del significat de la transcendència» i que «obri amb decisió l'horitzó del *quaerere Deum*», la recerca de Déu. En el fons, va afegir el Bisbe de Roma, «el mateix impuls a la recerca científica brota de la nostàlgia de Déu que habita el cor humà». L'home de ciència, va precisar, «tendeix a assolir aquella veritat que pot donar sentit a la vida», des del moment en què «per molt que la recerca sigui apassionada i tenaç, no és capaç d'aclarir completament la qüestió de les realitats eternes».

Correspon a Déu «prendre la iniciativa de sortir a trobar i adreçar-se a l'home amb un amor immens». Això li assegura «una vida d'il·luminació i d'orientació segura»; si no, va dir el Pontífex, «el seu *quaerere Deum* es perdria en un embolic de camins». Es posa de manifest, per tant, «la reciprocitat fecunda entre ciència i fe», gairebé «una exigència complementària de la intel·ligència del que és real». Només recorrent el camí de la fe «l'home és capaç d'entreveure en les mateixes realitats de patiment i de mort, que travessen la seva existència, una possibilitat autèntica de bé i de vida».

A la llum d'això, la creu de Crist es converteix en «arbre de la vida», on l'ésser

«En una facultat catòlica de Medicina, l'humanisme transcendent no és un eslògan retòric, sinó regla viscuda de la dedicació quotidiana»

humà «reconeix la revelació de l'amor apassionat de Déu per ell». La cura dels que pateixen aquesta «trobada quotidiana amb el rostre de Crist, i la dedicació de la intel·ligència i del cor es fa signe de la misericòrdia de Déu i de la seva victòria sobre la mort». Viscuda íntegrament, va concloure Benet XVI, «la investigació és il·luminada per ciència i fe», dues «ales» de les quals «pren impuls i força, sense perdre mai la justa humilitat, el sentit del propi límit». D'aquesta manera, la

recerca de Déu «es fa fecunda per la intel·ligència, ferment de cultura, promotora del veritable humanisme».

En aquest marc, «s'inscriu la tasca insubstituïble de la Universitat Catòlica —va subratllar el Papa— lloc en què la relació de tractament no és ofici sinó missió; on la caritat del bon samarità és la primera càtedra i el rostre de l'home que pateix el rostre de Crist mateix».

Tot recordant la «relació particular entre la Universitat Catòlica i la Seu de Pere», el Pontífex va destacar que «en una facultat catòlica de Medicina, l'humanisme transcendent no és eslògan retòric, sinó regla viscuda de la dedicació quotidiana». Per això va recordar la importància de la institució del nou Centre d'Ateneu per la vida, com a realització del somni del fundador pare Gemelli de crear «una Facultat de Medicina i Cirurgia autènticament catòlica, que dugui al centre de l'atenció la persona humana en la seva fragilitat i en la seva grandesa».

Un darrer pensament va ser per a tots els pacients presents a l'hospital, al rostre dels quals «es reflecteix el de Crist que pateix» i als quals el Pontífex va assegurar la seva pregària i el seu afecte, tranquil·litant-los pel fet que al Gemelli «seran sempre atesos amb amor».

Benet XVI recorda Joan Pau II

ACI / Ciutat del Vaticà

Benet XVI va recordar el beat Joan Pau II en celebrar-se el primer aniversari de la beatificació a la plaça de Sant Pere l'1 de maig del 2011. Al final de l'audiència general i davant d'uns vint mil fidels, el Papa va saludar en la seva llengua els pelegrins polonesos. Benet XVI va ressaltar del papa Wojtyla que «el testimoni de la seva vida, la seva ensenyança i l'amor per la pàtria romanen en la vostra herència particular». L'1 de maig del 2011, a la beatificació de Joan Pau II que va presidir Benet XVI, més d'un milió de persones van omplir la plaça de Sant Pere, la Via de la Conciliazione i els carrers propers, entre ells milers de polonesos. El miracle que va permetre la beatificació de Joan Pau II va ser la guarició de la malaltia del Parkinson de la religiosa francesa Marie Simon Pierre, que va ser present a la cerimònia i que va acompanyar la presentació de la relíquia del Pontífex.

Homenatge a Sant Martí de Porres

ACI / Ciutat del Vaticà

En acabar el rés del *Regina caeli* amb els milers de fidels reunits a la plaça de Sant Pere, el Papa va retre homenatge afectuós a sant Martí de Porres, el sant peruà caracteritzat pel seu servei als altres i del qual se celebra el 50è aniversari de la canonització. Sant Martí de Porres va ser elevat als altars per Joan XXIII el 6 de maig de l'any 1962, i és afectuosament conegut com «fra Escombra», i també com el primer sant negre d'Amèrica. Durant l'homília de canonització, Joan XXIII el va enaltir per «la seva profunda humilitat que feia que considerés a tothom superior a ell, el seu zel apostòlic, i el seu afany continu per atendre malalts i necessitats, cosa que li va valdre, per part de tot el poble, el bonic apel·latiu de "Martí de la caritat"». Martí es va lliurar a Déu i va viure en servei, humilitat, obediència i amor sense mesura. Va tenir un somni, en el qual Déu el cridava a passar desaperbut i ser l'últim. Això es va convertir en el seu anhel més profund. D'aquesta manera, l'escombra i la creu seran els seus companys de vida.

Obeir el Papa perquè l'Església resplendeixi a la Xina

Trobada de la comissió vaticana per als catòlics xinesos

ACI

Ciutat del Vaticà

La comissió instituïda l'any 2007 per Benet XVI per estudiar les qüestions més importants dels catòlics a la Xina, ha fet una crida a continuar obeint les indicacions del Papa perquè «el rostre de l'Església resplendeixi amb claredat enmig del noble poble xinès».

En un comunicat fet públic després de l'assemblea plenària de la comissió que es va reunir al Vaticà entre el 23 i el 25 d'abril, es fa referència a un dels temes més delicats a l'Església a la Xina: l'ordenació il·legítima de bisbes, que ha generat en els darrers mesos algunes tensions entre el govern comunista i el Vaticà.

El text recorda que «l'Església necessita bons bisbes, ja que són un do de Déu per al seu poble, a favor del qual exerceixen l'ofici d'ensenyar, santificar i governar. Així mateix, són cridats a donar raons de vida i esperança a

me sacrificant elements essencials de la fe i de la disciplina catòliques» ja que «l'obediència a Crist i al Successor de Pere és el pressupòsit de tota veritable renovació, i això val per a tots els components del Poble de Déu».

Els laics

Pel que fa al paper dels laics, la comissió els encoratja a «entrar cada vegada més profundament en la vida de l'Església, nodrits per la doctrina, conscients de la seva pertinença eclesial i coherents amb les exigències de la vida en Crist».

A més, els exhorta a «participar en la vida civil i el món del treball, oferint amb plena responsabilitat la contribució que els és pròpia: estimar la vida i respectar-la des de la concepció fins a la fi natural; estimar la família promovent els valors que són, igualment, propis de la cultura tradicional xinesa; estimar la pàtria, com a ciutadans honestos i sol·lícits de bé comú».

les persones amb les quals es troben. Els bisbes reben de Crist, a través de l'Església, la seva missió i la seva autoritat, que exerceixen en unió amb el Pontífex Romà i amb tots els bisbes del món».

El comunicat denuncia la pretensió d'alguns organismes de «posar-se per damunt de l'autoritat dels bisbes i de guiar la vida de la comunitat eclesial». El text afirma que «continuen vigents les indicacions realitzades pel papa Benet XVI a la carta als catòlics de la Xina del 2007, i és important tenir-les en compte perquè el rostre de l'Església resplendeixi amb claredat enmig del noble poble xinès». «Aquesta claredat ha estat ofuscada pels eclesiàstics que han rebut il·legítimament l'ordenació episcopal, i pels bisbes il·legítims que han realitzat actes de jurisdicció o sacramentals, tot usurpant un poder que l'Església no els ha conferit.»

Darrerament, continua dient el text, «alguns d'aquests bisbes han participat en consagracions episcopals autoritzades per l'Església. El comportament d'aquests bisbes, a més d'agreuja la seva posició canònica, han torbat els fidels i sovint han forçat la consciència dels sacerdots i dels fidels afectats». «A més, aquesta claredat ha estat ofuscada pels bisbes legítims que han participat en ordenacions episcopals il·legítimes. Molts d'ells han aclarit la seva posició i han demanat perdó, i el Sant Pare els ha perdonat benèvolament. Altres, en canvi, encara no han donat explicacions i per tant se'ls anima a actuar el més aviat possible en aquest sentit.»

El comunicat destaca també que els qui han participat en la plenària segueixen amb atenció aquests «esdeveniments pesadosos» i, tot i que són conscients de les dificultats especials de la situació actual, «recorden que l'evangelització no pot dur-se a ter-

I en tercer lloc, els anima a «créixer en gràcia davant de Déu i dels homes, alimentant i perfeccionant la seva vida espiritual com a membres actius de la comunitat parroquial i obrint-se a l'apostolat, també amb l'ajuda d'associacions i moviments eclesials, que n'afavoreixin la formació permanent».

Després de recordar que l'Any de la Fe, convocat per Benet XVI, serà un moment especial també per a la Xina, el text recorda l'actualitat per a tots els fidels de la carta de Benet XVI a l'Església a la Xina.

El comunicat exhorta a perseverar en la formació i l'acompanyament dels seminaristes, preveres, religiosos i consagrats a la Xina, especialment davant del descens de les vocacions.

Com a conclusió, la comissió recorda que «el pròxim 24 de maig, memòria litúrgica de la Verge Maria Auxili dels Cristians, i Jornada de Pregària per l'Església a la Xina, serà una ocasió especialment propícia a tota l'Església per demanar energia i consol, misericòrdia i valor, per a la comunitat catòlica xinesa».

«L'evangelització no pot dur-se a terme sacrificant elements essencials de la fe i de la disciplina catòliques»

Subscriu un missioner

Regala una subscripció de CatalunyaCristiana perquè també els missioners rebin notícies de casa (podeu mantenir-hi correspondència).

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

Marqueu la vostra preferència (preu d'una subscripció missionera)

- ☐ **Amèrica i Àfrica: 237,86 €** ☐ **Missioner** ☐ Edició en català
☐ **Àsia i Oceania: 315,81 €** ☐ **Missionera** ☐ Edició en castellà
☐ Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària

Senyors, els prego que carreguin al meu compte el rebut que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua donació Subscripció Missionera.

Titular

Entitat Oficina DC Compte Data (dd/mm/aa)

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
CatalunyaCristiana
 Comtes de Bell-lloc, 67-69
 08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autorizo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

Els programes d'ocupació de Càritas col·loquen 13.148 persones

El 2001 va atendre 80.417 usuaris a Suport a l'Ocupació i la Formació

Redacció
Madrid

De les 80.417 persones ateses el 2011 pels Serveis de Suport a l'Ocupació i la Formació de Càritas a tot Espanya, un total de 13.148 van aconseguir un lloc de feina. Aquestes dades, que s'han donat a conèixer durant la presentació de la Memòria 2011 del Programa d'Ocupació, són, en paraules del secretari general, Sebastián Mora, «una demostració que en la lluita contra la pobresa, quan s'aporten mitjans i recursos, persones compromeses i idees bones, es poden crear oportunitats per a la vida de les persones més vulnerables».

Sebastián Mora, que va presentar la Memòria acompanyat de Félix Miguel Sánchez, coordinador de l'Equip d'Ocupació de Càritas espanyola, va assenyalar que el treball desenvolupat per la institució en aquest àmbit «és també testimoni de coordinació i complementarietat amb les polítiques públiques, tant espanyoles com europees, i altres organitzacions socials». «És també—va afegir— una mostra del lloc social de Càritas i de l'Església que no pretén, no vol, ni pot ser la substitució de les polítiques públiques.» Sobre això, el secretari general va assegurar que «no s'entendria la posició de Càritas com a expressió caritativa de l'Església en la Memòria d'Ocupació si no fóssim capaços de posar-nos en el lloc de les persones sense feina i, especialment, de les persones aturades més excloses que són el col·lectiu d'atenció de Càritas. Sense les seves vides, patiments, anhels, esforços... res no té sentit».

Per posar rostres real a les dades d'activitat recollides a la Memòria i descriure en primera persona quin és l'itinerari de desenvolupament i creixement personal que Càritas impulsa a través dels Programes d'Ocupació, Félix Miguel Sánchez va posar veu al testimoni de Sergio, un jove de 17 anys, usuari d'un taller d'inserció laboral de jardineria de Càritas diocesana de Toledo, que explica com «em sentia perdut, insegur, amb moltes pors i moltes inquietuds, no sabia què fer, ho veia tot negre, no creia en les persones, ni en la societat, ni en mi mateix». Aquesta situació es transforma a mesura que Sergio participa en les accions de formació de Càritas Toledo i inicia un procés gràcies al qual se sent «més preparat, perquè així, anant-hi cada dia, veig què és mantenir una feina a poc a poc, dia a dia, i l'esforç que costa». «M'he sentit útil —prosegueix— per fer coses, adquirir responsabilitat, com llevar-me al matí, no faltar; he respectat i m'han respectat, i per a mi això ha estat molt important.»

Aquest testimoni és molt similar al de qualsevol de les desenes de milers de persones que han participat en els Programes d'Ocupació de Càritas, el perfil dominant de les quals és el de

dona, immigrant, d'entre 25 i 45 anys, i amb baix nivell de formació.

L'ocupació, eix de la resposta de Càritas a la crisi

L'acció en el camp de l'ocupació és un dels eixos de la resposta de Càritas als efectes socials de la crisi, en un context que Sebastián Mora ha descrit com «d'una profunda complexitat i incertesa i que, respecte de les situacions de pobresa i exclusió, són extremament greus». Va reconèixer, en aquest sentit, que «les previsions a curt termini no són especialment positives per a la reducció de la pobresa, quan l'economia està en contracció, l'atur sembla que continuarà incrementant-se i les polítiques socials han patit un clar retrocés». «En aquest context de severitat —va assegurar el secretari

«En contextos de creixement econòmic, en moments d'estancament i en moments de profunda crisi, les persones no tenen preu, sinó dignitat»

general de Càritas— volem tornar a afirmar amb rotunditat el que sempre proclamem i amb especial insistència des que va començar la crisi: que les persones més febles han d'estar al centre de les preocupacions ètiques i polítiques. No són una mera suma de problemes, per severos que aquests siguin, són persones dotades de dignitat inviolable, tinguin papers o no en tinguin, siguin joves o grans, visquin a Espanya o al Sahel.»

A més de reiterar el principi de la Doctrina Social de l'Església «que en contextos de creixement econòmic, en moments d'estancament i en moments de profunda crisi, les persones no tenen preu, sinó dignitat», el secretari general de Càritas va llençar una invitació «a un compromís més gran amb les persones i els països empobrits en les polítiques públiques, en el compromís ciutadà, en la responsabilitat de les empreses i empresaris».

«Sabem —va afegir— que vivim temps en què hem de fer especials esforços i sacrificis, però no podem oblidar posar al centre les persones més fràgils. Una societat que no reconeix la dignitat i els drets de les persones més vulnerables és una societat que acabarà no reconeixent-se a si mateixa, que estarà en continu moviment, sense saber d'on ve ni on va.» En aquest sentit es va referir a la recent reforma de la cobertura sanitària, que afectarà els immigrants indocumentats i que, com va assenyalar, «previsiblement es traduirà en un increment dels casos de demanda d'ajuda en qüestions de salut atesos per la xarxa d'Acollida i Atenció primària de Càritas». Va defensar, així mateix, el dret a la salut com «un dels drets bàsics que garanteixen la inclusió social de les persones i que, en la mesura en què es limiti, suposarà un augment del risc de les condicions de pobresa de les persones més vulnerables».

Per a Sebastián Mora, «si es produeixen abusos en l'accés al sistema públic de salut, que es corregeixin aquests abusos, però que no es retallin els drets dels ciutadans». Va alertar, sobre això, del risc que les retallades en matèria social acabin per «donar peu a la creació d'una xarxa paral·lela d'ajuda, que funcioni al marge dels sistemes públics que garanteixen els drets socials». «I en Càritas creiem que el més integrador i el més just per lluitar contra els efectes de la pobresa és enfortir els nostres sistemes socials, de naturalesa pública i universal».

València

El Sant Sudari de Torí, «irrepetible»

AVAN / València

El I Congrés Internacional del Sant Sudari de Torí, celebrat a València, ha estat clausurat amb una declaració final de tots els ponents en què s'afirma que «avui dia, la imatge de l'Home del Sant Sudari és irrepetible», i reclama que qualsevol intent de reproduir-la en còpies es faci «respectant un mínim de característiques presents al Sudari». Aquesta consideració es produeix, segons el document final del congrés, davant les pretensions de certs autors que «asseguren haver aconseguit repro-

duir de forma idèntica la imatge de l'Home del Sudari, no fent cas dels resultats de les investigacions realitzades i publicades en revistes científiques».

En la darrera sessió del congrés, el catedràtic de Matemàtica de la Universitat de Torí, Bruno Barberis, va proposar un possible protocol d'investigació per continuar extraient dades del Sant Sudari i presentar els resultats a qualsevol científic que les necessiti. Per això va exhortar a emprar «instruments més sensibles i precisos, tècniques no destructives i una planificació exhaustiva» que

comprendria l'anàlisi de «l'estructura química, física i tèxtil del Llençol, de la imatge i de les taques de sang» presents a la relíquia.

D'altra banda, l'imatger i catedràtic de Belles Arts de la Universitat de Sevilla, Juan Manuel Miñarro, ha mostrat als congressistes el resultat de les seves recerques per representar l'home del Sudari amb el màxim realisme i la major objectivitat d'acord amb les dades que apareixen en el Sant Sudari i el Sudari d'Oviedo. Les seves obres formen part de l'exposició sobre la Síndone que actualment es pot visitar a Màlaga.

radioestel.cat

Espai de trobada, participació i diàleg

Actualitat
Cultura
Blogs
Ràdio en directe
a la carta

Madrid

Mons. Martínez Camino: «L'Església no condemna cap persona»

Celebrada la XCIX Assemblea Plenària de la CEE

Rosa María Jané Chueca
Madrid

Del 23 al 27 d'abril els bisbes espanyols van celebrar la XCIX Assemblea Plenària de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) en la qual van tractar, entre altres temes, l'aprovació del nou Pla Pastoral de la CEE o el missatge sobre el doctorat de sant Joan d'Àvila.

No obstant això, la conferència de premsa després de la Plenària es va centrar bàsicament en dos temes que han generat força polèmica: les paraules de Mons. Juan Antonio Reig, bisbe d'Alcalá de Henares, en la seva homilia del Divendres Sant, i el cas dels bebès robats i la implicació de sor Maria, Filla de la Caritat.

Pel que fa a l'homilia de Mons. Reig, el portaveu i secretari de la CEE, Mons. Juan Antonio Martínez Camino, va dir que «ha estat una polèmica injusta, infundada i que no mereix ser tractada amb serietat per part de la CEE. És una polèmica suscitada per determinats interessos polítics. És lamentable que s'organitzin polèmiques injustes sobre persones i que afecten el dret fonamental d'expressió. L'Església exercirà el seu dret d'expressió i el seu deure de proclamar la doctrina catòlica sense deixar-se condicionar per cap polèmica fictícia i injusta. Les relacions homosexuals són objectivament desordenades, aquesta és la doctrina catòlica».

Davant de la insistència dels periodistes, Mons. Martínez Camino va reiterar que «l'Església no condemna cap persona i encara menys cap grup de persones. L'Església ha repetit contínuament que totes les persones tenen una dignitat inviolable i que mereixen un respecte incondicional. No es pot qüestionar, com s'ha fet aquests dies, que l'Església incita a l'odi, a la venjança, a la discriminació... és una falsedat». I afegia: «A les persones que s'entenen elles mateixes com a homosexuals o amb aquesta orientació sexual, l'Església ha dit moltes vegades que són persones dignes de tot

«De les persones homosexuals l'Església ha dit moltes vegades que són dignes de tot respecte i que no poden ser objecte de befa, de discriminació, de burla, ni de violència»

el respecte, com tota persona, i que no poden ser objecte de befa, de discriminació, de burla, ni, per descomptat, de violència.»

El secretari i portaveu de la CEE va voler deixar ben clar que «l'Església no

jutja mai la consciència de les persones. L'Església l'única cosa que fa és canonitzar els sants. Totes les persones, també les de tendència homosexual, són dignes d'afecte, de respecte, de suport i d'acollida. L'Església, per amor a la veritat i per amor a les persones i perquè és la seva obligació, ha de predicar l'Evangeli, la Bona Notícia. L'Església no diu si algú es condemnarà o no, només Déu ho sap».

Bebès robats

Una altra qüestió que van plantejar els informadors al portaveu de la CEE va ser el cas dels bebès robats, concretament sobre el paper de sor Maria. Al respecte, Mons. Juan Antonio Martínez Camino va apuntar que «les Filles de la Caritat, que és la congregació religiosa a la qual pertany sor Maria, és una institució benemèrita. Són aquestes religioses les que estan presents als menjadors socials, als pisos i centres d'acollida amb infants abandonats o en una situació de tutela, es troben en molts llocs desinteressadament, sense horaris de feina ni sous. Tot això ho sap el poble de Déu i la societat, i les aprecia». Per això, considerava que «és poc noble pretendre

Pla Pastoral de la CEE

Els bisbes han aprovat el Pla Pastoral de la CEE titulat *La nova evangelització des de la Paraula de Déu. Ja que tu ho dius, calaré les xarxes* (Lc 5,5), que tindrà vigència fins al 2015. Aquest pla està inspirat per les visites recents de Benet XVI a Espanya. També ha estat present en la redacció del pla la proclamació anunciada de sant Joan d'Àvila com a doctor de l'Església, la propera celebració del cinquè naixement de santa Teresa de Jesús i la publicació de la Bíblia, versió oficial de la CEE. El Pla Pastoral preveu que els propers anys es torni a impulsar la recepció de l'herència conciliar, mostrant la riquesa dels textos conciliaris en continuïtat amb la tradició viva de l'Església.

estendre una ombra de sospita sobre les Filles de la Caritat, com s'està fent». Tot i això, Mons. Martínez Camino va reconèixer que «hi pot haver i que hi ha pecadors i delinqüents en aquest cas i en altres. Si hi ha un delinqüent, sigui on sigui, l'Església no oposarà resistència al fet que s'aclareixin les coses amb justícia. A l'inrevés, col·laborarà amb la justícia».

Una altra polèmica que va sorgir durant la conferència de premsa va ser la relativa als professors de Religió. Mons. Juan Antonio Martínez Camino va comentar que «els pares tenen dret humà i constitucional d'orientar i determinar com serà l'educació dels seus fills en qüestions morals, religioses i filosòfiques. És a dir, que ningú eduqui els seus fills en contra dels seus principis: ni l'Estat, ni un grup de pressió, ni ningú». Per això, va fer la reflexió següent: «Si hi ha un professor de Religió catòlica que no té la qualificació per ser professor d'aquesta matèria, el que ens ha de preocupar és que hi hagi mitjans justos i legítims perquè aquest professor no ensenyi Religió catòlica perquè perjudicaria el dret fonamental de pares i alumnes.»

El secretari i portaveu de la CEE va denunciar que «hi ha determinades forces polítiques i socials que no volen que els pares exercixin aquest dret perquè volen imposar les seves ideologies i les seves filosofies. És una altra manipulació de l'opinió pública que, en el fons, van en contra d'una convivència veritable en veritable exercici dels drets fonamentals i en veritable llibertat».

Massimo Introvigne, premi a la Defensa de la Llibertat Religiosa

Redacció / Madrid

Ajuda a l'Església Necessitada (AEN) ha concedit al sociòleg i escriptor italià, Massimo Introvigne, el premi a la Defensa de la Llibertat Religiosa, per la seva defensa incondicional de les llibertats i drets de les minories religioses. Amb aquest guardó, que s'institucionalitza aquest any, AEN vol reconèixer la feina que fan persones o institucions en defensa de la llibertat religiosa al món. Massimo Introvigne va néixer a Roma el 14 de juny del 1955. Està considerat un dels millors experts europeus en nous moviments religiosos. El 1988 va fundar a Itàlia, país on viu, el Centre d'Estudi de Noves Religions (CESNUR), una de les xarxes de recerca sobre religions contemporànies més grans. El 2011 va ser nomenat representant de l'OSCE per a la lluita contra el racisme, la xenofòbia i la discriminació, amb atenció especial a la discriminació contra els cristians i membres d'altres religions.

Punt de vista

Lluís Bertran

Director de gestió i polítiques públiques (CEES)

Espanya, sí; Escanya, no

Catalunya, tot i ser el motor econòmic de l'Estat, tot i aplicar les primeres i les més grans retallades, tot i pagar més impostos i tenir els serveis més cars que ningú, té dificultats serioses per arribar a fi de mes. Com pot ser això? La resposta és ben simple: Catalunya lliura cada any a l'Estat 16.000 milions d'euros que no reverteixen en res a Catalunya. Aquesta xifra representa percentualment més del doble del que és habitual en els països desenvolupats del nostre entorn.

Aquesta disfunció del sistema provoca que la despesa pública conjunta per habitant a Catalunya no arribi ni a la meitat de moltes comunitats autònomes amb menys recursos. Dit d'una altra manera: el nivell de solidaritat forçosa dels catalans envers altres territoris de l'Estat és de tal magnitud, que, un cop rebuda aquesta solidaritat, els territoris receptors gaudeixen d'una posició més benestant que la dels que hem fet l'aportació solidària. És un absurd, fins i tot un oxímoron, ser solidari amb algú per tal que visqui millor que tu. Per això, la situació de dèficit fiscal de Catalunya respecte de l'Estat és criticable, abans que res, perquè suposa una clara vulneració del principi d'igualtat entre els espanyols que consagra la Constitució.

Més enllà de la vulneració del principi d'igualtat, hi ha també una raó d'eficiència econòmica per reclamar un millor finançament per a Catalunya. Cada euro invertit a Catalunya és molt més rendible, per a Espanya i per a Europa, que el que s'inverteix en zones menys desenvolupades. De la mateixa manera, que cada euro invertit en l'economia productiva és més eficient que l'invertit en l'economia subsidada.

En aquest context, sentir parlar d'intervenció de Catalunya per part de l'Estat, no només preocupa, sinó que indigna. A més, cal recordar que les intervencions consisteixen a imposar des de fora unes retallades que el Govern elegit democràticament no s'atreveix a fer. Doncs bé, en el cas de Catalunya, una intervenció per part de Madrid seria paradoxal,

atès que les retallades del Govern català són anteriors i molt més dures que les que s'aplica el Govern central.

Pel que fa a la reacció d'alguns catalans que han decidit pagar els seus impostos a la Generalitat de Catalunya en lloc de a l'Estat, o bé que es neguen a pagar peatges, és evident que anirà prenent cada cop més força si no s'arregla la qüestió de fons. Tant és així que la mateixa concessionària d'autopistes diu comprendre la reacció contra els peatges a Catalunya.

Espanya ha d'entendre, d'una vegada per totes, que Catalunya, si és tractada amb seny i respecte, serà el millor aliat, el pilar més fort; però que si l'escanya, enfonsarà Espanya.

Senyor Rajoy, no en tingui cap dubte: això és política amb majúscules.

si no parlem del matrimoni com a vocació. Vull dir: aquesta és la crisi més gran a l'Església actualment... Quan només la meitat dels nostres catòlics es casen no ens sorprenguem si tenim una crisi en el nombre de les vocacions al sacerdoci i a la vida religiosa.»

El periodista interroga el cardenal sobre «per què és difícil descobrir la voluntat de Déu i viure d'acord amb les seves exigències». L'impuls més natural i constitutiu de l'home és la felicitat. Naixem volent ser feliços. Sabem que ser feliç, en aquesta vida i en l'altra, és fer la voluntat de Déu. «Déu desitja ardentment la nostra felicitat i ens ha ensenyat el camí de ser feliços... i en el seguiment del seu projecte, en el discerniment de la seva voluntat, en l'obediència a la seva llei, aconseguirem la felicitat en aquesta vida i en l'altra.»

És aclaridor aquest paràgraf: «Molts creuen que l'Església diu "no" a tot, però nosaltres no diem "no", l'Església és un gran "sí". Sí a tot allò que ens fa feliços en aquesta vida i en l'altra. I nosaltres sabem per una llarga experiència —i el Senyor sap que la Santa Mare Església és sàvia i ha après al llarg del camí— que si tu vas contra la voluntat de Déu, finalment no seràs feliç. Amb el pas dels anys, ens n'adonem cada cop més, oi? És allò que diuen els Salms, la literatura sapiencial de l'Antic Testament. S'acseja el cap i digues que d'aquella manera es va a l'encontre del desastre.»

Un altre dia reprendrem aquest tema.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona

Construir una cultura de les vocacions

Matthew E. Bunson ha entrevistat el cardenal Timothy Dolan, arquebisbe de New York i president de la Conferència Episcopal. Tant les preguntes com les respostes són importants. Obren una bona llum per determinar la vida cristiana com a vocació.

El cardenal respon, en primer lloc, a aquesta pregunta de fons: «Quina és la comprensió de l'Església sobre la vocació?» Déu té un projecte per a cadascú. Ens convida a una vida que ens remeti a Ell. Ens crida. Vocació vol dir crida. Jo he de respondre a aquesta crida. «Un sentit particular de vocació és la manera a través de la qual vol que visquem. Heus aquí llavors el sacerdoci, la vida consagrada, la vida religiosa, la vida conjugal i la vida secular consagrada.»

El purpurat afirma: «Penso que perdem el tren

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà

(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Missioners

Començo per dir, sincerament, que l'expressió «nova evangelització o reevangelitzar», cap de les dues, segons la meua opinió, expressen les urgències religioses d'avui, tot i que s'ha creat un dicasteri amb aquest nom i que sé també que el Papa les empra. I que consti que si en la litúrgia, missa o ofici diví, prego per Benet XVI, en la meua humil pregària nocturna, i acarontant el Sagrari, cada nit demano al Senyor: «Que Joseph Ratzinger passi una bona nit!» Que consti, doncs, que diferir en vocabulari no significa absència de comunió, ni d'admiració personal, perquè per ell en sento molta i per la pregària em sento incorporat als seus projectes.

Si l'expressió no em plau és perquè l'organisme no està pensat, evidentment, per aplicar les seves decisions a la selva amazònica, ni al subcontinent asiàtic, ni a la micronèsia. Si fos així, es partiria d'una experiència multisecular eficaç, però, tractant-se del nostre món occidental decadent, els procediments hauran de ser diferents. Diferents i nous. I no em poseu l'exemple de la Roma clàssica, dient que és una situació semblant. Tot i que ho pot semblar, és molt diferent.

Vull que el lector recordi la meua divagació de la setmana passada. Vaig recordar que, per a aquella multitud que omplia el complex comercial i de lleure, a París, on era, deia que pretendre explicar el sentit religiós profund que tenia la majestuosa catedral de Notre Dame era una tasca vana. I les figures precioses i esveltes que guarnixen les portes, devien significar ben poca cosa per a ells. No gaire més, que si fossin de Buda o de Visnú. No ignorem la manca de cultura d'aquest gènere, ja sigui històrica o estètica, que impera avui i que impedeix «deixar parlar» aquestes venerables pedres cristianes.

No he estat mai al Japó, però m'he relacionat amb gent que hi ha anat a portar el missatge de Jesús. D'altra banda, sí que tinc un cert coneixement cultural sobre aquest poble. Per això no ignoro que l'actitud davant de la Transcendència que té un fidel budista, xintoista o taoista, sense oblidar Confuci, evidentment, és diametralment oposada a la d'un occidental. El seu idioma, la seva escriptura es basa en ideogrames, no en lletres, és un exemple de disparitat. Ja antigament era un poble ric, satisfet i orgullós de les seves tradicions i cultura. Tot i que la derrota militar acceptada i signada a bord del cuirassat *Missouri* fos molt humiliant, no per això van desaparèixer les seves concepcions de l'existència. El missioner que va a aquelles terres, sap que hi ha d'entrar i obrar amb gran humilitat. Ningú no està asseगत de l'originalitat del missatge cristià, per tant, primer necessitarà aprendre'n l'idioma, cosa difícil, i després tractar de progressar pas a pas. Penso també en la manera com va evangelitzar, segons explica en les seves cartes, sant Pere Claver. Al port on manaven els traficants d'esclaus, ell, amb altres companys, va dedicar els seus esforços als que arribaven malalts o moribunds. Era gent que l'escoltaven pensant que el seu propòsit era menjar-se'ls a ells i que havien abandonat qualsevol esperança de vida.

L'evangelització en tots dos casos és totalment diferent. També la d'avui, cal no oblidar-ho, que en el més profund de l'home, de qualsevol cultura a la que pertany, hi ha una ànsia de felicitat i de donar sentit a la seva vida. Cal apropar-s'hi amb l'astúcia que Crist recomanava, però amb molt de respecte per a qualsevol home, creatura estimada que ho és de Déu, més que amb convenciments orgullosos i pretenent dominar.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viui70@yahoo.es

Cadena d'ajudes

Tinc una amiga que familiarment de la Providència —aquella acció indirecta de Déu a través dels esdeveniments— en diu «la Provi». Doncs bé, si algú no hi creu, li explicaré un cas que he viscut aquesta setmana. Si això no és Providència i es vol parlar de destí, tant se val, però jo prefereixo veure-hi la mà invisible de l'Amor de la meua vida que no pas la mà de l'atzar. I em sento millor agraint-ho a Déu que no pas al destí. O no?

Bé, el fet esdevingut és el següent. Feia temps que patia per un noi que va sortir de la presó i amb el qual vaig tenir molta relació i, fins i tot, vaig ser part implicada en la seva sortida. Jo em vaig comprometre davant del jutge en la seva llibertat provisional. Però, com passa sovint, després d'uns mesos d'acompanyament, va desaparèixer. No em contestava al mòbil, no responia a la seva adreça, no em trucava... Per part meua només em restava la pregària que no vaig deixar mai, posant el seu nom al costat de la llista que presento diàriament al Senyor.

Fa dos dies vaig rebre una trucada que em va omplir d'alegria. Tornava —com el fill pròdig— avergonyit i amb l'angoixa i el penediment d'haver recaigut en les seves antigues addiccions que el van portar a delinquir... Desfet i humiliat tornava amb un càrrega d'impotència psíquica i l'evident davallada física. Amb una considerable pèrdua de pes, el seu aspecte manifestava clarament la vida que duia.

No obstant això, aquí ve la feina de la Providència. Per una d'aquelles casualitats de la vida —diguem-ho així— es va trobar amb una noia, ara mare de família i totalment recuperada de la seva antiga vida d'addicció, i durant la conversa va sortir el meu nom. El noi també li va confessar la vergonya que li impedia tornar: «Amb tot el que ha fet per mi, com puc tornar? A més he perdut el seu telèfon...»

La noia el va convèncer dient-li que a ella l'havia apartat moltes vegades i moltes vegades hi havia tornat a caure, sense negar-li mai l'ajut. Li va donar el meu telèfon i el va convèncer per tornar. «Torna, noi, a demanar ajuda, perquè ja saps que nosaltres sols no ens en podem sortir.»

Quan el noi em va explicar tot això, vaig sentir una gran alegria i, fins i tot, molta emoció. Era com una cadena d'ajudes. La que un temps va rebre la meua amiga en les seves caigudes i recaigudes, ara aixecada, era la que en aquest moment ajudava el caigut a aixecar-se. «Potser un dia —li vaig dir— tu seràs qui pugui ajudar algú altre seguint aquesta cadena.»

No és fàcil tornar una altra vegada i, encara més, quan després de molts anys de presó hom s'enfronta amb el carrer. «No sé fer ús de la meua llibertat —em diu el meu amic—. A la presó, encara que només fos pels problemes que creava, n'era el protagonista, al carrer no sóc ningú, em sento sol i menyspreable...»

Amb ell... a començar de bell nou!

Zoom

Eduard Brufau

Pastoral Obrera

Agustí Codinach

El dia 1 de Maig, Festa del Treball, els cristians compromesos amb el món obrer van participar en les manifestacions convocades pels sindicats. Així ho van fer els membres de la Pastoral Obrera de l'arquebisbat de Barcelona, que la vigília van organitzar una vetlla de pregària al Pla de la catedral durant la qual es van tenir presents totes les persones que passen per dificultats laborals i econòmiques.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

Superar el desencantament

Vivim una època de desencís. La crisi actual, a tots els nivells, ho accentua. Les grans esperances s'han marcit. Els grans relats han perdut consistència i només queda espai per a l'anècdota. Els monoteismes s'han esquerdat i s'han trencat en mil trossets d'idolatries sense límit. Les lluites polítiques i socials es revelen inoperants. Els seus triomfs decauen ja en un primer moment. La decepció i la desil·lusió sorgeixen per tot arreu. L'esperança perd els seus arguments. L'estat del benestar s'enfonsa en les arenes move-disses. Els homes i les dones vaguen en la seva vida sense el sentit que els proporciona treballar per una causa justa. Mentrestant, moltes persones es distreuen amb els aparells tecnològics i transiten per les xarxes socials en una recerca difosa sense saber ben bé què.

En una entrevista radiofònica, el conductor del programa em va preguntar què es podia fer per superar el desencís. Li vaig respondre: «Primer cal saber per què una persona s'ha encantat per alguna cosa i què ha passat per què s'hagi produït el des-encantament.» S'arriba a la decepció quan algú s'encanta pel que és secundari, el que és superflu, el que és transitori, el que és banal. En aquest cas, tard o d'hora es cau en el desencantament perquè res intranscendent no pot oferir alguna cosa que ompli la vida de sentit. Passa, de vegades, que algú es pot encantar per projectes que valen la pena i hi posa moltes expectatives. Aleshores, si aquestes no es compleixen, arriba la desil·lusió. El desencantament prové, en aquesta ocasió, de la manera d'afrontar les situacions de la vida. Es paga un preu per la pèrdua de realisme. Els altres no tenen l'obligació de complaure'ns en la realització dels nostres somnis personals. Finalment, si una persona s'encanta pel que és essencial i ho afronta amb lliurament sense buscar-se ell mateix no pot arribar mai al desencantament.

Quines realitats gaudeixen d'aquest marxamo essencial? Si algú s'encanta per la bellesa física d'una persona, potser amb el pas del temps caurà en el desencantament quan els trets perdin la frescor o per qualsevol altra raó. El protagonista de la pel·lícula *Damage* [Ferida] de Louis Malle (1992) destrueix la seva família i enfonsa la seva carrera quan s'apassiona per la xicota del seu fill. Quan tot està perdut, expressa el seu últim record: «Només la vaig veure una altra vegada. La vaig veure accidentalment a l'aeroport, quan canviava d'avió. Ella no em va veure. Estava amb el Peter. Portava un nen. No era diferent de les altres.» La darrera frase és demolidora. Valia la pena haver-se encatat així per engegar-ho tot a rodar? En canvi, encantar-se per la bellesa, i saber-ne rastrejar les empremtes per tot arreu, no condueix mai a la decepció. Es tracta de saber distingir el que és permanent del que és transitori, la veritat de l'engany, l'amor de l'egoisme, la llibertat de l'esclavitud, Déu de la idolatria. El primer captiva quan s'arriba al fons. El segon atrau mentre funciona, però, tard o d'hora, es cau en el desencantament, que tenen tots els ingredients d'una pèrdua. Cal fer un dol. Com sant Francesc de Borja que, quan va descobrir els efectes de la mort en l'emperadriu Isabel de Portugal, va exclamar segons una tradició: «No servir mai més un senyor que es pugui morir.» Obrir-se a les realitats que proporcionen sentit a la vida és una manera de vacunar-se contra el desencantament. Les temptacions de les promeses fàcils sempre assetgen. La publicitat, com els encantadors de serps, sap com seduir-nos i capturar-nos per caure al parany. En canvi, el que és essencial té el segell de l'eternitat, davant de la qual cosa no hi ha desencantament possible.

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA

PROVÍNCIA ECLESIASTICA DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H AL DIA

Informe-vos-en al telèfon: **934 092 810** Fax: **934 092 775**,
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catalunyacristiana.cat

Des del monestir

Caçar elefants

«Una vegada es reuniren els arbres per elegir-se un rei i consagrar-lo. I van dir a l'olivera: —Si-gues tu la nostra reina! L'olivera els contestà: —Renunciaré al meu oli, que honora Déu i els homes, per gronxar-me sobre els altres arbres? Llavors els arbres van dir a la figuera: —Vine, sigues tu la nostra reina! La figuera els contestà: —Renunciaré a la meva dolçor i als meus fruits saborosos, per gronxar-me sobre els altres arbres? Llavors els arbres van dir a la parra: —Vine, sigues tu la nostra reina! La parra els contestà: —Renunciaré al meu most, que alegra Déu i els homes, per gronxar-me sobre els altres arbres? Llavors tots els arbres plegats van dir a l'arç: —Vine, sigues tu el nostre rei! L'arç va contestar als arbres: —Si de bona fe voleu ungir-me rei vostre, veniu i aixoplugueu-vos a la meva ombra; però si no és de bona fe, sortirà un foc de l'arç que consumirà els cedres del Liban» (Jt 9,8-15).

La Bíblia, curiosament, o no tan curiosament, és un llibre antimonàrquic. Per molts motius. Potser no és prou coneguda encara la cèlebre paràbola del llibre dels Jutges —una petita obra mestra literària— que acabem de transcriure. El principi de la llibertat i de la responsabilitat humanes, que ja s'insinua en el diàleg inicial de l'home-dona amb el seu Creador (Gn 2-3), fa que sigui així, això és, que la Paraula de Déu continguda en la Bíblia inviti la humanitat a donar-se estructures de relació social i de govern basades en aquesta responsabilitat i llibertat. La Bíblia creu, per damunt de tot, en l'home i en la dona lliures i majors d'edat. En aquest temps pasqual, l'església, en l'himne de les Laudes ferials, ens fa lloar Jesucrist que,

per mitjà de la seva resurrecció, ha fet del cel i la terra *unam rem publicam*, una república, una pàtria, una sola realitat, un únic poble arrelat en la felicitat i la benaurança, en la pau i en la llibertat plenes. En transcripció l'estrofa sencera, de regust clàssic, romà, amb un llatí força entenedor: «*Triumphat ille splendide et dignus amplitudine, soli polique patriam unam fecit rem publicam.*» Als cristians, doncs, se'ns insta, en la tasca política —en el sentit estricte de la paraula— que no podem eludir, a construir a la terra aquella realitat que creiem i esperem ja realitzada en el cel: «Faci's la vostra voluntat, així a la terra com es fa en cel» resem en el Parnostre. Perquè ni l'olivera pot renunciar al seu oli en bé de tots, ni la figuera al seu fruit saborós, en bé de tots, ni la parra al seu most dolcíssim, en bé de tots, ni l'home ni la dona a la seva llibertat i a la seva responsabilitat, en bé de tots i honor de Déu.

La sal de la terra

Contra l'endogàmia

L'anomenada *nova evangelització* ens demana un esforç superlatiu: irradiar l'Evangeli a tot arreu, més enllà dels camins fressats i dels escenaris coneguts. La labor no és fàcil. Mai no ho ha estat. Exigeix audàcia, competència i sobretot, confiança. Per poder reeixir en aquesta tasca que és inherent al mateix cor del cristianisme, cal trencar l'endogàmia, sortir de l'esfera còmoda i confortable dels convençuts per arribar a aquells que desconeixen l'Evangeli o bé suposen conèixer-lo.

Solament és possible comunicar un missatge si hi ha un emissor disposat a revelar allò que pensa i creu i un receptor disposat a acollir i atendre els pensaments i les creences de l'altre. Sense la unió entre aquestes dues figures, la comunicació es frustra. Això suposa un emissor conscient del

que creu i capaç de formular-lo de manera intel·ligible i clara, sense circumloquis, capaç d'anar a allò essencial, però també demana un receptor, algú predisposat a escoltar. La pregunta clau és: com trencar la indiferència? ¿Com desfer la capa de prejudicis i de precomprensions que indisposen a escoltar el missatge del Crist? ¿De quina manera transformar la indiferència en deferència?

La qüestió no és fàcil, però hi ha en joc la denominada *nova evangelització*. Caldrà cercar els llenguatges adequats, les fórmules més òptimes, les proposicions més adequades. Caldrà parlar amb el cor i el cap, des de la sensatesa i el

sentit comú, cercant els elements de connexió, però sense amagar els profunds desacords si és necessari. Benet XVI va dir el 21 de desembre del 2009: «Els creients també hem de portar en el nostre cor les persones que es consideren agnòstiques o atees. Quan parlem d'una nova evangelització, potser aquestes persones s'espanten. No volen veure's convertides en objecte de missió, ni renunciar a la seva llibertat de pensament i de voluntat.» Heus aquí la qüestió, el destinatari de l'evangelització no pot ser considerat mai un subjecte passiu, una mena de receptacle per omplir. És un subjecte actiu i conscient dels seus drets, que malda per ser feliç i per comprendre's a si mateix. Només una evangelització major d'edat pot tenir de clau de recepció a Europa.

Mirada al món

Edificar la pau al segle XXI

La Universitat de Barcelona ha fet un salt qualitatiu cap a l'assoliment de la construcció de la cultura de la pau amb la seva participació en l'organització del congrés Edificar la Pau al segle XXI, realitzat els dies 23, 24 i 25 d'abril. Aquest congrés, coorganitzat amb la Fundació Carta de la Pau, és fruit d'un procés que comença l'any 1993, quan es va signar per primer cop al Palau Marc de Barcelona la Carta de la Pau dirigida a l'ONU. Aquella signatura va iniciar un itinerari que ha pogut incorporar experiències i la voluntat de persones d'arreu del món.

La Carta de la Pau, apadrinada des de l'inici per la Unesco, entitat que ha estampat el concepte «cultura de pau» gràcies a qui fou el seu secre-

tari general durant els anys 1987-1999, és la que ha donat contingut a la Fundació Carta de la Pau, que empeny la iniciativa del congrés. La cultura de la pau és un estil de vida que promou valors, actituds i comportaments que rebutgen la violència, preveuen conflictes i consoliden la convivència. El congrés Edificar la Pau ha tingut una metodologia que ha permès reunions periòdiques i el treball sistemàtic dels experts dels sis eixos temàtics convocats: Desarmar la Història; Identitat i Nacionalismes; Jus-

tícia i Estructures Socials; Mediació i Cultura de Pau; Mitjans de Comunicació i Pau; Repensar la Democràcia.

Aquesta metodologia fa que els tres dies del congrés n'hagin estat una part important, però no l'única, i que ara, en posar data al 2014 per al segon congrés a Bogotà, a la Universitat de La Salle, tots els seus actors segueixin el procés iniciat. Així, tant la Universitat de Barcelona com l'Ajuntament de Barcelona s'han compromès a ser presents al segon congrés i a continuar promovent de manera activa els espais i mitjans que en fan possible la realització. Les conclusions del congrés es poden trobar a www.edificarlapau.org.

Lluís Solà
Monjo de Poblet

Francesc Torralba
Professor de Blanquerna-Universitat
Ramon Llull
Consultor del Pontifici Consell
de Cultura

Elisabet Juanola Sòria
Periodista. Institut de la Pau
Armando de Ramón. Murtra
Santa Maria dels Àngels (Xile)

El pitjor dels tràfics

Des de la més remota antiguitat, l'ésser humà ha estat el pitjor enemic d'ell mateix i ha comprat i venut éssers humans. Al nostre món d'avui, que presumim de modernitat, cultura, solidaritat i altres cants gloriosos, calia esperar que no hi tindrien lloc pràctiques semblants, i ha estat a la inversa.

En aquests moments el tràfic d'éssers humans, des d'infants a adults, amb finalitats diferents, va en augment. D'una banda, l'exploració sexual, abans gairebé exclusivament de dones i ara també d'homes, especialment nens, i, cosa terrible, de bebès. També hi ha una demanda creixent de negociació per al trasplantament d'òrgans, ja que hi ha persones que no estan disposades a esperar cap dia per trobar un donant per la via legal i ordinària.

El tràfic d'éssers humans és el pitjor, molt més que el de les armes o el de les drogues. Les autoritats corresponents, però, no s'asseben tenen del que sap la gent del carrer. L'única veu que s'ha aixecat per condemnar aquesta xacra ha estat la del Papa. De polítics, cap ni un.

RAMONA ROMEU VIRGILI
Barcelona

Bromes pesades

L'estultícia i la irresponsabilitat arriben a un grau superlatiu quan un grup de persones s'atreveix a «jugar» amb la vida aliena, com és el cas de l'aturada simultània i premeditada de tretze combois de nou línies del metro madrileny. Afortunadament, l'acte de sabotatge que, en plena hora punta, va afectar més de vuit mil persones i va provocar retards, inquietud i les molèsties habituals, no va haver de lamentar cap dany personal.

La frivolitat d'alguns sectors comença a fer por, ja que es comença amb una «broma» i no se sap mai on acaba. Els promotors d'aquesta acció anomenada «Toma el Metro», amb la qual volen protestar pel recent augment de preus fet pel Consorci de Transports, s'ho haurien de pensar bé.

M'alegra saber que s'han denunciat els fets a la policia i que s'ha informat a la Delegació del Govern, a part d'identificar els autors d'aquestes accions a través de les càmeres de la xarxa de Metro. Ja és hora que aquesta mena d'actes siguin contestats amb la contundència necessària.

FINA MILLÁN-HITA
Barcelona

Ofenses sense conseqüències

Fa unes quantes setmanes, al casal del barri, hi vaig veure una revista la portada de la qual era una caricatura de Benet XVI, molt grotesca, i a l'interior entrevistaven l'humorista que el caracteritzava.

El miracle de Càritas

Si algú no creia en l'existència de miracles, en té un de ben gran sense cap dubte. Càritas es multiplica de manera exponencial, sense comptar amb unes entrades de diners que ho justifiquin racionalment. Càritas alimenta cada dia i atén directament més de quatre milions de persones, i la cosa va en augment. Als seus menjadors i albergs hi van no només els rodaments habituals, sinó persones de tota mena (professionals, universitaris...) que estan en la ruïna. Resulta increïble veure'ls allà i als menjadors de les Filles de Santa Teresa de Calcuta. I és que les persones han de menjar. Però, fins i tot els miracles tenen límits. Em sembla urgent ajudar Càritas consistentment perquè no es vegi obligada a retallar la seva feina. I pertany a l'Església catòlica, no és cap càrrega per a l'Estat i és un exemple de solidaritat inigualable.

ISABEL ESTEBAN GÜELL
Barcelona

Sense fer cap al·lusió personal ni conèixer-ne la intencionalitat, el fet de ridiculitzar persones que per a molta gent representen la màxima autoritat en les seves creences és un insult i una ofensa sense cap justificació.

Amb tot, fa pocs dies vaig llegir la notícia que a Tunísia es va castigar amb set anys de presó l'autor d'una caricatura de Mahoma que va aparèixer a Facebook i un altre cas similar va tenir lloc a Egipte, on van presentar Mickey Mouse amb barba i la Minnie amb el vel islàmic. Sens dubte, la reacció davant de fets comparables és ben diferent segons la cultura del país. En el nostre ja no hi ha respecte per a res i sembla que tot és lícit.

LOURDES CAMPS CARMONA
Barcelona

Missatge d'un israelià

Es tracta de la feliç idea d'un israelià que transmet, a través del Facebook, que ell no té por ni odi contra els iranians, sinó que, ben al contrari, els estima. Aquest és el missatge que es va propagar ràpidament per Facebook, i va obtenir una resposta recíproca d'amor dels iranians i va aconseguir que els mitjans de comunicació se'n fessin ressò.

ANA M. DEL VALLE BUENO
Barcelona

Visita plena d'esperança

Regularment ens lamentem de tantes notícies negatives que apareixen cada dia per la televisió o a la premsa i ens entristim perquè voldríem un món millor, més just i solidari.

Vull explicar una visita que vaig fer fa poques setmanes i que ens va alegrar el dia. Vam anar a visitar el Seminari de Valldoreix —que pertany al bisbat de Terrassa—, aprofitant que era jornada de portes obertes. Ens van rebre uns joves seminaristes i, amb un tracte amable i deferent, ens van mostrar les diferents dependències de la casa, gran i plena de llum. Ens vam assa-

bentar que actualment hi viuen 35 joves estudiants que es preparen per al sacerdoci. Al matí, van a la universitat, on segueixen estudis per obtenir una llicenciatura; i, a la tarda, estudien al Seminari. Els caps de setmana ajuden a les parròquies que ho necessiten més.

Penso que aquests joves que vam conèixer han trobat el seu camí a la vida i que el viuen amb convicció i alegria.

M. TERESA JOSA
Terrassa

Pel·lícula taquillera

La pel·lícula *October baby* ha aconseguit un gran èxit a la taquilla als Estats Units, i ha arribat al *top ten* dels films més taquillers i ha recuperat més del triple del seu cost de producció. És una de les poques pel·lícules clarament pro-vida del cinema nord-americà actual. Explica la història de la Hanna, una jove universitària adoptada que, quan busca la seva mare biològica, descobreix que la va voler avortar en el darrer trimestre de l'embaràs. La Hanna, entre llàgrimes, visita la clínica on van intentar avortar-la. La història està basada en una història real, la de Gianna Jessen. Davant d'aquesta pel·lícula i aquest fet em pregunto: «Quants milions de Giannes Jessen hi podria haver entre nosaltres si no s'apliquessin les polítiques avortistes?»

JESÚS DOMINGO MARTÍNEZ
Girona

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Fer parròquia

Hi ha coses que em costa d'entendre. A la nostra parròquia hi ha feligresos que rarament els veiem a les celebracions. I no és perquè no vagin a missa, sinó perquè van habitualment a altres esglésies. Diuen que els agrada més, que ho fan millor. Fins i tot ara porten els nens a fer la Primera Comunió fora de la parròquia. No li sembla que hi ha molt poc esperit de comunió en aquesta manera d'actuar?

Hi ha persones que manifesten molt poc sentit comú i, probablement amb bona fe, fan autèntiques barbaritats. Recordo que en un lloc del meu bisbat, on normalment només hi ha una parròquia a cada població, algunes persones, la vigília de la Pasqua, feien més de trenta quilòmetres amb mal temps per anar a la celebració a un altre indret i no s'adonaven que a la seva parròquia es fa un gran esforç per garantir aquesta celebració tan important i tan poc participada. Aquestes persones no només no manifesten un esperit de comunió, com vostè diu, sinó que posen en perill l'estabilitat i la continuïtat de moltes comunitats. Descartant la situació per motius familiars o de segona residència (cosa habitual i on no hi ha cap mala voluntat), potser aquesta manera de procedir pot estar justificada en circumstàncies molt greus, però, habitualment, això ve determinat per un immadur esnobisme espiritual i un esperit tremendament subjectiu i arbitrari.

L'Església es concreta en un territori i l'àmbit ordinari és la diòcesi i la parròquia. I allí hem de construir la fraternitat cristiana amb unes persones amb qui anem fent camí de fe, ens caiguin o no simpàtiques. És evident que si hom no es troba bé en una comunitat concreta, cal esbrinar-ne les causes i mirar de posar-hi, entre tots, remei. Deixar d'assistir a les celebracions de la parròquia per motius de simpaties o antipaties personals o per sobrevalorar aspectes que no són pas fonamentals em sembla una realitat molt penosa i ben poc adient amb l'esperit de nova evangelització que estem cridats a viure. També és veritat que els rectors hem de procurar que els fidels trobin a les nostres parròquies tots els elements que l'Església demana que allí s'ofereixin i s'ha de fomentar la participació i corresponsabilitat en aquells aspectes que ho requereixin. El papa Benet XVI, visitant una parròquia el mes de març passat, deia que «la fe es viu en comú i la parròquia és el lloc on s'aprèn a viure la pròpia fe en el "nosaltres" de l'Església». I també animava, molt oportunament, a «fer créixer la corresponsabilitat pastoral en una perspectiva de comunió de totes les realitats presents en la parròquia cridades a caminar sempre juntes».

- Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

La congregació de Missioneres Esclaves de l'Immaculat Cor de Maria fa 150 anys

Gna. Maurina

Missionera Esclava de l'Immaculat Cor de Maria

Esperança González Puig neix a Lleida el 19 de maig del 1823. És la sisena filla del matrimoni format per Bonaventura i Antònia; només van sobreviure ella i Francesc, sacerdot i ferm col·laborador de la seva germana, a qui va cedir tota la seva herència.

Als 14 anys fa vot de castedat, descobreix que Déu la vol per a Ell i que la seva vida ja no li pertany.

Quan tenia 12 anys mor el seu pare; als 17, la mare. Llavors, Esperança, molt desconsolada, recorre al Cor de Maria, que li manifesta: «No et quedes pas sola, jo sempre seré la teva mare.»

Es va voler fer carmelita, però el Senyor li va dir: «Aquest no és el teu lloc.» Volia que fos fundadora i li ho va fer saber quan tenia 29 anys. Diu ella: «Després de combregar vaig veure davant meu Jesús lligat a la columna, tan maltractat, que només de pensar-hi m'estremeixo. Estava envoltat de moltes dones perdudes. Jesús em va mirar amb tendresa i em va dir: "Mira, filla, com pateixo per aquestes ànimes; salva-les i alleuja'm. És la meva voluntat que fundis una religió sota la protecció del Cor de la meva Mare, i li posaràs aquest títol... Tindrà per objecte recollir aquestes ànimes i guanyar-les per a mi. Els meus secrets són inescrutables i tu ets la destinada per a aquesta gran obra".»

Als 33 anys se li va aparèixer la Mare per manifestar-li el mateix desig. Déu li enviava senyals clars, però es veia indigna d'una obra tan gran.

Escultura de la venerable Esperança González Puig.

Però la gràcia va triomfar. El bisbe, que donava allargues a l'aprovació de la congregació, va ser destinat a Pamplona l'abril del 1862, i el mateix mes, el vicari general va autoritzar la fundació. Esperança, amb tres joves més, el 19 de juny va fundar la Congregació de Missioneres Esclaves de l'Immaculat Cor de Maria.

La seva fe, alimentada en la pregària, la va dur a fer miracles en vida. Va superar amb esperança situacions que pretenien apartar-la de la vocació. La caritat va ser el seu millor perfum: va ser bon samarità i bon pastor a la recerca de la jove allunyada. Responia amb amor les calúmnies, ajudava els pobres.

Era prudent a l'hora de decidir i corregir. Va aconseguir amb paciència veritables canvis en dones i educandes. Va suportar amb fortalesa treballs penosos per fundar, sostenir la casa i les noves fundacions. Dona humil, deia: «Sense aquesta virtut és impossible ser sants.» Va donar el seu cor cast des de nena al Senyor i sempre va ser per a Ell. Sent rica es va fer pobra, com Crist.

Va morir a Lleida el 1885, als 62 anys. Va ser declarada venerable l'abril del 2006 per Benet XVI.

El 17 de juny proper, a les 11.30 h, se celebrarà a l'església de Sant Joan (Lleida), una eucaristia presidida per Mons. Joan Piris, bisbe de la diòcesi. Una mirada des del 1862 fins avui suscita en el nostre cor una paraula adreçada a Déu: «Gràcies!» i una súplica confiada: «Envia, Senyor, a la teva obra, les vocacions necessàries per continuar donant vida al carisma que un dia ens vas confiar.»

Abraçades i desitjos per a un món millor

Pineda Badia
MCJ-MUEC

El 23 d'abril passat, els joves de l'MCJ-MUEC ens vam dirigir a Rivadeneyra amb una idea clara: transformar aquell espai de pas en un ambient agradable ple d'abraçades i de somnis per complir. Aquesta va ser la nostra manera d'entendre la Missió Metròpolis: donar-nos a conèixer al mig de la gent des d'una activitat diferent, repartint abraçades, posant en comú somnis i el nostre paper com a cristians, i repartint Evangelis de Marc als que en demanaven.

Vam passar d'un nerviosisme ansiós a

una excitació increïble, en veure la gran acceptació que tenia l'activitat entre la gent, ja que no paràvem d'abraçar a tothom. Vam veure des de somriures tímids de persones que no s'atrevien, a persones que venien corrents des de l'altre costat del carrer, a parelles que s'abraçaven davant nostre sense raó... Va ser una experiència increïble, que també va deixar un mural ple de somnis per millorar aquesta societat i moltes converses interessants sobre el nostre paper com a cristians. Va ser un dia que ens va tornar l'alegria de veure que, per molt malament que vagin les coses, el més important és conservar la il·lusió.

Missa amb la Schola Cantorum de Terrassa

Josep Figueras i Palà

President de la Schola Cantorum de Terrassa

El dia 22 d'abril, tercer diumenge de Pasqua, la Schola Cantorum de Terrassa va participar en la santa missa a la parròquia de Sant Esteve de la Costa del Montseny, que va celebrar el rector, Mn. Andreu Sala. Es van cantar en gregorià l'introit i l'antífona de comunió propis del dia, l'ordinari *Alme Pater*, l'al·leluia *O filii et filiae* en l'ofertori i, en acabar, *Regina caeli*. Nombrosos fidels dels voltants i un nombrós grup de cantors van omplir de gom a gom l'antiga església de la Costa del Montseny.

Paraula i vida

«Art, bellesa i transcendència»

L'anomenat Atri dels Gentils és una iniciativa encara molt jove. Fa poc temps que es va presentar a Bolonya. Els propers dies 17 i 18 de maig celebrarem a Barcelona una sessió, centrada en les relacions entre les arts, la bellesa i la fe cristiana, que té aquest lema: «Art, bellesa i transcendència.» En l'elecció del tema ha tingut importància la bellesa de la basílica de la Sagrada Família.

Benet XVI, en el missatge enviat a la trobada de París, va dir que «s'obria un gran atri per donar un nou impuls a la trobada respectuosa i amistosa entre persones de conviccions diferents». Aquesta finalitat és sens dubte molt necessària en els moments actuals. Per això, el Sant Pare va dirigir-se als joves —especialment presents a la trobada a Nòtre-Dame— dient-los: «Depèn de vosaltres, estimats joves, aconseguir que al vostre país i a Europa creients i no creients trobin el camí del diàleg. Es tracta de construir un món de llibertat, d'igualtat i de fraternitat, en el qual creients i no creients han de sentir-se lliures de ser-ho, iguals en els seus drets de viure la vida personal i comunitària en fidelitat a les seves conviccions, i han de ser germans entre ells.»

Aquest esperit de diàleg amistós i respectuós volem que presideixi també la sessió de l'Atri dels Gentils

que se celebrarà els propers dies 17 i 18 de maig a la nostra ciutat de Barcelona. Aquesta sessió de l'Atri dels Gentils la dedicarem a dialogar creients i no creients sobre «Art, bellesa i transcendència» i s'articularà en tres moments de diàleg acadèmic entre experts —al Museu Nacional d'Art de Catalunya, a la Universitat de Barcelona i a l'Institut d'Estudis Catalans—, per concloure amb un acte a la basílica de la Sagrada Família, titulat «El diàleg de les veus: poesia i música».

Sant Pere diu a la comunitat cristiana: «Estigueu sempre a punt per donar una resposta a tothom qui us demani raó de la vostra esperança.» Això motiva també aquests espais o *atris* de diàleg entre creients i no creients. Una de les finalitats de l'Atri dels Gentils és reunir els seus interlocutors creients i no creients, creant un pont d'obertura i de trobada entre ells. La qüestió de Déu no ha d'estar absent dels grans interrogants del nostre temps.

Ens acompanyarà el cardenal Gianfranco Ravasi, president del Pontifici Consell per a la Cultura, que és l'ànima d'aquestes trobades. Ell va ser el promotor de la trobada de Benet XVI amb 300 artistes contemporanis el 21 de novembre de 2009, a la Capella Sixtina de la Ciutat del Vaticà. Observant el present

amb realisme, es constata la veracitat d'allò que va dir Pau VI: que el divorci entre la fe i la cultura és un dels drames del nostre temps. És forta la temptació dels creients d'aïllar-se, de tancar-se en l'àmbit de la vivència de la fe, de dedicar les seves energies només al treball intraeclesial. Ho he dit en diverses ocasions i ho repeteixo ara: per fidelitat a la nostra fe, no podem tancar-nos en un gueto. Això seria anar contra la tradició secular de l'Església, que sempre s'ha confrontat amb les cultures de les diverses èpoques. Volem obrir-nos al diàleg amb la cultura —o les cultures— d'avui amb humilitat i realisme. Però també amb il·lusió i confiança.

Al voltant d'aquestes institucions tan importants de la nostra ciutat i de la nostra cultura, ens trobarem, els propers dies, creients i no creients, per dialogar sobre com l'art i la bellesa poden ser avui un camí d'accés a la transcendència i, en definitiva, a Déu, ja que, com diu Benet XVI, aquesta és la veritable «qüestió capital». Em plau convidar el món cultural de Barcelona i de Catalunya, que ha estat terra de grans artistes i on les arts plàstiques tenen molta tradició, a participar en aquest esdeveniment d'un diàleg amistós i respectuós entre les arts i la fe cristiana, entre creients i no creients.

Lluís Martínez Sistach

Cardenal, arquebisbe
de Barcelona

Als quatre vents

La Mare de Déu de Fàtima

La coincidència de dates em porta a parlar aquest diumenge de la Mare de Déu de Fàtima, aquesta devoció tan arrelada des de les aparicions ocorregudes el 1917, la primera de les quals va ser el 13 de maig.

És una devoció que porta cada any milions de persones a peregrinar al santuari marià d'aquesta població portuguesa on la Verge es va presentar a tres senzills pastorets, dos dels quals van morir aviat, sense trencar el compromís de silenci, mentre que sor Lucía va viure llargs anys i va deixar escrits els anomenats «tres secrets de Fàtima».

Els dos primers feien referència al pecat i a la necessitat de la pau en el món, en aquells dies convulsionats per la Primera Guerra Mundial, i també a la futura conversió de Rússia, després de promoure persecucions en l'Església.

Com és prou conegut, l'atemptat contra Joan Pau II va ocórrer també un 13 de maig, de 1981. Aquesta coincidència amb la festa de la Mare de Déu de

Fàtima va fer que el Papa, que ja tenia una devoció mariana profunda, assenyalés aquesta advocació d'una manera particular. Quan encara s'estava recuperant a l'Hospital Gemelli, es va fer portar el «tercer secret», que es custodiava a l'arxiu de la Congregació per a la Doctrina de la Fe amb caràcter secret per decisió de Pius XII i els seus successors. Joan Pau II el va llegir per primera vegada i va observar el seu contingut impressionant: anunciava la mort d'un Papa després de rebre uns trets. En realitat el Papa, encara que va estar entre la vida i la mort, no va morir gràcies a una intervenció ràpida i eficaç i al fet que les bales no van afectar òrgans vitals («una mà va disparar la bala i una altra va desviar el tir», reflexionaria després).

Tots recordem aquells esdeveniments, i el posterior enviament pel Papa de la bala de l'atemptat perquè fos incrustada a la corona de la imatge. També hem de recordar la petició que va fer la Mare de

Déu als pastors: resar el Rosari per a la conversió dels pecadors i la pau en el món.

Les advocacions marianes ens remetent sempre a l'amor maternal de Maria. Aquest dissabte, dia 12, participo en un acte a Montserrat amb motiu dels 40 anys de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes. El santuari del sud de França ha estat motiu de moltes de les meves visites, diverses vegades acompanyat per malalts que busquen la curació del cos i a vegades també la de l'ànima. És una experiència molt emotiva en la qual es conjunten la fe i la caritat.

El passat dia 9 vaig estar, com cada any, a l'Aplec de Siurana. En aquest cas, sense multituds d'arreu del món, això sí, acompanyant la fe ancestral d'un poble i una comarca enmig de les muntanyes del Priorat.

Sigui on sigui, i més en aquest mes de maig, tots els camins condueixen a Maria. Ella és la nostra Mare i la nostra esperança.

Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe de Tarragona
i Primat

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC B; FERIA 2)

TEMPS DE PASQUA

(SALTERI: SETMANA 2)

MAIG

13. DIUMENGE

VI Diumenge de Pasqua, Blanc. Lectures: Fets 10,25-26.34-35.44-48 / Salm 97 / 1 Joan 4,7-10 / Joan 15,9-17
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pere Regalat, rel.; Muç, prev. i mr.; Miquel de Garikoitz, prev. i fund.; Santes, Maria-Dominica Mazzarello, rel. i fund.

14. DILLUNS

Sant Maties (F), Vermell. Lectures: Fets 1,15-17.20-26 / Salm 112 / Joan 15,9-17
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Maties (Macià); Pasqual I, p.; Santes, Gemma, vg.

15. DIMARTS

Sant Isidre (MO), Blanc. Lectures: Fets 16,22-34 / Salm 137 / Joan 16,5-11
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Torquat, b. i mr.; Eufraasi, b. i mr.; Santes, Joana de Lestonnac, rel. i fund.

16. DIMECRES

Fèria, *Blanc.* Lectures: Fets 17,15.22-18,1

/ Salm 148 / Joan 16,12-15
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Honorat, b.; Joan Nepomucè, prev. i mr.; Simó Stock, prev.; Eufraasi, b. i mr.; Germer, b.; Santes, Margarida de Cortona, rel.

17. DIJOUS

Fèria, *Blanc.* Lectures: Fets 18,1-8 / Salm 97 / Joan 16,16-20. O bé: *Sant Pasqual Bailón (ML), Blanc.*
ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Restituta, vg.

18. DIVENDRES

Fèria, *Blanc.* Lectures: Fets 18,9-18 / Salm 46 / Joan 16,20-23a. O bé: *Sant Joan I (ML), Vermell.* Tarragona: **Sant Pròsper (MO), Blanc.**
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Fèlix de Cantalici, rel.; beat Joan Gilbert, rel.; Santes, Rafela-Maria Porras, rel. i fund.

19. DISSABTE

Fèria, *Blanc.* Lectures: Fets 18,23-28 / Salm 46 / Joan 16,23b-28. Vic: **Sant Francesc Coll Guitart (MO), Blanc.**
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pere Celestí, p.; Santes, Ciriaca.

Comentari de la Paraula

Josep Rius-Camps
Teòleg i biblista

Un manament nou que els ultrapassa tots

A continuació de la invitació que ens feia diumenge passat a esdevenir deixebles *d'ell* (Jn 15,8), i no de cap altre mestre, Jesús repeteix avui el manament nou que havia donat als deixebles després de rentar-los els peus: «Un manament nou us dono: que us estimeu els uns als altres. Igual com *també jo* us he estimat, també vosaltres estimeu-vos els uns als altres. En això, *en efecte*, tots coneixeran que sou deixebles meus, si us teniu amor els uns als altres» (13,34-35), afegint-hi una nova motivació: «Igual que el meu Pare m'estimà, també jo us he estimat. Manteniu-vos en el meu amor. Si complíssiu els meus manaments, us mantindrieu en el meu amor, igual que *també jo* he complert els manaments del meu Pare i em mantinc en el seu amor. *Tanmateix* us he deixat dit això perquè la meua alegria sigui també en vosaltres i així la vostra alegria sigui completa. Aquest és el meu manament, que us estimeu els uns altres com jo us he estimat. Ningú no té un amor més gran que aquest, que *doni* la vida pels seus amics: vosaltres, en efecte, sou amics meus, *sempre que féssiu* el que jo us mano» (15,9-14). He intentat reflectir en la traducció els petits matisos que conserva el còdex Beza. «A vosaltres ja no us dic servents, car el servent no sap què fa el seu amo. A vosaltres us he dit amics, perquè *tot allò* que he sentit del meu Pare us ho he donat a conèixer.» Amb aquest llenguatge tan íntim Jesús ens revela la seva relació personal amb el Pare. I puntualitza: «No sou vosaltres els qui m'escollíreu; vaig ser jo qui us va escollir a vosaltres i us vaig destinar perquè us poséssiu en camí i donéssiu fruit, i el vostre fruit es mantingués, a fi que allò que demanéssiu al Pare en el meu nom, ell us ho doni.» Tot depèn de si el deixeble deixa de captenir-se com un servent i es comporta com un veritable amic de Jesús. Al terme del passatge que llegim avui ens ho recalca: «Això us mano: *estimeu-vos els uns als altres.*»

Lectures bíbliques

Diumenge VI de Pasqua

Lectura primera Ac 10,25-26.34-35.44-48

El do de l'Esperit Sant ha estat vessat fins i tot sobre els qui no són jueus

Lectura dels Fets dels Apòstols:

Així que Pere entrà, Corneli sortí a rebre'l i es prosternà als seus peus. Pere el féu aixecar dient-li: «Posa't dret, que jo sóc home, igual que tu.» Llavors Pere prengué la paraula i digué: «Ara veig de veritat que Déu no fa diferències a favor d'uns o altres; Déu acull tothom qui creu en ell i fa el bé, de qualsevol nacionalitat que sigui.» Mentre Pere deia això, l'Esperit Sant vingué sobre tots els qui escoltaven la seva predicació. Els jueus creients que havien vingut amb Pere s'estranyaren molt en veure que el do de l'Esperit Sant era vessat fins i tot sobre els qui no eren jueus. De fet, els sentien parlar en llenguatges misteriosos i proclamar les grandeses de Déu. Llavors Pere digué: «Qui pot excloure de l'aigua del baptisme aquests que han rebut l'Esperit Sant igual que nosaltres?» Tot seguit manà que els bategessin en el nom de Jesucrist. Després li pregaren que es quedés amb ells uns quants dies.

Salm responsorial 97

Canteu al Senyor un càntic nou:
ha fet obres prodigioses,
la seva dreta i el seu braç sagrat
han sortit victoriosos. **R.**

R. El Senyor ha revelat la seva ajuda,
i els pobles contemplen la salvació.

El Senyor ha revelat la seva ajuda,

i els pobles contemplen la seva salvació.
L'ha mogut l'amor que ell guarda fidelment
a la casa d'Israel. **R.**

Tothom ha vist d'un cap a l'altre de la terra,
la salvació del nostre Déu.
Aclameu el Senyor arreu de la terra,
esclateu en cants i en Crist d'alegria. **R.**

Lectura segona 1Jn 4,7-10

Déu és amor

Lectura de la primera carta de sant Joan:

Estimats meus, hem d'estimar-nos els uns als altres, perquè l'amor ve de Déu. Tothom qui estima és fill de Déu: ha nascut d'ell i el coneix. Els qui no estimen no coneixen Déu, perquè Déu és amor.

Hem vist clarament l'amor que Déu ens té quan ell ha enviat al món el seu Fill únic, perquè visquem gràcies a ell. L'amor és això: no som nosaltres qui ens hem avançat a estimar Déu; ell ha estat el primer d'estimar-nos, tant, que ha enviat el seu Fill com a víctima propiciatòria pels nostres pecats.

Al-leluia Jn 14,23

Qui m'estima, farà cas de les meves paraules, diu el Senyor; El meu Pare l'estimarà, i vindrem a fer estada en ell.

Evangelí Jn 15,9-17

Ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida pels seus amics

Lectura de l'evangelí segons sant Joan:

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Jo us estimo tal com el Pare m'estima. Manteniu-vos en l'amor que us tinc. Si observeu els meus manaments, us mantindreu en l'amor que us tinc, com jo també observo els manaments del meu Pare i em mantinc en l'amor que em té. Us he dit tot això perquè tingueu l'alegria que jo tinc, una alegria ben plena. El meu manament és que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat. Ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida pels seus amics. Vosaltres sou els meus amics si feu el que jo us mano. Ja no us dic servents, perquè el servent no sap què fa el seu amo. A vosaltres us he dit amics, perquè us he fet saber tot allò que he sentit del meu Pare. No sou vosaltres, els qui m'heu escollit. Sóc jo qui us he escollit per confiar-vos la missió d'anar pertot arreu i donar fruit, un fruit que durarà per sempre. I el Pare us concedirà tot allò que demanareu en nom meu. Això us mano: que us estimeu els uns als altres.»

La gràcia de l'Esperit Sant per als malalts

Pere Tena

Bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

L'Esperit Sant i els sacraments

Els sacraments «són forces que surten del cos del Crist, sempre vivent i vivificant, accions de l'Esperit Sant que actua en el seu Cos que és l'Església... Els set sacraments són els signes i els instruments amb què l'Esperit Sant difon la gràcia del Crist —que és el Cap— a l'Església, que és el seu Cos» (Catecisme de l'Església catòlica, n. 1116 i 774). Aquestes afirmacions del Catecisme defineixen molt clarament la intervenció de l'Esperit Sant en la celebració dels sacraments, destacant per una banda el protagonisme salvífic de Crist i per l'altra l'acció acomplidora de l'Esperit. «Tot passa pel misteri de Crist, i tot s'acompleix per l'acció de l'Esperit Sant», diu un document ecumènic.

Ha estat un dels fruits importants del Concili Vaticà II que la teologia occidental reconegué, més del que ho feia, la importància decisiva de la missió de l'Esperit. Això ha quedat plasmat en els documents conciliaris, i molt especialment en la constitució *Lumen gentium*, sobre l'Església, i en el decret *Ad gentes*, sobre l'acció missionera de l'Església. No sols, però; un lloc privilegiat on l'atenció a l'acció de l'Esperit s'ha remarcat són els textos litúrgics, i molt especialment els sacramentals. En primer lloc, això es constata en les pregàries eucarístiques aprovades per Pau VI, en les quals les epiclesis queden absolutament explícites, com ho són en les litúrgies orientals: «Santifiquen, doncs, aquestes ofrenes, fent que hi davalli el vostre Esperit com la rosada, perquè

es converteixin, per a nosaltres, en el Cos i en la Sang del vostre Fill.» Actualment, en totes les formulacions essencials dels sacraments hi consta una referència a l'Esperit Sant.

La fórmula de la Unció dels malalts

L'atenció als malalts, la imposició de les mans demanant la seva guarició, la unció amb l'oli, són elements que integren la missió apostòlica per voluntat de Crist, seguint el que Ell mateix va fer. La formulació de com aquesta pràctica es realitzava en l'Església la dona la carta de Jaume 5,14-15, i les diverses litúrgies han seguit rituals diversos sobre la base única de la imposició de les mans, la pregària de la fe, i la unció amb l'oli. El Concili de Trento explicava així el sentit d'aquest sacrament: «La realitat (de la Unció dels malalts) és aquella gràcia de l'Esperit Sant, la unció del qual esborra els pecats, si encara havien de ser expiats, i les relíquies del pecat, alleuja i conforta l'ànima del malalt, li desperta una gran confiança en la divina misericòrdia, amb la qual cosa el malalt, reconfortat, supera millor les molèsties i sofriments, resisteix més fàcilment les temptacions del dimoni, i a voltes aconsegueix la salut del cos si és convenient per a la salvació de l'ànima.» La pràctica pastoral feia, però, d'aquest sacrament el sacrament dels moribunds, i així ha restat fins als nostres dies en l'ànima popular. Per tal de recuperar una pràctica més adequada al sentit del sacrament, el Concili Vaticà II va

proposar que es deixés el nom d'«Extrema Unció» en benefici del d'«Unció dels malalts», i Pau VI va segellar la revisió del ritual amb aquestes paraules: «El sacrament de la Unció es dona als malalts que estan en un perill seriós, ungint-los en el front i en les mans amb oli d'oliveres, o si cal, amb un altre oli vegetal, degudament beneït, dient aquestes paraules una sola vegada: (versió del Ritual català) «Que per aquesta santa Unció i per la seva gran misericòrdia, el Senyor t'ajudi amb la gràcia de l'Esperit Sant, perquè alliberat dels pecats, et salvi i bondadosament alleugi les teves sofrències.»

Aquesta nova fórmula assumeix l'antiga, en la qual es feia referència només a la misericòrdia divina i al perdó dels pecats, i l'enriqueix amb la referència explícita a la gràcia de l'Esperit Sant, que és alhora remissió dels pecats, defensor i consolador. Com en tots els sacraments, és Crist el que actua invisiblement, a través del ministre, donant al malalt, en aquest cas, la gràcia de l'Esperit Sant, significada per la Unció. «Ecolteu la pregària de la fe: envieu des del cel el vostre Esperit Sant Defensor en aquest oli... Que, per obra vostra, aquest oli sigui per a nosaltres unció santa, en nom de Jesucrist, nostre Senyor.» «Us beneïm, Déu, Esperit Defensor, perquè enfortiu la nostra feblesa...». «Redemptor nostre, amb la gràcia de l'Esperit Sant, conforteu aquest germà...» Aquests exemples de pregàries del ritual expliquen bé què significa la «pregària de la fe», i són la pauta per entendre i explicar la gràcia de l'Esperit Sant per als malalts.

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Sant Pere Regalat

- ✓ Nascut a Valladolid l'any 1390
- ✓ Franciscà de l'estricta observança
- ✓ Va viure en la pobresa i tenint cura dels més necessitats
- ✓ Va morir a La Aguilera, Burgos, l'any 1456
- ✓ Canonitzat l'any 1746 per Benet XIV

Com succeeix amb els grans místics castellans —santa Teresa de Jesús, sant Joan de la Creu— sant Pere Regalat pertanyia a una família jueva convertida al cristianisme. Orfe de pare, quan tenia tretze anys va ingressar al convent franciscà de la seva ciutat natal i ben aviat es va adherir a l'estricta observança, reforma promoguda per Pedro de Villacreces.

Tots dos van fundar diversos convents amb la intenció de seguir l'esperit original de l'orde, dels quals el més destacat va ser el de La Aguilera. En morir Villacreces sant Pere Regalat va ser escollit superior d'aquest convent, on va destacar per dur una vida intensament austera i pobra, al mateix temps que demostrava una atenció caritativa pels necessitats i els malalts. Va ser autor de diversos miracles i va rebre el do de la bilocació, cosa que va ajudar a estendre la fama d'home sant, tant entre el poble fidel com entre les famílies nobles i la seva mort va ser molt sentida a tot el regne de Castella.

LA SOPRANO MONTSERRAT CABALLÉ ACTUARÀ EN L'ACTE DE CL

«Cantar a la Sagrada Família com fer-ho al Temple de

Carme Munté

A la gran soprano Montserrat Caballé Folch (Barcelona, 1933) li fa una il·l·lusió molt especial posar la seva veu al servei d'aquest espai de diàleg i intercanvi que vol ser l'Atri dels Gentils. A aquesta il·l·lusió se suma l'alegria de cantar per primera vegada a la basílica de la Sagrada Família interpretant *Mariam Matrem*, del Llibre Vermell de Montserrat, i *Cantar del alma*, de Frederic Mompou. Serà el 18 de maig, de 19.30 a 21.30, en un acte obert al públic i que es presenta sota el suggeridor títol d'*El diàleg de les veus: poesia i música a la Sagrada Família*. L'acte serà emès en directe per Ràdio Estel.

Vostè cantarà a la Sagrada Família el 18 de maig en el marc de l'Atri dels Gentils. Com se sent davant d'aquesta actuació?

Vaig ser present en la dedicació de la Sagrada Família pel papa Benet XVI, el dia 7 de novembre del 2010, però en aquesta ocasió és molt emocionant pel fet de poder cantar en aquesta immensitat tan especial i tan bonica, i alhora tan emblemàtica. És com si cantés al Temple de Jerusalem. La Sagrada Família és per a nosaltres molt especial com ho era per al poble d'Israel el temple que acollia l'Arca de l'Aliança. Espero que em surti la veu, perquè estaré molt i molt emocionada!

Què pot dir-nos de les obres que interpretarà acompanyada de l'organista Juan de la Rubia: *Mariam Matrem* (Llibre Vermell de Montserrat) i *Cantar del alma* (Frederic Mompou)?

Al Llibre Vermell de Montserrat trobem unes obres que transformen la persona que les canta. Són tan especials i tan inspirades que dubto que algú que les senti no pugui arribar a comprendre el missatge del Llibre Vermell de Montserrat. Pel que fa a l'obra *Cantar del alma*, la vaig interpretar fa molts anys acompanyada del mateix Frederic Mompou. Ja aleshores em va causar una gran emoció veure que amb Frederic Mompou podia transmetre una mena d'unió musical que sortia de l'ànima. És un monòleg envers Déu molt especial.

L'Atri dels Gentils se celebra a Barcelona els dies 17 i 18 de maig amb el lema «Art, Bellesa, Transcendència». Aquests tres ele-

ments han anat també units en la trajectòria musical de Montserrat Caballé?

Sí, ja quan estudiava música tenia la sensació que el que estudiava no era d'aquest món. En el moment de fer el pas a l'àmbit professional, aquesta sensació encara es va incrementar més. És com si a través de la música em retrobés a mi mateixa.

L'Art i la Bellesa són un camí privilegiat per acostar-se a Déu?

Jo diria que és un camí privilegiat per anar al costat de Déu! A pesar que la música t'hi encamina, a Déu l'has de portar dins i l'has de sentir. Has de ser fidel, posar-te al servei de la Bellesa i sentir la Transcendència a la qual et porta. És com deslligar-te de tu mateix i anar per un camí que no el veus però que el sents. És com una volada cap a una dimensió que no és la teva, que se t'emporta. És com si estiguessis en un altre nivell. I, de cop i volta, quan s'abaixa el teló és com si et despertessis.

«La Sagrada Família és per a nosaltres molt especial com ho era per al poble d'Israel el temple que acollia l'Arca de l'Aliança»

«A pesar que la música t'hi encamina, a Déu l'has de portar dins i l'has de sentir»

És una experiència mística?

Ho és, i segons el que cantes encara més. Quan cantes algunes obres és com si estiguessis sobre un núvol! La fe et dona tanta força! Sempre m'ha sorprès experimentar com en qualsevol continent on he anat la música té una transcendència molt especial per a tots els públics i els acosta a alguna dimensió que potser no entenen, però que és motiu d'unió. La música és motiu d'unió entre els éssers, i això es capta de seguida.

Al llarg de la seva trajectòria operística, en quins escenaris, davant quines partitures... ha experimentat una plenitud més gran?

Per exemple cantant *La Vierge* o *Marie-Magdeleine*, de Jules Massenet, o algun altre oratori simbòlic. Certament, però, l'emoció encara s'incrementa més quan cantes aquestes obres en una catedral o a la Sala Nervi del Vaticà, on he cantat per Nadal en diverses ocasions. Aleshores gairebé és com si experimentessis el dolor profund de la

CLOENDA DE L'ATRI DELS GENTILS

mília serà
Jerusalem»

Mare de Déu. Resulta molt difícil d'explicar amb paraules per a una persona com jo, que he estudiat música però no altres disciplines. Ara bé, he tingut la sort de tenir una fe molt gran perquè els meus pares la tenien i així me la van transmetre. Encara recordo amb gran emoció com en una ocasió, durant un dels meus viatges, vaig entrar a resar en una església ortodoxa. Resava però al mateix temps sentia com si li hagués de demanar disculpes a la Mare de Déu perquè no era un temple catòlic. Per primera vegada vaig sentir una veu que deia: «Totes són casa meva.» Em vaig quedar petrificada, em vaig tornar blanca..., m'ho van veure les persones que m'acompanyaven. Va ser una experiència molt gran.

Vostè no ha amagat mai la seva condició de creient. Li ha estat senzill viure la fe en el món de la lírica?

Quan ho explico, moltes persones somriuen perquè no ho entenen. Per això, en més d'una ocasió m'he plantejat si valia o no la pena explicar-ho. M'he adonat que gairebé sempre sí que val la pena perquè potser l'altra persona també pot sentir-ho, o en el record pot recordar-ho, i potser pot servir per fer una crida als sentiments de la persona que no creu. No pretenc ni de bon tros ser una persona que divulga l'Evangeli, però sí la fe que tinc. És un do que no només ens serveix als que el tenim sinó també als qui en algun moment poden compartir-lo i sentir-lo.

És conseqüència directa de la seva fe el fet que hagi creat una fundació per a infants necessitats?

El meu marit i jo vam creure que era una cosa bona ajudar infants necessi-

tats i sempre ens hem sentit útils amb aquest compromís. Hi ha molta gent que pensa que cantar és només una cosa de diversió, però no ho és. Quan vius la música intensament, ho fas en totes les seves dimensions. No hem vingut en aquest món només a distreure la gent, sinó també a fer alguna cosa positiva per als altres.

La història de Montserrat Caballé va molt lligada a la del Liceu, una institució que davant les retallades de les administracions pateix una certa asfíxia. Com valora aquesta situació, així com les conseqüències que les retallades en cultura poden tenir per al present i el futur cultural del nostre país?

Ho valoro d'una forma negativa perquè la forma cultural és una manera de transmetre les virtuts de la cultura. Les conseqüències d'aquestes retallades fan molt de mal a les persones que exerceixen la manifestació de la cultura. Si es queixen és perquè ho necessiten. En conseqüència, les manifestacions estan ben fetes sempre que no amenacin el benestar dels éssers humans, sempre que no tinguin conseqüències greus.

L'any vinent farà 80 anys. En totes les entrevistes li pregunten si es retirarà. Vostè diu que encara no, però que quan ho faci ho farà amb total discreció... Per què?

Perquè és com ho vull fer. Sempre dono gràcies a Déu que m'hagi conservat la veu durant tants anys. Per tant, continuaré cantant i ajudant els altres mentre pugui. M'agradaria que quan arribés el moment simplement la gent es preguntés: «On és la Montserrat?» No hi ha cosa més tremenda que una persona que vulgui continuar brillant.

«La música és motiu d'unió entre els éssers, i això es capta de seguida»

«No hem vingut en aquest món només a distreure la gent, sinó també a fer alguna cosa positiva pels altres»

El públic, quan t'estima, et vol posar en un pedestal, però jo el que vull és la màxima discreció i anar-me'n igual que com vaig arribar.

Gràcies a la seva filla, Montserrat Martí, que ha seguit els seus passos, podem dir que el relleu està garantit?

Canta molt bé, però sobretot el que està garantit és el seu cor. És una noia amb una fe indestructible, que Déu li ha regalat un marit i una filla de 8 mesos fantàstics. A més, la meva néta té la sort que en llevar-se i a l'hora d'anar a dormir la seva mare li resa perquè aprengui les oracions. Aquesta és la garantia que seguirà els meus passos. Veritablement, quan canta obres religioses té un aire molt celestial. «Mare», em diu ella, «quan sóc a l'escenari voldria ser capaç d'anar-me'n sobre un núvol com fas tu». I jo li dic: «Tranquil·la, que ja ho aconseguiràs.»

Creu que valors com la humilitat, la senzillesa, l'espontaneïtat, són difícils de trobar en el món de la lírica?

Sí, perquè normalment en aquest món tothom vol el pedestal. De tota manera, tampoc no cal fer un reclam d'aquests valors, perquè la gent ja veu com és cadascú.

En alguna entrevista ha dit que en el món de l'òpera, l'absència de bones veus se substitueix per una necessitat de crear polèmica. Manca autenticitat en la creació artística?

Hi ha creadors que són autèntics i que, per tant, fan autèntiques obres d'art. Avui dia n'hi ha pocs, però n'hi ha. Però n'hi ha d'altres que busquen la polèmica per fer-se famosos i que presenten unes obres que no són dignes de pujar a l'escenari. Sé que sona malament, però és el que veig per tot arreu. En el món de l'òpera, més que d'absència de bones veus, jo parlaria d'absència d'oportunitats. Hi ha moltes bones veus que per necessitats econòmiques accepten contractes que en altres circumstàncies no acceptarien. Lògicament, és una cosa que quan estimes l'òpera et sap greu perquè davant del missatge del compositor, que és el veritable autor de l'obra, l'únic que has de fer és servir-lo bé tant des del punt de vista de la veu com de la interpretació.

Li causa especial dolor quan es caricaturitza la fe?

Ningú no té dret a ridiculitzar les persones que tenim fe ni a fer, per exemple, una versió de Jesucrist que sigui com una mena de caricatura. Només ho fan per crear polèmica!

L'Atri dels Gentils és una bona oportunitat per dialogar i establir un respecte mutu?

Sí, perquè si no hi ha un respecte mutu, el diàleg es fa molt difícil i tot sovint es torna un monòleg que no escolta l'altre. Necessitem un diàleg que acosti les ments i els sentiments i que ens ajudi a comprendre l'altre. Els no creients han d'entendre que els creients portem la fe en el nostre interior i que no tenen cap dret a ridiculitzar-la, com fan moltes vegades.

ACONSEGUEIX LA TEVA ENTRADA PER A L'ACTE DE LA SAGRADA FAMÍLIA

Catalunya Cristiana i Ràdio Estel ofereixen als nostres seguidors entrades per a l'acte que tindrà lloc a la Sagrada Família el dia 18 de maig com a cloenda de l'Atri dels Gentils.

Les persones interessades poden passar a recollir-les a partir del dilluns 14 de maig per les nostres oficines, al carrer Comtes de Bell-lloc, 67-69 de Barcelona, de 8 a 20 h. Es lliuraran 2 entrades per persona fins a exhaurir existències.

Barcelona

La catedral mostra la seva bellesa a tota la ciutat

Amb motiu de la finalització de les obres de restauració, el Pla de la Seu acull la representació teatral «Assassinat a la catedral»

Redacció

Barcelona

Fotos: Agustí Codinach

Durant dotze anys la catedral de Barcelona ha experimentat una restauració espectacular de la façana i del cimbori. Ha estat un procés llarg i complex que ha comptat amb la complicitat i la col·laboració econòmica de nombroses institucions, empreses i particulars a través de la campanya «Patrocina una pedra». Per això mateix, a l'hora de celebrar la finalització de la restauració, i amb motiu de la solemnitat de la Santa Creu, titular de la catedral, el Capítol Catedral ha volgut que fos tota la ciutadania la que pogués celebrar i compartir aquests moments tan importants.

Va ser d'aquesta manera com el Pla de la Seu va esdevenir divendres 4 de maig al vespre un escenari magnífic per a la representació a l'aire lliure de l'obra *Assassinat a la catedral*, de T. S. Eliot, traduïda al català per Mn. Josep Urdeix.

Centenars de persones amb invitació, sumades a la gran quantitat de turistes i curiosos, van ser el públic que de forma totalment gratuïta va poder gaudir durant dues hores d'una obra teatral que aborda el drama de l'arquebisbe de Canterbury sant Tomàs Becket, mort el 29 de desembre del 1170 quan assistia a les vespres a la catedral anglesa.

Com va explicar el canonge Josep Maria Martí Bonet en introduir l'acte, el drama de Becket «va ser una autèntica desgràcia per a Europa, ja que sant Tomàs representava la llibertat de l'Església en contra de les pretensions dels monarques que volien sotmetre-la a llur tirania». El seu martiri va tenir un gran ressò a la diòcesi de Barcelona. «Quinze anys després, el canonge de la Seu de Barcelona fundà una capella i un benefici a la mateixa catedral barcelonina. I anys més tard, un altre canonge obsequiarà amb una campana que fou batejada amb el nom de *Tomas*. (...) A Terrassa —va prosseguir Mn. Martí i Bonet—, a les esglésies visigòtiques de Sant Pere, es troba un mural on ve representat el martiri de sant Tomàs Becket. És de l'any 1180. Signe clar de la gran devoció que es professava a la nostra diòcesi al sant de Canterbury.»

Potser aquest va ser un dels motius pels quals es va escollir aquesta obra per ser portada a l'escenari improvisat davant la catedral de Barcelona. Dirigida per Noèlia Ortega, Lourdes Mas i Mercè Guilló, amb la direcció musical de Meritxell Coma i la col·laboració del Centre Moral i Cultural del Poblenou, *Assassinat a la catedral* va posar a escena un repartiment impressionant d'actors, cantants i músics que van col·laborar-hi de forma gratuïta encapçalats per l'actor Francesc Conesa en el paper de Tomàs Becket. També va haver-hi l'actuació «estel·lar» de la Unitat Muntada de la Guàrdia

L'obra «Assassinat a la catedral» narra el martiri de l'arquebisbe de Canterbury, interpretat per Francesc Conesa.

Un gran nombre d'artistes vinculats al Centre Moral i Cultural del Poblenou van participar en l'obra de forma desinteressada.

El dia 3 de maig, solemnitat de la Santa Creu, es va fer des del terrat de la catedral la tradicional Benedicció del Terme.

Urbana de Barcelona.

El cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, va presidir l'acte i, en les seves paraules de salutació, va agrair la col·laboració econòmica de les institucions i els particulars que han fet possible que la catedral de Barcelona —*Mater Ecclesiae*, la mare de totes les Esglésies de la diòcesi— torni a resplendir en tota la seva bellesa.

El cardenal va recordar que l'Església som tots els cristians i que, per tant, tots ens hem de comprometre a fer-la sostenible en la seva pastoral ordinària però també en el manteniment dels temples. En aquest sentit, Mn. Joan Guiteras, degà president del Capítol Catedral, va recordar en el seu parlament que la catedral és una ofrena a tothom: «Evidentment als fidels per nodrir la seva fe i també a tots aquells que vulguin conèixer el que és la vida cristiana. Un dia uns turistes em deien que la catedral era una joia meravellosa. I tenien raó. L'art, la música, les celebracions, l'atenció als que s'hi apropen... Tot és un clam de bellesa que crida a descobrir aquell que és la Bellesa en majúscules, nostre Senyor Jesucrist.»

Mn. Joan Guiteras també va voler agrair la complicitat de tots els canonges de la catedral així com la tasca dels arquitectes Mercè Zazurca i Josep Fuses, dels picapedrers i dels paletes que materialment han realitzat l'obra. Va recordar que, malgrat que potser ara ja no és tan notori, les obres de restauració encara prossegueixen. De fet, en un temple com és la catedral, les tasques de restauració són una constant. Així, va dir que encara cal refer el terra dels terrats, a causa de les innombrables goteres, i rectificar el moviment del campanar, cosa que comporta també la resituació de les campanes. «Quan això s'acompleixi, s'haurà procedit a una part molt notable del pla director de l'arquitectura de la catedral», va dir Mn. Guiteras.

A banda de la representació teatral, el dia 3 de maig, solemnitat de la Santa Creu, es va fer la tradicional benedicció del Terme des del terrat de la catedral i als peus de la imatge de la recentment restaurada Santa Elena.

Van celebrar la cerimònia el Dr. Joan Guiteras i Vilanova, degà del Capítol de la Catedral, acompanyat del Dr. Martí Bonet i de Mn. Josep Vives, mestre cerimonier, auxiliat pels escolans de la catedral. La benedicció es fa per implorar la gràcia i protecció divines per a la ciutat de Barcelona, consagrada a la Creu de Crist Redemptor. En aquesta ocasió, la celebració va comptar amb la presència de Xavier Trias, alcalde de Barcelona.

A la tarda del mateix dia de la solemnitat de la Santa Creu, va haver-hi vespres solemnes al cor de la catedral i posteriorment l'Eucaristia presidida pel cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, amb la participació musical del Cor de Cambra Francesc Valls.

Barcelona

Vint-i-cinc anys lluitant contra la tortura

L'aniversari de l'Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura serveix per fer evidents les pràctiques de tortura al món

Joan Piñol
Barcelona

«És una satisfacció veure cristians que lluiten per la justícia des de la base», va expressar Jon-Mirena Landa, un dels ponents que va participar en l'acte del 25è aniversari de l'Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura (ACAT). En efecte, l'acte celebrat el dissabte 21 d'abril al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona va estar ple de felicitacions i agraïments cap a l'entitat cristiana. Igualment va servir per posar en relleu la realitat de la tortura al món, a Espanya i a Catalunya.

Com va dir el president de l'ACAT, Emili Chalaux, la tortura no està generalitzada però existeix en una minoria. És per combatre aquest reducte d'abús de poder que existeixen 38 entitats arreu de l'Estat i 12 a Catalunya. Aquestes associacions, entre elles l'ACAT, faciliten la denúncia de casos de tortura i també alerten la societat dels casos que es donen a tot el món. Només l'any 2010 es van comptabilitzar 540 casos de tortura a Espanya, gairebé tots concentrats a Madrid i al País Basc (un 23% i un 22% respectivament). A tall d'exemple, el president de l'entitat catalana va explicar que actualment estan tramitant tres casos de tortures a Pontevedra ocorreguts el març passat.

La trobada commemorativa del 21 d'abril es va enfocar de manera que els cinc ponents van donar diferents visions de la tortura. Els ponents eren el director del diari digital *Vilaweb*, Vicent Partal; l'advocada Gemma Calvet; el jurista basc Jon-Mirena Landa; el magistrat català Santiago Vidal, i el mateix president de l'ACAT, Emili Chalaux. El primer d'ells, el periodista valencià Vicent Partal, va denunciar el pacte de silenci als mitjans de comunicació entorn de la tortura. En aquest sentit, va explicar com el va impressionar el fet que les detencions i tortures a militants independentistes poc abans de les Olimpíades barcelonines de 1992 no tingués repercussió als mitjans. «La coneguda Garzonada de 1992 ha estat condemnada judicialment però tanmateix els mitjans de comunicació l'han amagat repetidament», va explicar Partal.

Així doncs, el periodista va constatar que els mitjans no han fet mai un debat real sobre la tortura i que el periodisme s'ha mostrat molt dòcil en aquest tema. També va aprofitar per denunciar l'apologia que, segons ell, es fa de països com la Xina, que torturen de manera sistemàtica. «Hi ha una certa veneració de les economies criminals com la xinesa, que obtenen els diners fruit de la dictadura, la tortura i la manca de llibertats», va dir Partal.

Per analitzar la tortura que existeix a l'Estat espanyol va venir a Barcelona el jurista basc Jon-Mirena Landa, ex-director de Drets Humans del Govern basc i doctor en Dret Penal.

Heide Axmacher

Davant les contradictòries versions respecte de la tortura al País Basc, Landa va voler donar una visió neutra i més professional. Va presentar un estudi que ha fet el Govern basc en què s'han analitzat 957 casos de tortura a Euskal Herria entre els anys 2000 i 2008. L'estudi va engegar a rodar l'argument que les denúncies de tortura eren una estratègia de la banda terrorista ETA. L'informe va mostrar que molts dels casos en què es van denunciar tortures la persona va ser declarada innocent de pertànyer a ETA. Tanmateix, davant d'aquesta realitat de la tortura només s'han produït 14 sentències per part dels tribunals espanyols en què s'hagi condemnat els agents policials per tortures en casos del País Basc. A més, aquestes sentències engloben un període curt de temps ja que totes es van produir entre l'any 1979 i el 1992. El professor Landa va denunciar, a més, que mai no s'ha aplicat el nou Codi Penal del 1995, que condemna molt més els casos de tortura amb penes majors.

A continuació va parlar l'advocada catalana Gemma Calvet, professora a l'escola de policia de Catalunya i articulista en diversos mitjans. El seu parlament va anar enfocat sobretot a parlar de les

«Vicent Partal va constatar que els mitjans no han fet mai un debat real sobre la tortura i que el periodisme s'ha mostrat molt dòcil en aquest tema»

«Gemma Calvet va denunciar com el règim disciplinari a les presons sol comportar actuacions susceptibles de ser considerades tortures»

tortures en l'àmbit de les presons. En aquest sentit, va denunciar com el règim disciplinari a les presons sol comportar actuacions susceptibles de ser considerades tortures. «A les presons els funcionaris poden fer un ús sense control de les sancions als presos», va dir Calvet.

Davant d'aquests fets l'advocada va defensar la utilitat del Dret i dels tribunals per lluitar contra la tortura tot i que va admetre que eren instruments insuficients. «Cal trencar el cicle de la violència», va afirmar, tot i que va reconèixer que un dels màxims problemes és la manca de mitjans de control i la dificultat que les víctimes denunciïn els casos de tortures. També va voler alertar del cas de la presó nord-americana de Guantánamo ja que ha creat «una arquitectura jurídica per legitimar la tortura».

Finalment, el jutge Santiago Vidal va explicar des de la seva experiència com és la realitat de la tortura a Catalunya. L'acte del 25è aniversari de l'ACAT a Catalunya va servir per posar en relleu com de necessària és la seva tasca. Tal com va explicar Jon-Mirena Landa, «la tasca de l'ACAT és un mandat democràtic de mínims perquè lluitar contra la tortura es troba a l'origen de la democràcia i la llibertat».

Preparatius per celebrar l'Any de la Fe

Redacció / Barcelona

El cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, ha començat ja a preparar la celebració a l'arxidiòcesi de l'Any de la Fe, convocat per Benet XVI entre l'11 d'octubre del 2012 (50è aniversari de la inauguració del Concili Vaticà II) i el 24 de novembre del 2013 (solemnitat de Crist Rei).

Per organitzar els diversos esdeveniments que es duran a terme a Barcelona el cardenal ha constituït la

Comissió diocesana de l'Any de la Fe, que sota la seva presidència estarà formada per tots els sectors diocesans que hi estan implicats: Mons. Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar i vicari general; Mn. Sergi Gordo, secretari general i canceller; Anna M. Almuni, delegada diocesana d'Apostolat Seglar; Mn. Bruno Bérchez, delegat diocesà de Pastoral de Joventut; Mn. Francesc Prieto, delegat episcopal per a la Vida Consagrada; Mn. Armand Puig, degà de la Facultat de Teologia de Catalunya; P. Enric Puig, sj, secretari

general de la Fundació Escola Cristiana; Sergi Rodríguez, delegat diocesà de Mitjans de Comunicació Social, i Mn. Enric Termes, delegat diocesà de Catequesi.

En anunciar aquest Any de la Fe el Papa va afirmar que aquest «temps de Gràcia» busca «donar un impuls renovat a la missió de tota l'Església, per tal de conduir els homes lluny del desert en el qual molt sovint es troben les seves vides cap a l'amistat amb el Crist que ens dona plenament la seva vida».

Barcelona

Les entitats cristianes amb els immigrants, contra la modificació sanitària

En un comunicat es qualifica la mesura d'«involució»

Redacció
Barcelona

En relació amb el Decret Llei 16/2012 del Govern espanyol amb el qual s'introdueixen diferents modificacions legislatives en l'assistència pública sanitària, la Plataforma d'Entitats Cristianes amb els Immigrants considera la mesura «una greu i inacceptable involució en matèria de drets humans, en restringir greument el dret a la protecció de la salut i a l'assistència mèdica de les persones afectades, reconegut en l'article 25.1 de la Declaració Universal dels Drets Humans».

La Plataforma d'Entitats Cristianes amb els Immigrants ha fet públic un comunicat davant una decisió del Govern espanyol que «elimina del dret a l'assistència sanitària les persones estrangeres sense autorització de residència a l'Estat espanyol, un dret reconegut fins ara per la Llei d'Estrangeria. L'assistència ja només es mantindrà en els casos d'urgència per accident o malaltia greu fins a l'alta mèdica, dones embarassades i menors de 18 anys».

En el comunicat, les entitats denuncien que «aquesta mesura no es pot justificar per la intenció de reduir el dèficit públic, atès que l'estalvi econòmic que representa en el conjunt del pressupost sanitari és mínim. Al contrari, és més que probable que, en molts casos, el fet de no prestar l'assistència mèdica oportuna generarà posteriorment un cost econòmic superior, quan moltes patologies acabin derivant en malaltia greu. A més, això pot contribuir a col·lapsar els serveis d'urgències».

«Des del nostre punt de vista», prossegueix

«En molts casos, el fet de no prestar l'assistència mèdica oportuna generarà posteriorment un cost econòmic superior»

«Comprenem l'exigència de reduir el dèficit públic, però entenem que existeixen altres polítiques»

el comunicat, «aquesta mesura s'integra en una tendència preocupant de polítiques que, en l'actual context de crisi econòmica, perjudiquen especialment els col·lectius socials més vulnerables i que debiliten greument l'Estat del benestar o Estat social».

Al final del comunicat, la Plataforma d'Entitats Cristianes amb els Immigrants acaba instant «el Govern espanyol a rectificar aquesta mesura i a continuar oferint assistència mèdica a tota persona que ho necessiti» (...) «Comprenem l'exigència de reduir el dèficit públic, però entenem que existeixen altres polítiques que poden obtenir els mateixos resultats sense posar en perill prestacions tan essencials com són l'educació bàsica i l'atenció sanitària universals i gratuïtes».

Sant Feliu de Llobregat

Ordenació diaconal de Joan Salas

Ignasi Miranda
Sant Feliu de Llobregat

El bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Agustí Cortés, va presidir el diumenge 29 d'abril, a la catedral de Sant Llorenç, l'ordenació de Joan Salas com a nou diaca permanent. Durant l'homília, el prelat va destacar la importància de la vocació al ministeri ordenat, entesa com la plenitud «de la vocació comuna dels batejats».

Precisament coincidint amb la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions, Mons. Agustí Cortés va explicar que «el servei que aporten els diaques a l'Església omple de sentit la lectura de la Paraula de Déu i la caritat amb els més necessitats». El nou diaca, Joan Salas, va agrair a tota l'Església diocesana, sobretot a la seva parròquia del Prat de Llobregat i a la seva esposa, el seu suport en tot el camí que ell ha seguit aquests últims 5 anys.

Solsona-Vic

Descoberta pastoral a la diòcesi de Toló

Redacció / Solsona-Vic

Durant els dies 16 al 20 d'abril dues delegacions dels bisbats de Solsona i Vic, encapçalades pels seus respectius bisbes, van anar a la diòcesi de Fréjus-Toló, convidats pel bisbe de la diòcesi, Mons. Dominique Rey, com a continuació del treball fet en el Congrés de Nova Evangelització de Manresa. La visita s'orientava a compartir experiències, contextualitzant les vivències i accions en el marc de la realitat de Toló per servir d'inspiració i impuls a les nostres diòcesis. La diòcesi de Fréjus-Toló viu el desafiament de la nova evangelització i per aquest motiu s'han desenvolupat iniciatives per intentar respondre a aquest repte.

Aquesta diòcesi té una població de 1.100.000 habitants, 80% del quals viuen a la zona de la costa blava entre Marsella i Niça. Hi ha un 60% de batejats del total de població, i un 15% de musulmans. Consta de 197 parròquies, 307 sacerdots, 550 religiosos i 18 diaques permanents.

Durant aquest dies el grup de persones de Solsona i Vic van poder conèixer i visitar diferents realitats com el seminari —en què es formen actualment 86 seminaristes—, diferents comunitats que conviuen al bisbat integrades en la vida parroquial, organitzacions específiques per a la formació i la informació dels catòlics en temes d'actualitat, ja sigui en l'àmbit eclesial com en el social.

Cal destacar l'estil de l'acollida pastoral; la diversitat complementària dels estils pastorals presents; la sensibilitat general per a l'evangelització; l'aposta per evangelitzar des d'una petita comunitat quasi sempre centrada en una parròquia; la proposta d'evangelització a partir de cursos de fe per a matrimonis joves; i una altra proposta a partir d'un clar reconeixement de la situació eclesial de cada fidel i de l'itinerari fins a formar part del nucli militant i missioner de la parròquia.

Urgell

«L'ús de l'aranès en la litúrgia depenia en gran part dels sacerdots»

Mn. Jusèp Amiell, Creu Sant Jordi 2012

Patricia Navas

El prevere del bisbat d'Urgell, Mn. Jusèp Amiell, va rebre el 20 d'abril passat la Creu de Sant Jordi al Palau de la Generalitat, un reconeixement motivat per la seva sostinguda tasca de recerca, preservació i promoció del patrimoni, tradicions i llengua de la Vall d'Aran. A l'acte hi van assistir l'arquebisbe Joan Enric Vives i una representació de les autoritats araneses, entre d'altres. Les traduccions dels textos litúrgics a l'aranès per estendre l'ús d'aquesta llengua minoritària en la litúrgia és un dels serveis que aquest canonge agraeix més haver pogut realitzar.

Què significa per a vostè rebre la Creu de Sant Jordi?

És un reconeixement a la llengua d'Aran, a la seva cultura, al seu patrimoni artístic, tres camps que m'han interessat i en els quals he procurat aportar el meu granet de sorra, seguint l'exemple d'altres sacerdots aranesos de principis del segle passat: Condó Sambeat, Rafel Nart i Agustí Puyol, escriptors i poetes. És veritat que el meu treball pastoral m'havia de prendre bona part del temps. En aquesta Creu de Sant Jordi que ve a la Vall d'Aran hi veig incloses moltes persones que han fet camí amb mi, en tot el temps que jo he estat a la Vall d'Aran. Inquietuds, ganes de fer coses: amb altres mossens, amb la Fundació Museu, vetllades literàries, la revista *Terra Aranesa* com a primer vehicle de divulgació escrita en aranès... Ara ja, amb les lleis de la Generalitat de Catalunya de protecció de la llengua i amb un Govern d'Aran, el camp de l'escriptura de l'aranès va tenint una aplicació molt àmplia. Si amb aquesta Creu de Sant Jordi hi ha també un reconeixement del que ha fet l'Església, benvingut sigui.

De la seva gran tasca cultural i pastoral duta a terme al llarg dels anys, què agraeix més haver pogut realitzar?

En les dues etapes de la meua vida que he estat a la Vall d'Aran (1974-1977, i ara des de l'any 1991), sabia que l'ús de l'aranès en la litúrgia depenia en gran part dels sacerdots. Fou llavors, després del Concili Vaticà II, quan veiem que calia iniciar la traducció dels textos litúrgics a l'aranès. Per això l'any 1977 publicàrem, per posar en mans dels fidels, el *Petit Missau aranès*, amb un tiratge de 4.000 exemplars, pulcrament

editat amb una ortografia que a nosaltres ens va semblar la més adient. La normalització oficial de l'escriptura no va venir fins a l'any 1982. Jo vaig tornar a la Vall d'Aran l'any 1991 i s'anava fent la litúrgia amb fulls policopiats, però hi havia el desig de tenir una edició acurada dels leccionaris i del Missal d'altar, i traduir a l'aranès almenys el Nou Testament. Així, amb l'aprovació de la Conferència Episcopal Espanyola, va sortir de la impremta la primera edició del Nou Testament l'any 2010. Ara és ja a la impremta la segona edició afegint-hi els salms. Tota aquesta tasca és la que més m'ha plagut realitzar.

Quines particularitats destacaria de la Vall d'Aran i de la seva gent, i del seu encaix a Catalunya?

El món del turisme ha canviat la imatge de postal de la Vall d'Aran. Ara hi ha urbanitzacions, amb cases buides, que han ampliat els pobles per tots els costats, i prats i camps que s'han convertit en un selva d'arbres i plantes, afavorit per un clima atlàntic, plujós. Això és veritat: ha afavorit l'economia de la Vall. La població sortosament no ha crescut gaire: 9.000 persones estables i 25.000 en els temps forts i puntuals de turisme. La població autòctona té encara un pes i conserva els costums, certs hàbits, i la seva manera de ser, encara que ja no sigui la del món de la pagesia amb la seva austeritat. Hi ha hagut un temps de diners fàcils o abundants, que es va mantenint encara avui, malgrat la crisi, en bona part

davant de les pretensions i molèsties de la comtessa de Comenge, els aranesos demanen la protecció de les Corts Catalanes. I sempre la Vall d'Aran, amb la seva autonomia, ha estat al costat de Catalunya, també en moments de guerres i drets successoris. Per tant l'encaix amb Catalunya ha estat bo i fidel.

Com ho ha fet vostè per exercir el seu ministeri sacerdotal en un lloc de muntanya com la Vall d'Aran?

Sóc fill de muntanya, per tant integrat des de la meua infància en el món de la pagesia, amb les dificultats que comportava llavors, en un temps de guerra i postguerra. La vocació al sacerdoci es va iniciar en aquells moments. Tot el nostre bisbat és rural i les parròquies on vaig exercir el meu ministeri arreu tenien totes unes característiques semblants: senzillesa de vida, austeritat, actituds respectuoses envers els sacerdots... Era el que trobàvem a les parròquies. Una fe senzilla, bàsica, no amant de gaires novetats. Tot això ara en un món globalitzat ha anat canviant.

En la seva opinió, quines diferències existeixen en portar l'Evangeli a una terra així respecte d'una ciutat més poblada, per exemple?

Referint-me a la Vall d'Aran i dins del nostre bisbat, els passos bàsics de la fe, els sacraments de la iniciació, són demanats majoritàriament, però la pràctica de la fe no és gaire elevada. El contacte amb el sud de França hi ha pogut influir. Durant el segle XIX i principis del XX, els aranesos anaven a treballar a França, sobretot durant l'hivern i podien ser influïts per la poca pràctica religiosa que trobaven allà. Però en el món cultural, social i polític hem estat sempre influïts per Aragó i Catalunya. Responent concretament a la seva pregunta, l'Evangeli és per a tots igual, per al món rural de muntanya i per al món de la ciutat, encara que la presentació i recepció tindrà matisos diferents, com la vida mateixa és diferent.

Barcelona

Creu de Sant Jordi per a Blanquerna-URL

Redacció / Barcelona

El Dr. Salvador Pié-Ninot, president de Blanquerna-URL, va recollir el 20 d'abril passat la Creu de Sant Jordi que el Govern de la Generalitat de Catalunya ha atorgat enguany a Blanquerna-URL. El guardó ha volgut reconèixer «la seva aportació a la comunitat educativa a partir de la fidelitat a uns valors humanistes, a un estil de mestratge i a la vocació de servei públic des de la iniciativa social. Vinculada a la Universitat Ramon Llull, incideix en àmbits com l'educació, la psicologia, l'esport, la comunicació i la salut, en els quals ha contribuït a formar bons professionals».

El Govern de la Generalitat concedeix la Creu de Sant Jordi a personalitats i entitats que s'han destacat pels seus mèrits i pels seus serveis a Catalunya en la defensa de la seva identitat o, més generalment, en el pla cívic i cultural.

«Fills estimats! També avui us convido a la pregària i al fet que el vostre cor, fills meus, s'obri a Déu com una flor cap a la calor del sol. Jo sóc amb vosaltres i intercedeixo per tots vosaltres. Gràcies per haver respost a la meua crida!»

Missatge de la Reina de la Pau, 25 d'abril del 2012

Subscripció bimestral gratuïta *Eco Mª Reina de la Pau*: «Amics de Medjugorje»
C/ Sant Ignasi, 26 - 1r - 08700 IGUALADA; Edició en castellà: C/ Mare de Déu dels Àngels, 32 - 08221 Terrassa (Barcelona)
Comandes llibres: hijosdemedjugorjeespana@gmail.com - Tel. 629 792 849 / 676 059 594
www.mensajerosdelareinadelapaz.org www.virgendemedjugorje.org

Girona

Presentació internacional de Catalonia Sacra

El bisbe Francesc Pardo va parlar del projecte durant el Congrés Mundial de Pastoral del Turisme celebrat a Mèxic

Víctor Gay
Girona

«Els objectius del projecte Catalonia Sacra aprofundeixen en la voluntat de comunicar l'immens valor del nostre patrimoni artístic i cultural, i conviden a conèixer-lo perquè sigui capaç de seduir per la seva bellesa i missatge.» Així resumia el bisbe de Girona aquesta iniciativa de les diòcesis catalanes en la presentació que en va fer durant el VII Congrés Mundial de Pastoral del Turisme celebrat a Mèxic. Mons. Francesc Pardo va presentar Catalonia Sacra durant la seva ponència *Propostes pastorals no litúrgiques per al temps de vacances*.

Mons. Francesc Pardo va participar en el congrés en la seva condició de responsable del Departament de Turisme de la Conferència Episcopal Espanyola. L'acompanyava el delegat episcopal d'aquesta pastoral especialitzada, Mn. Jordi Reixach, rector de Sant Feliu de Guíxols.

Aquest és l'objectiu que ha d'assolir el patrimoni cultural de l'Església, en opinió del bisbe Francesc. Molts elements d'aquest patrimoni són també referents turístics, com ara la basílica de la Sagrada Família, a Barcelona, les catedrals, monestirs com els de la ruta del Cister o els grans centres benedictins, però també cal accentuar «la dimensió catequètica inscrita en les obres».

El bisbe Francesc Pardo durant la seva ponència al congrés celebrat a Cancun.

Insistia que cal mostrar «de forma clara i accessible l'original i profund significat religiós de determinades manifestacions culturals». Incorporar, doncs, aquest sentit religiós de l'obra d'art, des de l'origen, l'expressió i el sentit en què es mostra, és un objectiu a assolir.

La part central de l'exposició de Mons. Pardo es va centrar a presentar Catalonia Sacra als gairebé 300 participants. Va començar assenyalant que el patrimoni artístic i cultural de l'Església que és a Catalunya

«L'Església ha d'aprofitar, com a valuós mitjà pastoral, tot el seu patrimoni cultural i artístic, incloses les festes i celebracions populars»

«representa en una altíssima proporció la riquesa patrimonial del territori i és el resultat de dos mil anys d'íntima vinculació entre el cristianisme, la cultura, la identitat i l'espiritualitat del país».

Després va explicar els objectius, organització i tècniques en què es porta a terme, tot aprofitant la important presència de visitants que ja habitualment reben determinats indrets i obres d'art concretes. Mons. Pardo va insistir en el paper que hi tenen les noves tecnologies i la necessitat d'actualitzar regularment els continguts d'aquests elements informatius i formatius. En aquest mateix sentit s'aprofitarà el projecte per millorar la formació dels guies turístics pel que fa al patrimoni artístic i cultural de l'Església.

També es va incloure en la ponència el paper i el valor d'aquest tipus de manifestacions que en el conjunt de l'Estat tenen aspectes molt diversos, des de les processons i representacions singulars, com el Misteri d'Elx, passant pels pessebres vivents i els actes sacramentals, fins a les passions, «vivència, art, poesia i cultura».

Com a conclusió, el bisbe de Girona assenyalava que «l'Església ha d'aprofitar, com a valuós mitjà pastoral, tot el seu patrimoni cultural i artístic, incloses les festes i celebracions populars, per a l'evangelització».

El repte de la catequesi de seguiment

V. G. / Malgrat de Mar

«Desanima i preocupa que, després de la primera comunió, molts infants no continuïn la catequesi i deixin de tenir lligams amb la parròquia», va dir el bisbe Francesc en el seu missatge setmanal corresponent al darrer diumenge d'abril, en coordinació amb la Trobada de Catequesi de seguiment que tenia lloc a Malgrat de Mar i que va aplegar un centenar i mig de nois i noies de quinze parròquies. Aquestes xifres, si les contraposem amb els centenars de nois i noies que han participat en la catequesi de preparació per a la Primera Comunió, evidencien una realitat que, amb raó, preocupa el bisbe.

Amb el lema «Deixa't estimar i estima», la trobada va tenir lloc al parc del Castell. En aquest entorn es va presentar un conte que culminava amb una cercavila amb la participació de la Colla Gegantera i els grallers de Malgrat. Arribats a l'església parroquial es va oficiar l'Eucaristia, pel rector, Mn. Salvador Gras, que també és el delegat episcopal de Catequesi. Cal assenyalat la presència d'unes vuitanta famílies

dels nois i noies presents, i també una trentena de catequistes d'aquest nivell formatiu. El suport d'empreses, institucions locals i de la comarca del Maresme va permetre repartir entre els participants diferents obsequis.

Més enllà de l'oportunitat d'aquesta trobada, que s'organitza cada dos anys, l'objectiu és mantenir aquests vincles entre els nois i noies que han fet la Primera Comunió amb les respectives parròquies i seguir el procés formatiu. És una realitat que si s'interromp la catequesi després de la Primera Comunió es fa difícil reprendre-la per preparar la Confirmació.

Una de les prioritats pastorals del bisbe Francesc és la corresponent als joves. Personalment s'ha implicat en un seguit d'accions: una pregària mensual a l'església del Mercadal de Girona, la seva participació en la Pasqua Jove, la promoció dels Grups de Vida, com ja informava *Catalunya Cristiana*, l'acompanyament dels pelegrinatges juvenils a Roma i Terra Santa...

En el mateix missatge en què manifesta la seva preocupació per aquesta realitat davant de la catequesi de seguiment, insisteix que cal «arribar als

Els participants es van aplegar al parc de Castell de Malgrat de Mar.

joves, i com animar-los a iniciar o seguir la vida amb Jesús és una preocupació repetida». Però també es mostra esperançat i confiat: «És necessari valorar molt el que s'està fent i estar conven-

çuts que la llavor sembrada no es perd.» Igualment és conscient que només amb una acció pastoral i catequètica prop dels joves s'afavoreixen les vocacions al ministeri.

Lleida

Multitudinària ofrena floral a la Moreneta a la catedral

Jordi Curcó
Lleida

La catedral de Lleida va ser el 27 d'abril festa de la patrona de Catalunya, el centre dels actes en honor a la Mare de Déu de Montserrat, organitzats per la seva Confraria i que van tenir com a pròleg un Tridu de preparació. Com és ja costum, s'iniciaren amb la celebració de la missa primera a l'altar de la capella de la patrona, oficiada pel consiliari, Mn. Xavier Batiste, i molt concorreguda. En la celebració es pregà pels confreres difunts i es van beneir les branquetes de boix, símbol montserratí per excel·lència que durant la jornada reben com a record els fidels i devots que pugen al cambril per venerar la imatge de la patrona.

La Confraria edità per a l'ocasió un singular punt de llibre que és lliurat juntament amb la branca de boix. Enguany van ser 5.500 els punts editats i repartits, amb la imatge de la Mare de Déu de Montserrat de Lleida, una talla de

l'escultor Josep M. Camps i Arnau de l'any 1949 i una poesia de la lleidatana Maria del Carme Mor: *Lleida i la Moreneta*.

Amb aquesta edició la Confraria fa un càlcul aproximat dels fidels i devots que durant tota la jornada passen a venerar la patrona de Catalunya a la catedral de Lleida, depositant flors i ciris als seus peus. Així s'ha donat la xifra de prop de 6.000 fidels que han protagonitzat aquesta multitudinària ofrena, la més important que se celebra a Catalunya en la diada de la nostra Patrona.

Durant el matí, els protagonistes de l'ofrena són els infants de diverses escoles de la ciutat que acudeixen a la catedral a dipositar les seves flors i fer un petó a la imatge de la Mare de Déu de Montserrat. Enguany van ser prop de 300 els nenes i nenes que hi anaren d'escoles cristianes com els col·legis Santa Anna, Mater Salvatoris i Episcopal i també un de públic, el Frederic Godàs al barri de la Bordeta de Lleida.

Aplec a Castelldans

El diumenge següent a la festa de la Mare de Déu de Montserrat és costum que el poble garriguenc de Castelldans s'aplegui a l'ermita de la Mare de Déu de Montserrat, ubicada a tres quilòmetres de la població a l'anomenada serreta dels Pins.

Així s'ha fet també enguany, amb un aplec força concorregut. Els actes s'iniciaren a les 12 del migdia, amb una ballada de sardanes protagonitzada pels veïns del poble.

A la una de la tarda, amb la imatge de la patrona traslladada fora de l'ermita, va tenir lloc una ofrena de flors a càrrec dels infants del poble vestits de catalanets. Tot seguit, el rector, Mn. Robert Louan, va presidir l'Eucaristia de l'Aplec que com mana la tradició va cloure amb la veneració de la Moreneta i amb el cant dels Goigs de la Mare de Déu de Montserrat de Castelldans, que és canten amb la melodia del *Violai*: «Amb vostre nom comença nostra història / i és Montserrat el nostre Sinaí; / siguin per tots l'escala de la Glòria / eixos penyals coberts de romaní.»

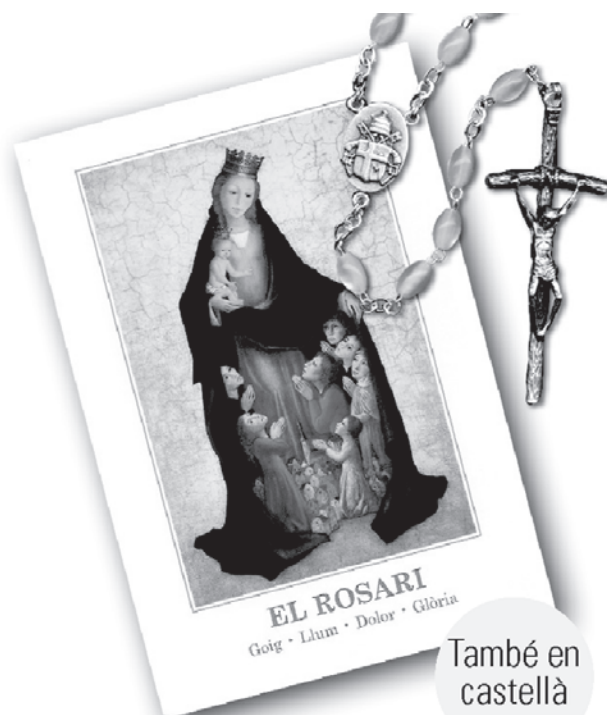
CAMPANYA DEL ROSARI

Més de 300 milions de cristians pateixen per la seva fe, molts pateixen violència i fins i tot assassinat.

AEN treballa incansablement per ajudar milions de cristians arreu del món que són perseguits per la seva fe.

Quina millor manera d'ajudar-los que resant el Rosari.

Per cada donatiu de **8€** que ens envieu, rebreu un rosari beneït pel Sant Pare Benet XVI amb el seu llibre de meditacions i AEN enviarà en nom vostre material religiós a algun dels països on ajudem.

Informació i donatius: **93 237 37 63**
La Caixa 2100 2415 42 0200140293

Ayuda a la Iglesia Necesitada
¡Tú eres su esperanza!

☐ Desitjo unir-me a la campanya amb Rosaris ☐ Hi col·laboro amb €.

Per: ☐ Gir ☐ Transferència ☐ Xec

Nom i Cognoms Telèfon

Carrer C.P. Població

Província E-mail

Ajuda a l'Església Necesitada
C. Lluís Antúnez 24, 2^o2^a – 08006 Barcelona. Tel: 93 237 37 63. www.ain-es.org

Tot preparat per a La Marató per la pobresa

Aquest nou projecte social i solidari tindrà com a lema «Que ningú es quedi fora de joc»

Redacció
Barcelona

El proper 27 de maig tindrà lloc La Marató per la pobresa, una iniciativa duta a terme conjuntament per TV3, Catalunya Ràdio i la Fundació La Marató de TV3 per recaptar fons per als projectes de lluita contra la pobresa i l'exclusió social de les entitats del Tercer Sector. Altres objectius d'aquesta Marató són la sensibilització de la ciutadania i la mobilització solidària amb els qui pateixen més la crisi.

El programa serà presentat per Antoni Bassas i Agnès Marquès sota el lema «Que ningú es quedi fora de joc». El programa combinarà la divulgació i la conscienciació amb l'entreteniment: reportatges, entrevistes amb testimonis, voluntaris, professionals de les entitats i experts, accions al plató i connexions amb les activitats que s'hi organitzin.

D'aquesta manera, es mostraran les moltes cares de la pobresa a Catalunya a partir de persones en situació de risc o d'exclusió social i també a partir de la feina de les entitats que des de fa temps treballen transversalment en aquest terreny.

El dia de La Marató per la pobresa, Catalunya Ràdio emetrà un programa especial de nou a una del migdia, con-

duït per Sílvia Còppulo, amb testimonis i experts sobre l'exclusió social i la pobresa. Una programació que donarà el relleu a la marató televisiva.

La convocatòria de la Fundació La Marató de TV3 per a projectes que duen a terme entitats del tercer sector social es va tancar amb 235 propostes presentades. Els treballs seleccionats es finançaran amb la recaptació que obtingui la Marató per la pobresa. Els projectes presentats cobreixen les quatre línies d'actuació descrites a les bases —assistencial, habitatge, inserció

sociolaboral i infància—, i destaquen sensiblement a l'alça els treballs destinats a l'entorn laboral.

L'àmbit territorial d'aplicació dels projectes que opten als fons de la Marató correspon a un total de vint comarques catalanes. Prop de la meitat són del Barcelonès, que juntament amb el Gironès, el Vallès Occidental i el Segrià representen les àrees amb més incidència dels plans d'acció presentats per les entitats.

Es tracta de projectes que aborden situacions de pobresa i de risc d'exclusió social des de diferents àmbits impulsats per organitzacions que, en els darrers temps, han vist com la crisi econòmica disparava de forma alarmant la demanda dels seus serveis. Els fons que aconseguirà La Marató per la pobresa suposaran una injecció econòmica per garantir la feina d'aquestes entitats en la prevenció i lluita contra la pobresa a Catalunya.

Amb motiu de La Marató per la pobresa, el Palau Sant Jordi acollirà el 27 de maig, a les 19.00, un partit de futbol sala solidari que disputaran els jugadors del primer equip del F.C. Barcelona, repartits en dues formacions dirigides,

des de la banqueta, per Josep Guardiola i per Tito Vilanova.

Sandro Rosell, president del F.C. Barcelona, va manifestar en la presentació del partit als mitjans de comunicació que «hem posat sobre la taula el patrimoni més important que tenim, que són els nostres jugadors i els nostres tècnics». I va explicar que la col·laboració amb La Marató per la pobresa s'ha de situar en la línia de la «responsabilitat social i de país que té el club». «El dia 27 —va dir— només hi haurà un perdedor: la pobresa.»

Eugení Sallent, director de TV3, va assenyalar que «La Marató és un projecte en majúscules que gairebé es converteix en un projecte de país». Per la seva banda, Brauli Duart, president de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, va manifestar que «aquesta serà una nova mostra de la capacitat dels catalans per ser solidaris com a persones i com a país. El que és important és que ningú es quedi fora de joc».

L'alcalde de Barcelona, Xavier Trias, va recordar que «a Barcelona un 8,4% de les persones demanen ajuts a l'Ajuntament i que hi ha 64.500 persones amb necessitats socials greus». Així mateix, va comentar que l'administració ha de prioritzar l'atenció social, però que «la societat civil també hi té un paper solidari». Les entrades es poden adquirir a través del web www.ticketmaster.es, amb uns preus que oscil·len entre els 20 i els 60 euros.

Donatius

Qui vulgui col·laborar amb la Marató per la Pobresa ho pot fer per internet (www.tv3.cat/maratopobresa), a través del Servicaixa, amb l'aplicació mòbil de La Marató, fent un ingrés o transferència bancària a "la Caixa" al número de compte 2100-0555-35-0202050076 o el dia de la Marató al telèfon 905 115 050.

La bona notícia

Terra Santa a internet

Francesc Gamissans

És una bona notícia que els franciscans de Terra Santa i una agència informàtica catòlica hagin unit les seves forces per donar vida a un espai televisiu informatiu que visualitzarà dos DVD setmanals sobre la presència i activitat pastoral i social de l'Església catòlica en el país de Jesús.

Els DVD, traduïts en vuit idiomes (italià, castellà, anglès, francès, portuguès, alemany, àrab i xinès), seran distribuïts per l'agència H2onews a les pàgines d'internet i en algunes cadenes de televisió.

El pare Pizzaballa, franciscà i custodi de Terra Santa, s'ha mostrat content i a favor d'aquesta iniciativa perquè «aquest propòsit és estratègic i fonamental, atès que respon adequadament a la missió dels franciscans al Pròxim Orient». «Nosaltres —afegeix— tenim un centre de producció, però necessitàvem transmetre directament les notícies sobre els Llocs Sants arreu del món. El canal H2onews ho farà des de Terra Santa.»

Comunicar amb veu, moviment i imatges és l'objectiu d'aquestes dues institucions. Dit d'una altra manera, l'intent és fer visible l'acció evangelitzadora i pastoral de l'Església Mare de Jerusalem, així com de la vida de les comunitats cristianes d'aquell país, i visualitzar també els Llocs Sants de Terra Santa, confiats a l'orde franciscà, que hi és present des de fa vuit segles. La iniciativa a internet tindrà molt d'interès, sobretot per als pelegrins d'arreu del món que han visitat la terra de Jesús i en conserven un bon record.

CatalunyaCristiana

Truqueu al 93 409 28 10 o
envieu-nos aquesta butlleta
i podreu gaudir d'aquest
magnífic regal

3 DVD de
regal per
a les noves
subscripcions

Fins al 13 de maig
Improrrogable!

Jornades Mundials de la Joventut 2011

Un DVD que deixa empremta. Les escenes més impactants de la Jornada Mundial de la Joventut 2011. El sensacional ambient dels 1.500.000 pelegrins de 195 països. Els seus testimoniatges. Les seves emotives trobades amb Benet XVI...

Sombra y Luz

Aquest vídeo mostra exemples vius de persones a les quals la seva fe els ha permès suportar millor els seus dolors o tribulacions. Un documental encoratjador en què els protagonistes ens expliquen les seves experiències en un to pausat i reconfortant.

La Sábana Santa

Aquest documental de 45 minuts ofereix la resposta científica més completa fins a la data als interrogants que suscita el llençol de Torí. Desbanca velles teories i errors, com el de la famosa datació del Carboni 14. Un rigorós i extraordinari document!

Subscribiu-vos-hi per només 124,80€ l'any!

Nom i cognoms

Adreça Població

Codi postal Telèfon NIF

Vull subscriure'm a l'edició en: ☐ Català ☐ Castellà

Forma de pagament: ☐ Dos pagaments semestral de 62,40€

☐ Únic pagament 124,80€ anual ☐ Xec nominatiu adjuntat

☐ Domiciliació bancària a: ☐ Banc ☐ Oficina ☐ DC ☐ Compte

Envieu aquesta butlleta a:
CATALUNYA CRISTIANA
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Signatura i data:

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo a CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili a Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona

«Si abdiquem de les nostres conviccions cristianes haurem perdut la nostra raó de ser»

Ramon Espadaler, president del Consell Nacional d'Unió Democràtica de Catalunya

Samuel Gutiérrez

El 12 i 13 de maig té lloc a Sitges el 25è Congrés Nacional d'UDC. Amb la ponència «Catalunya: centralitat, humanisme i justícia social», la formació democristiana ha volgut fer una aposta renovada per l'economia social de mercat, una economia al servei de les persones segons el model proposat per la Doctrina Social de l'Església. Ens ho explica amb detall l'exconseller de Medi Ambient Ramon Espadaler, president del Consell Nacional d'UDC i un dels autors de la ponència.

A les portes ja del 25è Congrés Nacional d'Unió, el partit ha fet una aposta ferma per l'economia social de mercat. Podríem dir que és aquest el tema central de la ponència del congrés?

Sense obviar la qüestió nacional, dediquem una part molt rellevant de la ponència a la situació econòmica. No podem, ni volem, ser aliens a la gravetat de la crisi que afecta tantes persones i famílies. En aquest sentit, renovem la nostra aposta per un model econòmic que posa l'economia al servei de la persona i no a l'inrevés, com passa ara.

Què s'entén des d'Unió per «economia social de mercat»? És una tercera via davant de la fallida dels models «liberals» o «socialistes»?

Per a nosaltres, l'economia social de mercat (ESM) no és només una alternativa econòmica: és també una alternativa moral. És més que un punt equidistant del model liberal (que ens ha portat a l'actual crisi) i del model d'economia intervinguda (que es va esfondrar amb la caiguda del Mur de Berlín). No és un híbrid de tots dos models, sinó un sistema coherent que parteix d'una visió pròpia de l'home i de la comunitat. L'ESM respecta la llibertat, la dignitat i la responsabilitat de l'individu i alhora té una dimensió social que el vincula a la comunitat mitjançant els valors del respecte, la solidaritat o la cooperació. Respon a l'equilibri dels principis de llibertat, responsabilitat, subsidiarietat i solidaritat.

Quina influència ha tingut la Doctrina Social de l'Església (DSE) en el nou model econòmic que es proposa des d'Unió?

La DSE ha tingut i té una influència cabdal en el nostre model econòmic i polític. Si repassem tot el cos doctrinari d'Unió des dels inicis, ens adonarem de fins a quin punt Unió troba en la DSE una font important d'inspiració. Innovadors o no, els principis de respecte per la dignitat de la persona, de llibertat amb responsabilitat, de subsidiarietat o de solidaritat són pilars imprescindibles per superar la crisi. I, a més, tenen la virtut de ser transversals.

Què han volgut expressar amb el títol «Catalunya: centralitat, humanisme i justícia social»? Gairebé

sembla el nom d'una encíclica...

Gosaria afirmar que les encíclics no parlen de centralitat. Sí que ho fan, i molt profundament, d'humanisme i de justícia social. El títol sintetitza allò que ens preocupa i ocupa: el país (som un partit nacionalista, d'estricta obediència catalana), però el nostre és un nacionalisme personalista. D'aquí les referències a l'humanisme i a la justícia social. Com a humanistes, assumim la dignitat inalienable de la persona sense distinció d'origen, estatus econòmic o de qualsevol altre tipus. Parlem de justícia social perquè considerem que la persona assoleix la seva plenitud a la comunitat (en el nostre cas, la nació), una comunitat que es vertebrava, entre d'altres, a partir de la solidaritat. Per això parlem de justícia social.

Sense ser un partit confessional, Unió ha defensat sempre aspectes fonamentals del cristianisme, com ara el dret a la vida, el respecte de la dignitat de les persones, o el principi de subsidiarietat... Se senten anant a contracorrent?

D'ençà la seva fundació l'any 1931, Unió ha anat en certa manera a contracorrent. M'agrada dir que és un partit que respon a una formulació complexa. No som un partit estrictament nacionalista; si així fos, no aportaríem gran cosa, atès que aquest és un espai polític prou ben cobert. Tampoc som un partit estrictament democristià des del moment que ens definim també com a nacionalistes. No tenim —ni pretenem— la representació en exclusiva dels cristians en la política, de la mateixa manera que ens adrecem a un públic més ampli que el que es pugui autodefinir com a cristià. El nostre és un projecte polític amb un clar referent ideològic i amb sòlides vinculacions internacionals, particularment a Europa. Com deia l'enyorat bisbe Carrera, amb el seu naixement Unió va generar un

entre d'altres, el de preservar la pròpia identitat, cosa que passa pel respecte cap a la nostra llengua, cap als nostres costums i formes pròpies de convivència per part del nouvingut. Un esforç que ha de ser mutu i recíproc. Diem també que la nostra capacitat d'acollida no és il·limitada, raó per la qual reclamem a la instància estatal el compliment efectiu de les seves obligacions respecte el control. Unió ha fet apostes ben concretes respecte la immigració com, per exemple, l'anomenat Model Vic d'integració escolar.

En una societat com la nostra, tan secularitzada, hi ha la temptació dins del partit de diluir les seves conviccions cristianes?

És important entendre que la democràcia cristiana

és una formulació política que s'inspira en el substrat cultural cristià i en els seus valors. No és ni una corbetta de transmissió de la Conferència Episcopal, ni un projecte polític confessional. La democràcia cristiana defensa valors com el de la laïcitat positiva, que permet viure la creença o la no-creença sense imposicions polítiques, la dignitat de la persona, la defensa de la família o la solidaritat entre persones i generacions. Si som capaços d'entendre això, mantindrem les nostres conviccions. Si n'abduquem i ens quedem només amb el nostre referent nacionalista, haurem perdut la nostra raó de ser.

I la temptació del sobiranisme, és present en el context actual? Un gir sobiranista significaria trencar amb les arrels cristianes?

El sobiranisme no és una temptació. Som un partit sobiranista des de la fundació. Unió fa un reconeixement explícit del dret a l'autodeterminació que ens assisteix com a nació. En un moment com l'actual en el qual tenim raons sobrades per sentir-nos menystinguts com a nació, la nostra resposta és tan senzilla com radical: més nació. Més nació és més cohesió social, més creació i millor repartiment de la riquesa, més sentiment de pertinença, més integració, més ús social de la nostra llengua, més ambició institucional i, per descomptat, més cohesió interna davant els atacs de tot ordre que patim. En el pla polític, apostem per la confederació, entesa com l'assumpció de la plena sobirania en allò que ens defineix com a nació (llengua, cultura i dret civil), alhora que reclamem un tracte fiscal just inspirat en el concert econòmic. Per cert, la DSE, molt particularment de la mà de Joan Pau II, té profundes reflexions sobre el fet nacional, com per exemple el seu discurs davant les Nacions Unides. Un text d'una vigència absoluta.

«La Doctrina Social de l'Església ha tingut i té una influència cabdal en el nostre model econòmic i polític»

espai polític nou, que potser avui no és majoritari, però que intenta atendre i representar tan bé com sap, amb les imperfeccions pròpies d'una formació política.

Es continuarà posicionant UDC en contra de la llei de l'avortament?

Des de sempre, Unió ha defensat el dret a la vida des de la concepció, fins a la mort natural, defensa que no pot quedar-se en el rebuig de determinada legislació, sinó que ha de fer un pas més per crear, també des de la instància pública, les condicions perquè la vida sigui preservada en les situacions de màxima feblesa.

Recentment Duran i Lleida ha manifestat la seva preocupació per la problemàtica dels centres d'internaments per a estrangers. A grans trets, quina seria la proposta d'Unió en política d'immigració?

El punt de partida irrenunciable, que ha de ser present en la gènesi de qualsevol decisió sobre immigració, és que estem parlant de persones, la dignitat de les quals és inalienable, innegociable. Assumit aquest aspecte que, per a nosaltres, ha de ser nuclear, considerem que la comunitat d'acollida és també subjecte de drets com,

El Ball del Sant Crist de Salomó compleix 40 anys de representacions a l'interior de l'església

Declarat Festa Tradicional d'Interès Nacional per la Generalitat de Catalunya el 1999

Joan Boronat

Salomó / Fotos: Pere Ferré

Les escenificacions del Ball del Sant Crist de Salomó, conegudes fins i tot més enllà de Catalunya, enguany estan de celebració. Aquest 2012 es compleixen 40 anys de les representacions del ball parlat a l'interior de l'església parroquial. Des del 1843 fins aleshores havia estat un espectacle de carrer; a més, dins de les representacions dels quatre diumenges d'aquest mes de maig, la del dia 13 coincideix amb la 150a escenificació a la parròquia de Santa Maria, després d'una profunda revisió estructural de l'obra, a instàncies de Fabià Puigserver i Iago Pericot, de l'Institut del Teatre de Barcelona. El Ball del Sant Crist va ser declarat Festa Tradicional d'Interès Nacional per la Generalitat de Catalunya l'any 1999 i el 2010 recatalogat com a Element Festiu Patrimonial d'Interès Nacional.

El Ball del Sant Crist de Salomó és una mostra de teatre medieval català pertanyent al gènere de balls parlats, que posa en escena uns fets llegendaris del segle XVI i que la tradició ha mantingut fins avui. L'obra, compendi d'història i llegenda, explica que el mercader Josep Nin, un prohom de la vila de Salomó, va rescatar la imatge d'un Crist crucificat que de temps immemorials retenia un comerciant musulmà a l'Alger. Josep Nin havia decidit anar a comprar un carregament de blat al Magrib davant de la fam que patia la comarca, colpida per un seguit de males collites causades per la sequera. En descobrir el Crucifix, Nin va convertir-ne el rescat en l'objectiu prioritari i la seva adquisició, diu la llegenda, va ser el resultat d'un miracle. Mahomet, el mercader algerià, es negava a desprendre's de la imatge, i només va accedir a la venda a canvi del seu pes

en plata, però la balança es va equilibrar així que es comptaren trenta monedes. Aconseguit amb molt d'esforç i després de superar molts entrebancs, el Crist va ser portat a Salomó, on va

ser declarat sant patró i protector del poble, tot desvetllant devocions a tota la contornada. Tota aquesta història la viu teatralitzada l'espectador en un muntatge que combina teatre, dansa i

llum. Les representacions es fan a l'església a partir de les dotze del migdia i cada any el ball parlat és admirat per un públic d'arreu de les comarques. Es pot obtenir més informació a través de www.balldelsancrist.cat i reservar les entrades al telèfon 977 629 058.

El Sant Crist desembarca a Altafulla

Segons explica la història del Sant Crist de Salomó, el mercader Josep Nin va arribar amb vaixell a la platja d'Altafulla, portant el Sant Crist. Amb motiu del 40è aniversari de les escenificacions de la darrera versió, el dissabte 21 d'abril a les onze del matí es va representar el desembarcament del Sant Crist a la platja d'Altafulla, que va arribar a bord d'una barca, amb Josep Nin i la tripulació. Més de 200 persones es van aplegar per reviuir aquest emotiu moment. Després es va traslladar la venerada imatge a peu i en romiatge, fent un recorregut de quasi tres quilòmetres fins a les restes de l'ermita de la Sort, al terme municipal de Torredembarra. Les ruïnes de l'ermita es troben just en el punt on es creu que el Sant Crist va sojornar fa 500 anys, camí de Salomó.

Per commemorar la fita assolida d'aquest 40è aniversari, s'han organitzat altres actes, com ara la ja celebrada caminata de Torredembarra a Salomó, una trobada de grups de teatre religiós i balls parlats i la inauguració d'una exposició que mostra la història de les representacions del ball. El proper divendres dia 18, a les vuit del vespre, hi haurà una xerrada de l'escenògraf Iago Pericot, i el 9 de juny, a dos quarts de nou del vespre, un concert a càrrec del grup Badaveus, que interpretarà un repertori de música sacra relacionada amb la figura de la Creu.

Gent de casa

Ingilberga, una gran abadessa

Gairebé cada vegada que des d'aquesta secció parlem d'una dona, i lamentablement ho fem menys del que desitjariem fer, ens dolem de la poca documentació històrica sobre personatges femenins de què disposem. Les proves evidencien el gran paper que les dones han tingut al llarg de la història, però ha restat sotmès i relegat. Segurament, amb mirada de dona, els fets històrics s'haurien escrit d'una altra manera. Cal valorar el seu paper discret, però decisiu, al llarg del temps.

Avui parlem d'una abadessa singular: Ingilberga, la darrera de les abadesses del cenobi de Sant Joan abans no fos ocupat per monjos. El monestir de Sant Joan de les Abadeses va ser fundat l'any 887 pel comte Guifré el Pilós, erigit amb la voluntat

que el regís la seva filla Emma. Oliba Cabreta, comte de Cerdanya i de Besalú, casat amb Ermengarda (filla de Gausbert, comte d'Empúries), tingué diversos fills: Bernat Tallaferro, que fou comte de Besalú i de Ripoll; Guifré II, comte de Cerdanya; l'abat i bisbe Oliba; Berenguer, bisbe d'Elna, i Adelaida, que prengué per espòs el senyor d'Ogassa.

Oliba Cabreta tingué d'amant Ingilberga, muller d'Ermemí de Besora. Van tenir una filla il·legítima, anomenada Ingilberga de Cerdanya, nascuda l'any 976. Penedit per la seva acció, Oliba Cabreta va preparar-ho tot perquè la noia ingressés com a monja al convent de Sant Joan. Es va convertir en mare abadessa l'any 996, quan en feia sis que havia mort el seu pare, penitent a Montsecassino.

El seu germanastre Bernat Tallaferro, home impulsiu i ambiciós, pretenia convertir el seu comtat en diòcesi i tenir-hi bisbe i catedral. Aspirava, dins de la mateixa conjura, a apoderar-se del monestir de Sant Joan i les seves rendes. De manera que, per la força i la calúmnia, començà a difamar el monestir i les seves monges.

No fou difícil escampar la brama sobre fets mai no provats, que darrere de la murada del convent es practicaven tota mena d'excessos i una vida allunyada de tota ètica i moral. El centre de les acusacions era la mateixa mare abadessa. Les monges, en clausura, no sabien què es mormolava als pobles, ni de la teranyina que s'ordia al voltant del monestir.

L'escàndol arribà a Roma. El papa Benet VIII va cridar Ingilberga perquè

Joan Pallarès-Personat

Historiador

jpallarespersonat@gmail.com

donés explicacions i respongués de les acusacions que se li feien. Ingilberga no es presentà a la crida i fou declarada rebel. El 26 de gener del 1017, una butlla decretava el final del monestir de Sant Joan de les Abadeses i la dispersió de la comunitat, que fou enviada a Sant Pere de les Puel·les de Barcelona i també a Sant Daniel de Girona. Bernat Tallaferro va assolir els dominis del monestir; va morir tres anys més tard. Pel que fa a Ingilberga, es va retirar a Vic, regit pel bisbe Oliba. Hi va morir el 1046.

• Per saber-ne més: Esteve Albert, *Les abadesses de Sant Joan* (Albertí Editor, 1965).

Nou llibre de recerca de fra Valentí Serra de Manresa

L'obra, sobre la predicació dels caputxins, és la número 100 de la Col·lectània Sant Pacià

Eduard Brufau
Barcelona

L'Aula Magna de la Facultat de Teologia de Catalunya va acollir el 17 d'abril passat la presentació d'una nova obra de recerca històrica de fra Valentí Serra de Manresa. A l'expectació que acostumen a despertar els treballs del reconegut historiador i arxiver caputxí aquesta vegada s'hi afegia la circumstància que el nou llibre, *La predicació dels framenors caputxins des de l'arribada a Catalunya fins al Concili Vaticà II (1578-1965)*, és el número 100 de la Col·lectània Sant Pacià. L'acte, doncs, va ser una bona ocasió per conèixer de primera mà la recerca històrica de fra Valentí Serra sobre els caputxins i també la trajectòria de la col·lecció insígnia de la Facultat de Teologia de Catalunya (FTC).

Una obra exemplar

Després de les paraules de benvinguda i presentació del degà de la Facultat, Mn. Armand Puig, la primera intervenció va ser la del Dr. Josep Castanyé, director del Secretariat de Publicacions de la FTC. Castanyé va fer un recorregut per la història de la Col·lectània Sant Pacià, iniciada el 1955 i que publica obres de recerca

Agustí Codinach

Noces d'argent sacerdotals de fra Valentí Serra

Aquest 2012 fa vint-i-cinc anys de l'ordenació com a prevere de fra Valentí Serra de Manresa. Per aquest motiu el 31 de maig proper, coincidint amb la data exacta de l'ordenació, tindrà lloc a les 19 h una celebració d'acció de gràcies a la basílica de la Puríssima Concepció de Barcelona.

sobre temes teològics i eclesials. Va ressaltar alguns dels títols apareguts en aquesta col·lecció i va assenyalar el fet que fra Valentí Serra és dels que hi té més obres publicades, fins a un total de vuit. Tot seguit el Dr. Joan Bada, professor emèrit de la FTC i de la Facultat d'Història de la UB, es va centrar en l'anàlisi del llibre de fra Valentí. Bada va assenyalar el gran interès que té que s'hagi fet un estudi detallat sobre l'estil i els temes de la predicació dels religiosos. Per al prestigiós historiador, aquesta és una manera privilegiada d'acostar-se a la manera de pensar i de creure de la societat catalana d'èpoques passades i veure'n l'evolució. Així mateix va trobar molt encertat que el llibre inclogui mapes sobre les rutes i els llocs on van predicar els caputxins.

La intervenció de Joan Ferrer, degà de la Facultat de Lletres de la Universitat de Girona, va ser especialment distesa i plena de bon humor. Ferrer va llegir teatralment alguna de les predicacions que apareixen al llibre de fra Valentí i es va guanyar, així, les rialles dels assistents i del mateix autor i tot. També va afirmar que aquest llibre és una eina excel·lent per atansar-se a la vida quotidiana de la gent i per veure com, a través de la predicació dels frares, s'ha transmès al poble la Paraula de Déu.

En acabat va ser el torn dels mateixos caputxins, amb unes intervencions breus però molt sentides. Per a fra Gil Parés, provincial del caputxins de Catalunya, el llibre posa de manifest una vegada més la gran missió predicadora dels framenors i la manera com han transmès l'Evangelí. Finalment l'autor de l'obra, fra Valentí, va convidar tothom a descobrir en el llibre la profunda fe del poble català. Per acabar, Mn. Armand Puig va voler parlar sobre l'àrdua tasca de la recerca, que demana constància i moltes hores de dedicació, no sempre prou valorades. També va convidar fra Valentí Serra a fer un volum divulgatiu com a complement del seu darrer llibre.

L'acte va acabar amb un fort aplaudiment de tots els assistents en reconeixement de la tasca de fra Valentí Serra de Manresa i de felicitació pels 100 números de la Col·lectània Sant Pacià.

Campanars

Golmés

Tot just en entrar al Pla d'Urgell, venint de Lleida en direcció a Lleida, la carretera passa tocant a la població de Golmés. La seva església parroquial de Sant Salvador, un xic enlairada, mostra la seva bellesa barroconeoclàssica amb una façana encarada a ponent bastida amb carreus de pedra groguenca ben alineats de mida mitjana, travessada de dalt a baix per pilastres de carreus encoixinats, i amb cornises motllurades destacades a la seva part alta. La portalada, austera però sense deixar de ser solemne, està oberta amb un portal en arc de mig punt acanalat a l'intradós i amb els muntants ornats amb semicolumnes toscanes sobre pedestals inflats a la manera barroca; un entaulament amb l'arquitrau doble en part filetejat destaca pel seu frontó triangular i motllurat que sobresurt marcadament del mur. Un gran frontó triangular també corona el frontis.

El temple de la segona meitat del segle XVIII fou aixecat sota la direcció dels mestres d'obra Magí Borràs i el seu fill Pau, destacats entre molts altres que en aquestes dates treballaven a les terres lleidatanes on van deixar-hi una bona colla d'edificis religiosos que avui podem

com la resta del temple, de color groguenc daurat.

El cloquer fa en total una alçada de prop de 27 metres i, en proporció a la base, la seva esveltesa queda ben assenyalada essent sis vegades la seva amplada; per dins hi puja una escala típica catalana dels temps moderns, sobre voltes, arrapada als murs i amb barana d'obra.

delfidalmiau@yahoo.es

Delfí Dalmau i Argemir

admirar. Consta d'una ampla nau de quatre trams de prop de 27 metres de llargada i de 13 d'alçada travessada pel transsepte amb un cimbori octagonal que aixopluga una cúpula sobre petxines.

El campanar, coetani del temple, el forma un primer alt cos quadrat de quatre metres i mig de costat ornat amb una destacada motllura que fa pendant (fa joc) amb la de la banda dreta. En un segon cos octagonal, separat del primer per una fina motllura, s'hi ubica la cel·la oberta amb finestrals d'arc de mig punt, un a cada cara alterna; al seu damunt, després d'una fina cornisa, hi té un terrat amb barana de carreus i uns pinacles amb una de bola al cim aixecats en cadascun dels vuit angles. Els seus murs, llevat del frontal que fa joc amb el de la façana de carreus, tenen paraments de maçoneria de pedra,

El calze de Galceran de Vilanova es pot visitar al MNAC

El Museu Diocesà d'Urgell participa en una exposició dedicada a l'art gòtic

Patricia Navas
Urgell

Fins al 15 de juliol, el Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC) acull l'exposició *Catalunya 1400. El gòtic internacional*, comissariada per Rafael Cornudella. El MNAC ha aconseguit reunir un esplèndid conjunt d'obres mestres d'aquest període fructífer, entre les quals destaquen les taules del *Retaule de sant Jordi*, de Bernat Martorell, que es conserven al Louvre; una valuosa selecció de manuscrits amb miniatures, com el cèlebre *Missal de santa Eulàlia* de la catedral de Barcelona, il·lustrat per Destorrents, o el calze del bisbe Galceran de Vilanova, procedent del Museu Diocesà d'Urgell.

L'exposició dona a conèixer un dels moments més rellevants i creatius de la història de l'art català, que coincideix amb l'etapa de l'art gòtic europeu, coneguda com a «gòtic internacional». El propòsit és oferir al visitant una visió global d'aquest art gòtic internacional a Catalunya, incloent-hi algunes peces d'orfebreria, atès que aquest tipus d'objecte es va comptar entre els més valorats durant l'edat mitjana.

Joia de l'orfebreria

El calze del bisbe Galceran de Vilanova és una joia de l'orfebreria del segle XIV, treballat en plata daurada i amb representacions en esmalt, de gran importància

«És una peça d'orfebreria litúrgica produïda en un taller de Barcelona l'any 1390»

en l'art de l'orfebreria. El bisbe Galceran de Vilanova, que va ser nomenat bisbe d'Urgell l'11 de març del 1388, fou qui va posar la primera pedra del temple dominic (del qual la sala Sant Domènec n'és exponent) i va formar part de l'organisme executiu del Parlament de Catalunya entre els anys 1410 i 1412. Es conserven dues donacions seves a la catedral: el calze i un missal, acuradament il·luminat, fets el 1396.

Aquest calze forma part de les col·leccions del Museu Diocesà d'Urgell i procedeix del tresor de la catedral d'Urgell. És una peça d'orfebreria litúrgica produïda en un taller de Barcelona l'any 1390. El seu interès rau en el fet que mostra l'alt grau de qualitat assolit en l'orfebreria catalana del període gòtic (cap al 1400), alhora que exemplifica la importància del patronatge episcopal, en aquest cas concret del bisbe Galceran de Vilanova.

Es tracta d'una copa troncocònica llisa, de plata daurada i esmaltada, treballada amb la tècnica del repujat i cisellat. El repujat és fer sortir un dibuix en relleu a cops de martell. Per la seva banda, el cisellat consisteix a treballar la peça amb un cisell, eina de metall llarga i plana amb tall a la vora extrema de la fulla. La sotacopa del calze presenta, amb esmalts, les representacions de l'Anunciació, el Naixement i l'Epifania. Altres representacions en esmalt de la mateixa peça són el Calvari, la Mare de Déu entronitzada amb el nen a la falda i sant Joan.

Presentació a Lleida del llibre «Contra la Franja»

Jordi Curcó / Lleida

Al l'Aula Magna de l'Institut d'Estudis Ilerdencs va tenir lloc la presentació del llibre *Contra la Franja. Crònica de l'agressió a la llengua, al bisbat i al Museu de Lleida*, de Josep M. Prim, publicat per l'editorial Pagès Editors. Durant l'acte va intervenir l'editor Lluís Pagès, que va qualificar l'autor de «lluïtador per la veritat» i el llibre com un espai on es parla «sense odi».

La directora del Museu de Lleida, Montse Macià, va ser l'encarregada de presentar l'obra de Josep M. Prim. Va qualificar el volum de «polièdric des del punt de vista argumental». Segons Macià, és un assaig sobre la cultura catalana, plena de tensions. Es tracta, va afirmar, d'«una menció dels fets, amb un caràcter lliure i versàtil, i amb molta valentia i ironia».

Genocidi cultural

La directora va dir que el títol del llibre, que va definir com a «molt ambiciós», en certifica la valentia, tot i que el subtítol s'encarrega d'orientar el lector sobre el contingut. El text del llibre parla del genocidi cultural i de la destrucció dels vincles d'Aragó amb Lleida i, en definitiva, amb Catalunya.

Montse Macià i l'autor van coincidir que l'anticatalanisme d'Aragó ha tro-

bat en el conflicte pels béns artístics de la Franja un canal d'expressió: «Per als pobles de la Franja, Lleida havia estat el centre espiritual.»

Pel que fa a les obres d'art del Museu de Lleida reclamades per Aragó, Josep M. Prim va manifestar el següent: «No poden tornar on no han estat mai, a Barbastro. És aquesta una contradicció metafísica. Les peces del museu no han estat robades a punta de pistola, com els papers de Salamanca. Va ser el bisbe Messeguer qui va salvar-les de la seva

desaparició.» L'autor, fill de Benavent de Segrià i espòs de l'escriptora i poetessa Rosa Fabregat, ha publicat les novel·les *Inadaptado*, *El gran rei Jaume I el Conqueridor*, *Joan Prim, revolucionari i home d'Estat* i *He mirat la terra* (premiada per Òmnium Cultural l'any 2006). També és autor d'assaigs com *Rotary, entre la globalització i el localisme*, *L'altra cara de Barcelona*, (finalista del premi d'assaig Trias), *Cinc genis de la ciència moderna* o *El racisme, un dels gran reptes de les societats modernes*.

L'IEI va acollir l'acte de presentació.

Exposició sobre els seixanta anys de la revista «El Ciervo»

Redacció / Barcelona

Fins al 27 de juny es pot veure a la Biblioteca Jaume Fuster (plaça Lesseps, 20-22, de Barcelona) l'exposició *El Ciervo. Seixanta anys d'una revista improbable*. Aquesta mostra, que vol donar a conèixer la trajectòria de la revista, fa un recorregut pels temes que n'han format part des dels inicis i que encara avui són centre de debat social: Europa, democràcia, vida quotidiana, religió o cultura.

El Ciervo és la revista cultural independent de publicació continuada més antiga de l'Estat espanyol. Creada l'any 1951 per un grup d'amics a l'entorn dels germans Gomis, la publicació volia, en el seu origen, oferir una mirada seriosa al món des d'una Espanya marcada per la censura i la repressió intel·lectual i política. Un treball fet des del diàleg i el debat, obert a totes les opinions i que integra escriptors de tendències moltes vegades divergents.

Art entre el cel i la terra

Alicia Ibarra i Felipe Pich-Aguilera exposen les seves obres a Flamicell-Art Contemporani

Samuel Gutiérrez
Barcelona

De la quotidianitat física a la contemplació del misteri. Aquest és el viatge que conviden a fer les obres d'Alicia Ibarra i Felipe Pich-Aguilera exposades conjuntament, fins al 21 de maig, a l'espai Flamicell-Art Contemporani (Travessera de Gràcia, 17-19, 6è 3a) de Barcelona. La mostra *El cel i la terra* ha unit per primera vegada en un mateix projecte artístic la pintora Alicia Ibarra i l'arquitecte i escultor Felipe Pich-Aguilera. El resultat ha estat una exposició plena de contrastos, molt personal i vitalista, formada per vuit pintures, algunes de gran format, i sis baixos relleus. «El contrast permet accentuar la personalitat de cada artista —explica Andrea Guerra, assessora artística de l'espai Flamicell-Art Contemporani—, que en aquest cas és molt forta, i això, per a nosaltres, és força interessant. Tant l'Alicia com el Felipe són artistes molt honestos i professionals, que treballen moltíssim cada obra.»

Després de molts anys sense exposar i treballar a Barcelona, Alicia Ibarra ha tornat a la seva ciutat natal i s'ha submergit, amb curiositat i admiració,

en alguns dels seus parcs i jardins més encisadors: Parc Joan Brossa, Parc de l'Oreneta, Parc de Monterolas... Les passejades serenes i gairebé filosòfiques per aquestes indrets han estat la inspiració d'unes obres que respiren «alegria, color i bellesa». «Cada quadre ens porta a un paisatge i sentiments diferents —indica la responsable artística de la mostra—, encara que tots tenen

en comú la intensitat, la frondositat, el misteri; una força captivadora que ens mostra la natura en tota la seva esplendor.»

En el singular espai expositiu que proposa Flamicell, en un pis normal d'oficines, les pintures d'Alicia Ibarra conviuen harmònicament amb les peces escultòriques de l'arquitecte Felipe Pich-Aguilera. En sis treballats

baixos relleus l'artista ofereix la seva mirada personalíssima de la biosfera, aquella porció de l'atmosfera entre el cel i la terra on es desenvolupa la vida. Cada peça és una aventura metafísica, una invitació a anar més enllà, «partint d'allò quotidià per apropar-nos als racons més subtils de l'ànima humana». «En obres com ara *La escalera de Jacob* o *La sombra de Caín* —afirma Andrea Guerra— l'expressió "El cel i la terra" adquireix un caràcter de totalitat, més enllà d'allò sensible i experimental.» Una de les peculiaritats de l'obra exposada de Pich-Aguilera és la tècnica que ha fet servir. A partir d'originals treballats amb argila densa, i mitjançant motlles de silicona, les obres s'han traslladat a un suport final de resina sintètica, fibra de vidre i pols de ferro. «Una tècnica —afegeix Guerra— que conjumina els procediments tradicionals potenciat amb tecnologia i materials contemporanis.»

La mostra *El cel i la terra* es pot visitar fins al 21 de maig, de dilluns a dijous, de 16.00 a 18.30 h, a l'espai Flamicell-Art Contemporani. També es poden concertar visites en altres horaris trucant al telèfon 932 094 768. Més informació: www.flamicell.com.

FELIPE PICH-AGUILERA, ARQUITECTE I ESCULTOR

«Cerco l'enfrontament a través de la textura i el volum»

Primera exposició conjunta amb l'Alicia Ibarra. Hi ha hagut una bona sintonia artística?

Crec que la seva pintura i la meva escultura es complementen i conviuen bé en un mateix espai, la qual cosa no és pas tan fàcil. Al meu entendre, la pintura de l'Alicia ens envolta amb el color i la profunditat, mentre que la meva escultura crea cert enfrontament a través de la textura i el volum. Ben mirat, poden ser les dues cares d'una mateixa moneda.

Què destacaria de les seves obres?

El cel i la terra no són dos estrats separats, ben al contrari, entre l'un i l'altre hi ha un flux constant. Em refereixo tant en termes biològics, físics i també espirituals. La nostra existència, la nostra sensibilitat i fins i tot la nostra racionalitat, es mouen simultàniament en aquests dos estrats. A vegades un núvol pot semblar més pesat que un roc o les fulles d'un arbre mes lleugeres que el vent mateix..., de la mateixa manera que podem sentir la intervenció real del que és aparentment intangible. En qualsevol cas, cada peça pot evocar o suggerir per ella mateixa, al marge de qualsevol explicació *a priori*.

L'art és un camí privilegiat per expressar l'invisible, el misteri?

Certament que l'impuls de l'art està lligat a la necessitat de transcendir la pròpia existència, per força, ja que entra dins del misteri.

ALICIA IBARRA, PINTORA

«Aquests quadres són fruit de la contemplació i la pregària»

Com ha estat l'experiència d'exposar per primera vegada amb Felipe Pich-Aguilera?

Conec el Felipe des de fa molts anys i sempre m'ha fascinat la seva obra com a arquitecte-escultor. Aquesta mostra conjunta vol unir esforços per explicar la nostra visió particular del món. Jo, amb infinitat de matisos de color, veladures, transparències, suggerint un paisatge en què el cel i la terra s'embolcallen mútuament; i el Felipe, amb la força de la textura i el volum, creant a la vegada, un espai summament delicat. Tots dos tan diferents, però a l'hora tan complementaris.

Què ens pot explicar d'aquesta nova sèrie de pintures paisatgístiques?

Estimo profundament la natura. Sempre, al llarg de tota la meva vida he volgut representar a través de la pintura la meva interpretació del paisatge, d'un paisatge que en definitiva mostra la meva manera de veure i entendre la natura i el món. En aquests darrers anys he viscut un procés interior, espiritual molt intens d'apropament a Déu. Passejant tots els dies amb els meus gossos, a primera hora del matí, pel parc de l'Oreneta, gaudint del silenci, de la bellesa, de la llum, del color, de les olors... he pogut recollir-me en contemplació i pregària admirant i donant gràcies a Déu per l'obra mestra de la creació. He volgut reflectir en els quadres d'aquesta exposició aquests moments tan intensos, íntims, de pau i harmonia, gaudint de l'amor i la generositat de Déu i compartir a través d'ells tot el goig que sento en contemplar tota la bellesa que es vessa davant meu cada matí, des de l'arbre més grandios a la planteta més humil. He fet servir la tècnica de l'oli amb tots els seus recursos per tal d'aconseguir que els quadres esdevinguin, i ho dic amb humilitat, el reflex de la meva ànima, del goig i la joia de sentir que Déu és amb mi.

Llibres

Gran místic

Aquesta obra està dedicada a Joan Pau II en la seva faceta menys coneguda: com a místic. De la contemplació, en va treure la força, la confiança i l'esperança necessàries per dur a terme l'enorme tasca apostòlica del seu pontificat, centrada en la nova evangelització, fonamentada en les seves famoses paraules: «No tingueu por! Obriu les portes a Crist!» Va ser un home de pregària que va passar moltes estones prostrat davant del Sagrari, en adoració silenciosa.

Laureano Benítez i José Antonio Benítez, *Orar con... Juan Pablo II*. Editorial Desclée de Brouwer, Col·lecció *Hablar con Jesús...*, 2012, 256 pàg.

Una història real

A Mèxic, la majoria dels segrestos no duren més d'una setmana, però Bosco Gutiérrez, un famós arquitecte, viu gairebé tres-cents dies tancat en una habitació de tres metres de llargada per un d'amplada sense saber si la seva família podrà negociar-ne la sortida. Serà en aquest espai diminut i privat de tot el que creia important on aquest home aprendrà a dur les regnes de la seva vida, descobrirà la veritable llibertat i es farà amo del seu propi destí.

José Pedro Manglano, *257 días*. Editorial Planeta, 2012, 294 pàg.

Experiència religiosa

Aquest va ser el primer llibre del filòsof català Amador Vega. Publicat originàriament el 1999 en una edició no disponible avui en el mercat literari, Fragmenta l'ha recuperat amb una nova edició corregida que incorpora un pròleg nou del seu autor. Mitjançant aquesta obra, Vega va introduir a l'Estat espanyol el corrent filosòfic conegut com a Escola de Kyoto i va encunyar el concepte de «nihilisme religiós» per descriure l'experiència religiosa no idolàtrica.

Amador Vega, *Passió, meditació i contemplació*. Fragmenta Editorial, Col·lecció *Assaig*, 2012, 198 pàg.

Visió filosòfica

La singularitat d'aquest volum consisteix a sintetitzar, exposar i comentar les idees de prestigiosos filòsofs com José Ortega y Gasset, Martin Heidegger, Jan Patocka, Jacques Ellul, Hannah Arendt, Hans Jonas, Jürgen Habermas i Peter Sloterdijk sobre la configuració tècnica (i tecnològica) del món. L'autor és Josep M. Esquirol, professor de Filosofia a la Universitat de Barcelona i director de l'Institut de Tecnoètica.

José M. Esquirol, *Los filósofos contemporáneos y la técnica*. Editorial Gedisa, Col·lecció *Filosofia*, 2011, 206 pàg.

Artista compromès

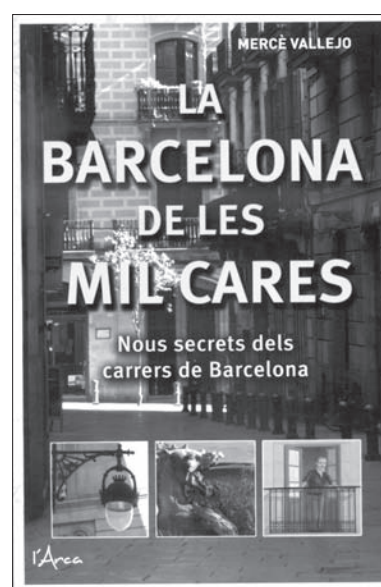
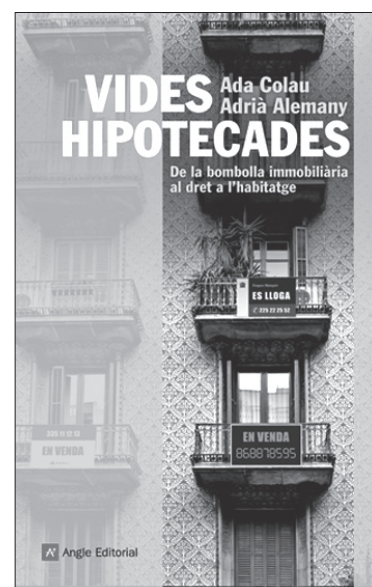
Jaume Mateu i Bullich, més conegut com a Tortell Poltrona, és un dels paradigmes de l'artista socialment compromès. El fundador i director del Circ Cric i impulsor de Plassos Sense Fronteres, desvetlla, en aquesta conversa mantinguda amb Miquel Osset, director de l'Editorial Proteus, la seva visió de la vida. Posseeix la convicció rotunda que un altre món és no només possible sinó també totalment necessari. Així mateix reviu tota la seva trajectòria artística.

Tortell Poltrona, *Opinions d'un pallaso*. Editorial Proteus, Col·lecció *Panorama*, 2012, 102 pàg.

Un dret vulnerat

El dret a l'habitatge ha estat sistemàticament vulnerat. La crisi ha empitjorat la situació: desnonaments, execucions hipotecàries, famílies endeutades de per vida... Aquest llibre explica les causes, assenyalant els responsables d'aquesta situació, analitza el paper que han tingut les administracions públiques i posa en relleu la lluita que des de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca es du a terme amb testimonis en primera persona.

Ada Colau i Adrià Alemany, *Vides hipotecades*. Angle Editorial, Col·lecció *El Fil d'Ariadna*, 2012, 192 pàg.

Itineraris barcelonins

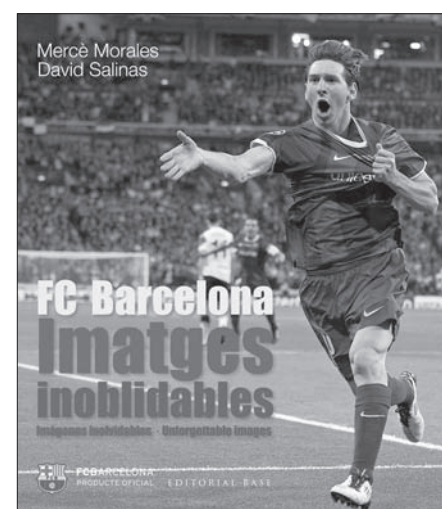
Després de l'èxit de *Els secrets dels carrers de Barcelona*, aquest llibre ens descobreix nous llocs de la ciutat amb la finalitat que el passejant completi els seus coneixements sobre diferents itineraris. D'aquesta manera, podrem saber en quin carrer va néixer el compositor i escriptor Josep Anselm Clavé, que va projectar els fanals de la plaça Reial, on s'ubica exactament l'àngel del portal de l'Àngel o per què l'avinguda Icària té aquest nom. Es tracta de la ciutat de les mil cares.

Mercè Vallejo, *La Barcelona de les mil cares*. Editorial L'Arca, 2012, 256 pàg.

Vida blaugrana

El gran Kubala, Koeman i Wembley, el 0-5 al Bernabéu, les excepcionals jugades de Cruyff i Maradona, la màgia de Romário i Ronaldo, les xilenes de Rivaldo, les genialitats de Ronaldinho i Messi, l'era Guardiola... Tots els moments inoblidables de la història del Futbol Club Barcelona des del 1899 fins a l'actualitat s'han aplegat en aquest llibre d'imatges ja mítiques, imprescindible per als aficionats blaugranes.

Mercè Morales i David Salinas, *FC Barcelona. Imatges inoblidables*. Editorial Base, 2012, 208 pàg.

Crítica literària

Una astracanada total

Només hi ha una raó per llegir aquest llibre: per riure. Tota la trama és inconcebible, increïble i absurda... si no l'entendem com una crítica a les estructures polítiques dels darrers temps en què uns descerebrats van regir el destí del món i als quals l'autor els posa en ridícules i delirants situacions, on el protagonista fa de fil conductor de l'obra.

Aquest suec ha estat qualificat com l'anti-Larsson i la seva faula esbojarrada i divertida ens duu de la mà d'un avi centenari, d'esperit indomable i despreocupat, a viatjar per mig món coneixent i tractant de tu a tu personatges com ara el president dels EUA Truman, o Churchill, Mao, Stalin i també Franco o Shuato el d'Indonèsia. Se'ls rifa a tots amb el seu aire encisador i, sobretot, en ser coneixedor de l'enginyer per fabricar la bomba atòmica cobdiciada per cadascun d'ells; el fan viure unes peripècies delirants que el lector pot acabar fent el ridícul si llegeix aquest llibre en un lloc públic com a l'autobús o al metro i es posa a riure sense control.

Per què ha tingut tant d'èxit començant pels suecs? Potser perquè els ha permès sortir de l'habitual gènere ne-

JONAS JONASSON

L'avi de 100 anys que es va escapar per la finestra.
La Campana, 2012, 411 pàg.

gre un xic fosc tipus Larsson i trobar a casa un sentit de l'humor propi, que ells mateixos desconeixien i que han exportat arreu del món. Han aconseguit vendre més de dos milions de llibres en 31 traduccions i ja se'n prepara la pel·lícula. Tot un fenomen!

Ens hem de posar en una cultura diferent de la nostra, on l'autor situa el personatge com un home normal i corrent, apolític però també amoral, cosa que fa que alguna situació sigui incòmoda per als lectors de casa nostra. Aquest joc entra dins la cultura nòrdica i es pot entendre així en un paisatge boig on les tragèdies d'un moment històric són tractades a través d'un personatge que l'autor defineix com un polític idiota, especialista en explosius, home inculte però que no s'arronsa davant del poder.

Quasi tot el llibre és un viatge que

comença quan fuig per la finestra el dia del seu aniversari, mentre l'hi preparen una festa pels 100 anys a la residència on s'està. Puja al primer autobús i s'emporta una maleta plena de diners que havia de vigilar una estona. Immediatament té al darrere els mafiosos, la policia i els responsables de la residència. Ell, home que no perd la calma, aconsegueix un grup d'amics pintorescos, fins al límit de portar un elefant com a animal de companyia, amb qui anirà fent camí i el lector anirà devorant pàgines per seguir-li l'esbojarrada cursa.

En una entrevista l'autor diu que tots estem desesperats per saltar per la finestra i també que els que només saben explicar la veritat no mereixen ser escoltats. Amb aquestes definicions entendreu que la disbauxa literària d'aquest viatge delirant no té cap més motiu que fer-nos petar de riure.

Pere Fàbregues
Libreter

Crítica cinematogràfica

«Las nieves del Kilimanjaro»,
revolució o conversió?

LAS NIEVES DEL KILIMANJARO

DIRECTOR:

Robert Guédiguian.

INTÈRPRETS: Jean-Pierre

Darroussin, Ariane Ascaride,

Gérard Meylan.

Drama. 90 minuts.

França, 2011.

Robert Guédiguian va presentar la seva darrera pel·lícula a la Filmoteca de Catalunya recentment i ara passa a la cartellera. En la seva visita a Barcelona el director de *Marius et Jeannette* (1997), *À l'attaque!* (2001) i *President Mitterrand* (2005) va ressaltar el que és evident, que la seva obra es desenvolupa en un to de confessió personal tornant cap al passat i mirant cap al futur. En aquest sentit, és una pel·lícula intensa, testimonial i popular tot i que també amb un toc d'advertència didàctica tant per als que ja tenen una edat com per a les noves generacions.

El punt de partida de la història és un poema de Victor Hugo titulat *La gent pobra*. S'hi explica la història d'una parella que veu morir la seva veïna que «deixa dos fills petits. Un es diu Guillaume i, l'altra, Madeleine». Aquest punt de partida li permet explicar la vida de Michel i Marie-Claire, una parella que fa 30 anys que estan junts, ell, sindicalista, i ella, treballadora. Hereus de les lluites

obreres i de la perspectiva marxista se senten coherents en la seva trajectòria, ara envoltats de fills, néts i amics que els aprecien. El gir del guió es produeix quan pateixen un assalt brutal mentre són a casa amb una altra parella d'amics de tota la vida. Aquesta sacsejada exterior es converteix en un procés interior, que porta els dos protagonistes, convenient com sempre Jean-Pierre Darroussin —recordem *Conversaciones con mi jardinero* (Jean Becker, 2007) i entranyable, l'esposa del director i habitual en la seva filmografia, Ariane Ascaride, en una renovació dels seus compromisos més profunds.

Las nieves del Kilimanjaro del 2011,

no té res a veure —sinó com a reclam publicitari— amb el clàssic inoblidable de Henry King (1952) amb Gregory Peck i Ava Gardner. Es tracta, sobretot, d'una pel·lícula emotiva que transmet sinceritat i versemblança. Amb l'estil costumista propi d'alguns directors francesos actuals, que barregen el drama amb la comèdia, se'ns transmet tant la identificació amb els personatges com amb la peripècia vital que realitzen. I aquest és, sens dubte, el seu gran valor. La generació de les revolucions ara benestant s'enfronta a la crisi econòmica i antropològica amb què se'ns destapa l'actual estat del món. L'escena inicial mostra un acomiadament empresarial, es tracta d'un marc de referència que assenyala que alguna cosa fonamental trontolla en el món europeu. En aquesta situació es reclama un gir a l'interior, una crida a la consciència, una voluntat de transformació de la perspectiva, en definitiva i en llenguatge religiós: una conversió. Quan novament ens preguntem per qui sonen les campanes, el retorn a les actituds del cor, a les fonts més profundes de la motivació i al fonament del sentit es converteix en una exigència d'autenticitat. I això és el que representa la parella protagonista, en les seves diferències, però també en el seu camí d'amor mutu.

Les cites del protagonista a Jean Jaurès, el socialista francès assassinat per la seva defensa del pacifisme universalista a les portes de la Primera Guerra Mundial, són tota una declaració d'intencions. Aquest polític i diputat va escriure el *Discurs a la joventut*: «El valor consisteix

a saber dominar les equivocacions, patir per elles, però no sentir-se angoixat i continuar endavant. El valor rau a estimar la vida i contemplar la mort amb mirada tranquil·la; a anar cap a l'ideal i a entendre el que és real.» Aquesta perspectiva resulta molt més contemplativa que pragmàtica, més reconciliadora que militant, i, en definitiva, més resistent i espiritual que una revolució de les estructures que no només no les ha canviades sinó que tampoc no ha canviat les persones.

Amb tot, hi ha una certa amargor en la proposta de Robert Guédiguian. Cap dels joves implicats en la història comprèn el canvi de direcció, la conversió a la qual estem obligats. En aquest sentit la pel·lícula té un to profètic, malgrat que no tinc clar que aquesta posició no s'escori cap a un romanticisme poc crític amb la pròpia generació dels que fins ara hem tingut el protagonisme i la responsabilitat social. I tampoc no tinc gens clar que haguem d'esperar tan poc dels que vénen darrere, tot i que un advertiment a temps sempre està bé, aquesta pel·lícula agradarà als que cinquantegen però, els que vintegen, en passaran.

Encertat, sens dubte, em sembla el premi LUX 2011 del Parlament Europeu pel que suposa aquesta proposta d'un afrontament des de la consciència de la situació de la crisi social d'Europa. Així s'uneix a pel·lícules importants com *Die Fremde* (La extraña, 2010), de la directora Feo Aladag, *Welcome* (2009) de Philippe Lioret i la imprescindible *El silencio de Lorna* (2008) dels germans Dardenne.

Peio Sánchez

Director del Departament
de Cinema de l'arquebisbat
de Barcelona

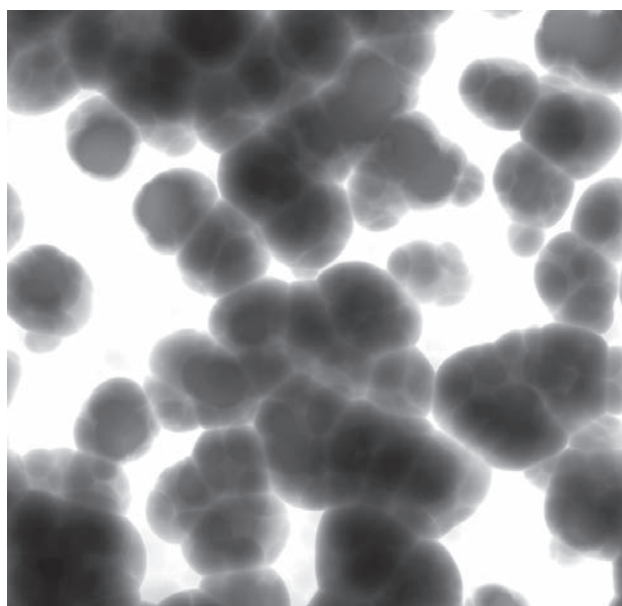
Per Francesc Nicolau
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

La utilització de les cèl·lules mare en medecina

L'ús de les cèl·lules mare (anomenades també «cèl·lules estaminals»), que són les indiferenciades pluripotents que, com hom sap, poden esdevenir components de qualsevol teixit orgànic, s'ha anat estenent en els ambients mèdics per restablir parts danyades. On es troben aquestes cèl·lules? En l'embrió, és clar, però no únicament. Ara s'ha descobert que en tot ésser humà adult se'n conserven encara en algunes regions del cos. Però es diu que són més segures les embrionals i que és amb elles que s'han obtingut èxits ben notables. Per això hi ha qui, no tan sols fan servir les del cordó umbilical d'un nou-nat, cosa lícita naturalment, sinó també les del mateix embrió procedent d'un avortament provocat o bé d'un nadó que ha perdut la vida. Què dir-hi?

A *L'Osservatore Romano* del Vaticà el president del Gruppo Italiano Staminali Mesenchimali, Augusto Pessina, ha publicat un article amb el títol *Quan la prudència no és mai excessiva*, exposant que en aquest tema cal distingir entre l'aspecte purament científic de la qüestió (avaluació dels riscos correlacionats amb la pluripotència, com aconseguir la diferenciació, l'eficàcia terapèutica, la seguretat...) i la cosa religiosa o ètica: és lícit destruir un embrió humà per a un fi noble com és la guarició mèdi-

Cèl·lules mare embrionàries.

ca? I respon l'autor de l'article dient que els èxits obtinguts no poden justificar res que vagi contra la recta moral. Passa sovint, diu, que la qüestió antropològica se subordina a la biomèdica, científica

o tecnològica, i això pot portar a equívocs i contradiccions greus. Concebre per avortar després i tenir així cèl·lules estaminals no serà mai lícit.

I cita el que digué sobre això, en ocasió d'una trobada sobre cèl·lules estaminals, Benet XVI el 12 de novembre de l'any passat: «Com que els éssers humans són dotats d'ànima immortal i creats a imatge i semblança de Déu, hi ha dimensions de l'existència humana que es troben per damunt d'allò que les ciències naturals poden determinar. Si se sobrepassen aquests límits es corre el risc greu que la dignitat única i inviolable pugui ser subordinada a consideracions purament utilitaristes». Aquest és el principi que cal tenir ben present. Ara bé, el mateix Papa dirà en una altra ocasió: «En general cap problema ètic sorgeix quan les cèl·lules estaminals són preses de teixits d'un organisme adult, de la sang d'un cordó umbilical o de fetus que han mort per causes naturals.» I sembla prou clar que el Papa indirectament ens diu que no s'hi val a provocar la mort de cap embrió amb un avortament fet amb la intenció d'obtenir-ne cèl·lules mare, cosa que per desgràcia s'ha fet i es fa impunement encara en molts llocs. No es tracta pas d'una mort natural, sinó provocada. Els avenços de la ciència no poden obtenir-se faltant a la llei de Déu, la cosa és clara, oi que sí?

Certes científiques i fe cristiana

20. La ciència s'introduí a Europa per homes de fe

Comencem amb aquest capítol una segona part en la nostra exposició de les relacions entre les certes que ens poden donar les ciències i la nostra fe cristiana. Ressegurem la història dels conflictes que al llarg de la història han sorgit entre homes de ciència i magisteri eclesial. Potser el lector ja esperava que ho féssim. El títol general que hem posat al tema que tractem ho suggereix. Aclarir conceptes serà la nostra tasca. Ja sabem que els enemics de l'Església de vegades l'han atacada amb arguments de la història que eren trets de context o exagerats, per no dir totalment equivocats. Si coneixem ben bé els fets històrics podrem respondre als qui de vegades encara ara ens posen objeccions que provenen de males interpretacions de fets passats. Cap certesa científica s'ha oposat mai a cap dogma cert de la nostra fe cristiana. Aquest és el fet. I és que la Veritat (de la fe) no pot oposar-se a la veritat (de la ciència).

La ciència de l'Edat Antiga és transmesa per eclesiàstics

La cultura de l'antiga Roma no era científica, no posseïa filòsofs dedicats a l'estudi de la natura, com els tingué Grècia. No és estrany, doncs, que també fessin poca ciència els primers estudiosos cristians de l'imperi romà. Però, a part d'uns pocs, com Tertul·lià, que deia que el cristià s'havia de guardar de la contaminació de la filosofia, o Lactanci, que mostrà una veritable hostilitat envers la ciència profana, hem de dir que hi hagué un bon nombre de pares de l'Església que incorporaren elements de la ciència grega a la doctrina de Crist que professaven. Sant Justí (100-165) considerà Sòcrates com un cristià abans

de Crist i Plató compatible amb el cristianisme. Climent d'Alexandria (159-219) ja diu que la filosofia és la serventa de la teologia, *philosophia ancilla theologiae* (frase esdevinguda popular a les universitats de l'edat mitjana), Orígenes (184-254) veu que la filosofia pot ser bona preparació i ajuda per al cristianisme, i sant Agustí (354-430) defensa que la lògica i la raó han d'aplicar-se a la defensa de la fe. Amb aquests autors i alguns altres podem dir que de mica en mica el pensament filosòfic grec va entrant explicat en clau cristiana en els àmbits de l'Església.

Després de la caiguda de l'imperi romà el 476 són els eclesiàstics els qui constitueixen l'element civilitzador de les noves nacionalitats que es van formant. Boetius (o Boeci entre nosaltres, aprox. 480-524) tradueix al llatí obres gregues i aporta el seu pensament personal sobre moltes qüestions de ciència. S'ha dit d'ell que va ser l'últim romà i el primer escolàstic. I els monestirs de monjos que ara es funden, i van augmentant, seran els qui preservaran de la pèrdua gran quantitat d'obres de l'antigor. És Cassiodor (apr. 490-580), fundador d'un monestir a Calàbria, el qui instaurà el treball de *scriptorium* per als monjos de cara a la conservació dels clàssics. D'ell diu J. Beaujeu (a *Historia general de las ciencias* de R. Taton i altres, Barcelona 1971; vol. I, p.454): «Sense Cassiodor, els seus monjos i tots els qui durant segles copiaven textos... totes les obres científiques i literàries de l'Antiguitat haurien desaparegut en aquell naufragi, i mai no s'hauria produït el Renaixement.» També va ser Cassiodor el qui va organitzar el *trivium* (gramàtica, retòrica i lògica) i el *quadrivium* (aritmètica, ge-

ometria, astronomia i música) per a les escoles cristianes que naixeran a redós de monestirs i de catedrals.

Aquesta labor callada de molts monestirs no tan sols va preservar obres importants del temps clàssic sinó que també va fomentar l'interès per l'estudi sobre temes de ciència. I tenim, per exemple, sant Beda el Venerable (672-735) que ja s'atreveix a escriure un *De rerum natura* (com ja havia fet també Sant Isidor de Sevilla (560-636) però no amb tanta solvència), en el qual exposa com a vàlid el sistema astronòmic que dóna forma esfèrica a la Terra i també esfericitat a tot l'univers, i descriu les òrbites dels planetes, del Sol i de la Lluna; model que no és pas el que presenta la Bíblia interpretada a la lletra. També creu en la teoria dels quatre elements, però nega que els cels estiguin compostos d'un cinquè, l'èter aristotèlic, i exposa molts altres punts referents a les ciències de la natura. Fins i tot explica que les marees es deuen a la influència de la Lluna, avançant-se en això al mateix Newton i en contra de Galileu, que no les sabé explicar.

I podríem parlar de molts altres monjos que estimaren la ciència. Un que no volem passar per alt és el benedictí Constantí l'Africà (1017-1087) que va ser l'introduïdor a Europa, des del monestir de Montecassino, de la ciència que els àrabs al llarg dels segles IX, X i XI havien anat desenvolupant. I també va ser ell qui féu arribar a Europa obres dels metges Gal·lè i Hipòcrates i ens deixà escrits propis sobre medicina.

Un petit conflicte que és només una anècdota

I en tots aquests segles no hi hagué

cap topada de la ciència contra l'Església? De vegades se cita el cànon 15 del Concili de Toledo de l'any 447 que diu: «Si algú creu en l'astrologia o en la matemàtica (*mathesia*), que sigui anatema», que sembla dir que aquest concili declara que la ciència de la matemàtica és contra la fe catòlica. Però els historiadors ens fan notar el significat que tenia aleshores el terme *mathesia*: es tractava d'elucubracions supersticioses semblants a les de l'astrologia. No hi havia, doncs, res de condemna per a una ciència com a contrària a la doctrina cristiana.

El conflicte-anècdota que us volem explicar és el següent: el monjo irlandès Virgili, quan l'esfericitat de la Terra, com havia ensenyat Beda el Venerable, ja era admesa entre els intel·lectuals de l'època (eclesiàstics en la seva quasi totalitat), va defensar que podien existir habitants als antípodes. Això era cap a l'any 748. I el bisbe de Magúncia, Bonifaci, digué que era herètic dir això. I es passà la qüestió al pontífex romà Zacaries, el qual certament va declarar que la proposició era contrària a les Sagrades Escripures. Què havia passat? Que no creien en l'esfericitat de la Terra ni el bisbe Bonifaci ni el papa Zacaries? Res d'això. El que consideraven contra la fe és que hi haguessin humans al nostre planeta que no fossin fills d'Adam. I el que condemnaven com a heretgia era només aquesta possibilitat.

Però tot es resolgué aviat. El monjo Virgili, no tan sols no fou titllat d'heretge, sinó que ben reconegut i estimat de tothom era designat bisbe de Salzburg el 764. I va morir en olor de santedat. I efectivament va ser canonitzat l'any 1233 pel papa Gregori IX.

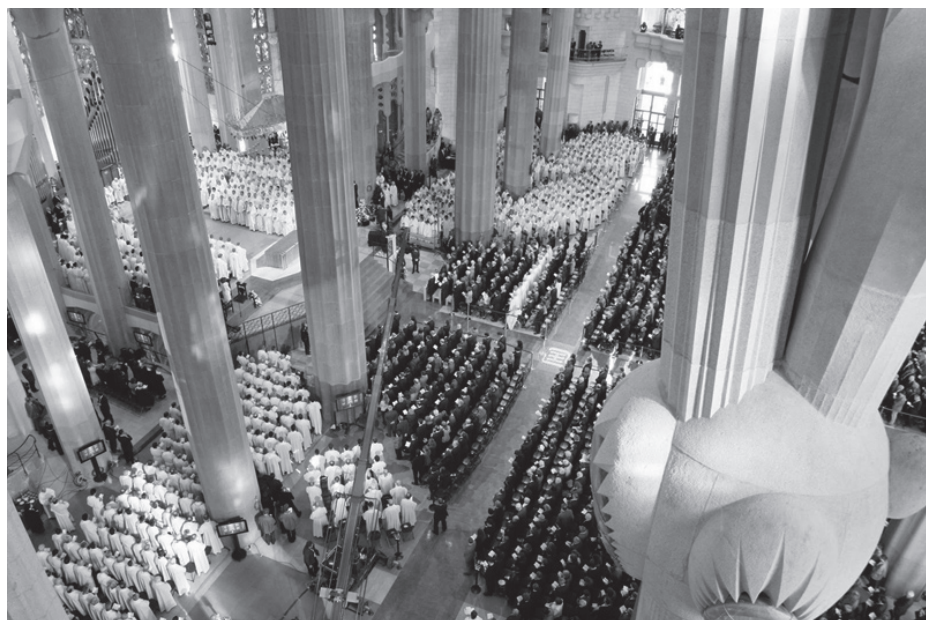

Enric Frigola
Coordinador de Ràdio Estel

Aquesta setmana destaquem

Art, Bellesa i Transcendència

L'Atri dels Gentils vol ser un espai de diàleg entre creients i no creients

La celebració a Barcelona, els pròxims 17 i 18 de maig, de l'Atri dels Gentils convertirà diversos escenaris emblemàtics de la ciutat en espais privilegiats de diàleg entre creients i no creients. Ràdio Estel en farà una àmplia cobertura informativa. El desplegament tècnic i humà més important tindrà lloc el divendres dia 18 amb la transmissió de la sessió de cloenda que se celebrarà a la basílica de la Sagrada Família a partir de les 19.30 hores: «El diàleg de les veus: poesia i música a la Sagrada Família». L'acte constarà d'una sèrie d'intervencions de destacats teòlegs i poetes, precedits pel cardenal Gianfranco Ravasi, prefecte del Pontifici Consell de la Cultura, i la cloenda anirà a càrrec del cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona.

La música serà especialment protagonista d'aquest acte: 650 cantaires procedents de diversos cors de Catalunya interpretaran peces de música religiosa i estrenaran una obra de Bernat Vivancos expressament composta per a aquesta ocasió: *Avui és el dia que ha fet el Senyor*. Abans haurà cantat Montserrat Caballé i l'organista Juan de la Rubia haurà interpretat algunes peces. *L'Hallelujah* de l'Oratori *El Messies* de Händel clourà la vetllada i la celebració de l'Atri dels Gentils. L'acte serà transmès íntegrament a través de Ràdio Estel, FM i internet.

Creix el nombre de visites a la nostra pàgina web: www.radioestel.cat

Cada dia més dinàmica i activa, cada dia amb més visitants, constitueix una de les novetats més atractives de la nostra ràdio: informació puntual del pas dels convidats dels diversos programes; la possibilitat de triar la música de la nostra graella i de guanyar entrades per a espectacles musicals o teatrals; estades en cases rurals; ràdio a la carta; vídeos amb valors; blogs d'importantes personalitats, o enllaç directe a *Catalunya Cristiana* i a altres publicacions escrites d'especial interès. I, naturalment, Ràdio Estel en línia, en directe, les vint-i-quatre hores del dia.

Missatge en una ampolla, ara també en format llibre

Missatge en una ampolla és un espai alternatiu que pretén, des del cristianisme, promoure idees progressistes i innovadores que conduïxin cap a un canvi. Els seus realitzadors, Miquel Albert Soler i David Ciscar, entenen que cal prioritzar les qüestions socials, les persones, l'amor universal, la pau, la solidaritat, la igualtat i la preservació de la natura. S'emet cada dia poc abans de la mitjanit, i els diumenges a les nou del vespre.

I ara també en format llibre, una de les novetats d'aquest darrer Sant Jordi que ens permet llegir i rellegir les paraules dites durant les emissions dels darreres mesos. Més informació: info@missatge.org - www.missatge.org.

ESTIL ESTEL: RECOMANACIONS DISCOGRÀFIQUES

Pregar a Déu

★ **Javier Reyes M., *Aunque no te pueda ver*.**
Editorial San Pablo

Aquest disc està inspirat en els sentiments del cantautor equatorià Javier Reyes envers Jesús, «que és la veritable raó de la meua motivació, qui em dona les paraules i posar l'harmonia que demana cada vers». A través de dotze cançons, l'artista, acompanyat als cors per Miriam Sánchez, dona gràcies al Senyor pel seu amor infinit, la seva bondat i la seva presència.

Universos musicals

★ **Möek, *Històries mínimes*.** Audio-visuals de Sarrià

neix el disc com «el fruit de la diversitat i la riquesa d'universos musicals» que ha conegut al llarg de la seva carrera, tot reflectint en aquest recorregut «sonoritats de fortes arrels».

Möek és una formació barcelonina encapçalada pel contrabaixista Manolo López, que ara presenta el seu primer treball com a compositor: *Històries mínimes*. Defi-

Reedició de luxe

★ **Queen-Paul Rodgers, *Return of the champions* i *The cosmos rocks*.** Universal Music

S'acaba de reeditar el doble CD *Return of the champions*, enregistrat en directe el 2005 a Sheffield (Anglaterra) durant la gira mundial de Queen amb el cantant Paul Rodgers, i *The cosmos rocks* (2008), el primer disc d'estudi de Queen des del 1995, amb la col·laboració també de Rodgers. A més, hi haurà una versió en DVD d'aquests dos treballs discogràfics.

Fusió d'estils

★ **Pancho Álvarez, *Sonche Atlántico*.** Fol Música

Pancho Álvarez és un músic imprescindible en la història recent de la música folk, on ha deixat la seva empremta durant quinze anys en el grup Na Lúa o com a membre de la banda estable del gaiter Carlos Núñez. Ara Álvarez acaba de publicar el seu quart disc en solitari, que té diverses influències musicals: rap, blues, rumba i melodies magribines.

MAIG ÉS EL MES DE MARIA, MARE DEL BELL AMOR

INTERNET

- **CATEDRAL DE PAMPLONA.**— Presenta la seva pàgina oficial: www.catedraldepamplona.com. Dividida en nou seccions ofereix tota la informació necessària per conèixer a fons l'edifici catedralici. També hi ha pestanyes amb fotografies i vídeos.

ALTRES BISBATS

- **ELNA.**— El **diumenge 20 de maig**, actes a Elna per recordar la massacre del 1285: a les 7.00 sortida de l'autocar des de Barcelona; a les 11.00, eucaristia a la catedral d'Elna, presidida per Mn. Andreu Oriol; a les 12.00, al claustre, parlaments d'homenatge i ofrena floral; a les 13.00, dinar de germanor; a les 15.45, visita al memorial del camp de concentració de Ribesaltes; a les 18.00, sortida cap a Barcelona; a les 21.00, arribada. Més informació i inscripcions: tel. 932 137 648, ipecc@ipecc.cat.

- **JORNADES DIOCESANES DE DELEGATS DIOCESANS PER AL CLERGAT.**— Del **dilluns 28 de maig al dimecres 30**, a Madrid, amb el tema *Renueva en sus corazones el espíritu de santidad*. Més informació: tel. 913 597 861, ecrymad@planalfa.es.

BARCELONA

- **MARE DE DÉU DELS DESEMPARATS DE LA TORRASSA.**— El **diumenge 13 de maig**, festa popular de la Mare de Déu: a les 12.00, eucaristia solemne i confirmacions. Presideix l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach; a les 18.00, teatre infantil *Monstres*, per la companyia Zipit a l'auditori de la Torrassa.
- **SANT PAU DEL CAMP.**— El **diumenge 13 de maig**, a les 19.00, concert de la coral de cambra de Cants Harmònics (MuOM The Harmonic Ensemble) a la parròquia de Sant Pau del Camp de Barcelona; el **dimecres 16**, a les 19.00, homenatge a l'abat Joan de Safont i de Ferrer (darrer abat de Sant Pau del Camp, 1834-1835). Hi

intervindran: Montserrat del Pozo i de Ferrer, Maria Lurdes Solé i la Capella de Música de Sant Pau del Camp. Organitza: Confraria de Sant Pau i Sant Galderic. C/ Sant Pau, 101 – Barcelona.

- **«EL CIERVO».**— El **dilluns 14 de maig**, a les 19.00, recital d'autors vinculats a la revista: José Ángel Cilleruelo, Alejandro Duque Amusco, Enrique Badosa i José Corredor-Matheos. Biblioteca Jaume Fuster, pl. Lesseps, 20-22 – Barcelona, tel. 933 684 564, www.bcn.cat/biblioteques.
- **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— El **dilluns 14 de maig**, a les 19.30, cicle «Llibres que marquen època» (organitzat conjuntament amb Cristianisme i Justícia): *Finitud i culpabilitat, de Paul Ricoeur (1960)*, a Cristianisme i Justícia. Obra presentada per Pere Sols. Es prega confirmar l'assistència: tel. 934 880 888, fjm@joanmaragall.org, www.joanmaragall.org.
- **SEPAP.**— El **dilluns 14 de maig**, a les 20.30, pregària del SEPAP als Mercedaris de la plaça Castella de Barcelona.
- **CERCLE LA SALLE.**— El **dimarts 15 de maig**, a les 18.30, el G. Mariano parlarà sobre sant Joan Baptista de la Salle a la xerrada *Pedagog de l'amor*; el **dimecres 16**, a les 19.00, eucaristia del patró, concert de solistes i coral, sopar de fraternitat; el **dijous 17**, a les 18.30, vetllada poètica amb el grup de teatre *Com escriuen els nostres poemes*. Pl. del Nord, 14 – Barcelona, tel. 932 181 077 i 690 378 450, mfmagaz@gmail.com, <http://cerclelasalle.com>.
- **CAIXAFORUM.**— El **dimarts 15 de maig**, a les 19.30, conferència *L'edat mitjana dels horitzons oberts*, amb Luis Miguel Duarte (professor d'Història medieval de la Universitat de Porto); el **dimecres 16**, a les 17.00, xerrada de Rafael Esteve (professor del Conservatori del Liceu) sobre *Picaresca escandinava en la música teatral*; el **dijous 17**, a les 19.30, conferència *Goya, Delacroix i la mirada subjectiva*, amb Maria Josep Balsach (professora titular d'Història de l'art de la Universitat de Girona); el **dissabte 19**, a les 20.30 i 22.30, concert de Jinx Jazz Band. Més informació: av. Francesc Ferrer i Guàrdia, 6-8 – Barcelona, tel. 934 768 600, fax 934 768 635, www.caixaforum.es.

laCaixa.es/ObraSocial.

- **UNIÓ ESPIRITUAL DE MARES.**— El **dimecres 16 de maig**, a les 16.30, eucaristia; a les 17.30, Josep M. Gasch parlarà sobre *Volem aportar reconciliació*. Riera de Sant Miquel, 1 bis – Barcelona.
- **FUNDACIÓ BALMESIANA.**— El **dimecres 16 de maig**, a les 19.00, el professor Enrique Martínez impartirà la conferència *El rostro del verbo encarnado en los padres de la Iglesia*. Saló d'actes de Balmesiana, c/ Duran i Bas, 9 – Barcelona.
- **FUNDACIÓ CLARET.**— El **dijous 17 de maig**, a les 19.00, seminari *Tecnologia i educació. Nous models d'aprenentatge*, amb Lluís Vicent (rector promotor de La Salle) i José Antonio Marina (filòsof i pedagog). Sala Pere Casaldàliga, c/ Roger de Llúria, 5 – Barcelona.
- **LLIBRERIA PAULINES.**— El **dijous 17 de maig**, a les 19.30, Llibreria Paulines i l'Escola d'Animació Bíblica de Barcelona organitzen la presentació dels llibres de Núria Calduch-Benages: *Dame Señor tu mirada. Reflexiones bíblicas sobre la vida cristiana* (PPC), *Els profetes, missatgers de Déu* (CPL) i *Saboreando la Palabra. Sobre la lectura orante o creyente* (Verbo Divino). Hi intervindran: l'autora, Javier Velasco Arias (professor de Bíblia) i Joan Ferrer (doctor en Filologia Semítica). Rda. Sant Pere, 19 – Barcelona.
- **ASSOCIACIÓ AMICS DELS ÀNGELS.**— El **dijous 17 de maig**, a les 19.30, conferència *La perplexitat de l'àngel guardià del paradís. Una lectura existencial de la mitologia del Gènesi*, a càrrec de Domingo Cía (doctor en Filosofia i llicenciat en Teologia). Capella de Montserrat de la parròquia Mare de Déu dels Àngels (c/ Balmes, 78 – Barcelona).
- **AMICS DE SANT FRANCESC.**— El **dijous 17 de maig**, a les 20.00, pregària, o.f.m. C/ Santaló, 80 – Barcelona.
- **SANTA RAFAELA M. DEL SAGRAT COR DE JESÚS.**— El **divendres 18 de maig**, a les 12.30, festa de santa Rafaela M. del Sagrat Cor de Jesús a la capella de les Esclaves (c/ Mallorca, 232 – Barcelona).
- **COMUNITAT DE L'ANYELL.**— El **divendres 18 de maig**, a les 20.00, Escola de la Paraula (Mc 16,15-20). Capella de Guadalupe, c/ Comtessa de Sobradí, 5 – Barcelona.
- **EL MASNOU.**— Activitat pro-obres de Sant Pere: el **divendres 18 de maig**, a les 21.00, concert de gospel a càrrec de Gospelsons.
- **ORATORI DE SANT FELIP NERI DE GRÀCIA.**— El **dissabte 19 de maig**, a les 21.00, recital de piano amb les sonates de Mozart a càrrec de Ricard Roviroa i Cabré. C/ del Sol, 8 – Barcelona.
- **AMICS DELS CLÀSSICS.**— El **diumenge 20 de maig**, a les 11.15, concert de l'Orquestra de Cambra Amics dels Clàssics. Directora convidada: Pepita Perelló. Repertori: Händel, Cohí i Grau, Mozart, Toldrà,

SANTUARI DE MONTSERRAT

- **VII CURSET INTENSIU DE FORMACIÓ INTERRELIGIOSA.**— Del **dilluns 2 de juliol al divendres 6**, curset organitzat pel DIM i l'ISCREB al monestir de Montserrat. Més informació: tel. 937 445 030, puiggracios2003@gmail.com.

Hahn i Gershwin. Ateneu Barcelonès, c/ Canuda, 6 – Barcelona.

- **ARBOLÓ.**— El **diumenge 20 de maig**, a les 17.30, jornada dedicada a Arboló. Mn. Francesc Romeu celebrarà l'eucaristia a la parròquia de Santa Anna de Barcelona.
- **BETÀNIA.**— El **diumenge 20 de maig**, recés dirigit per Mn. Josep Maria Viñolas a les Missioneres Germanes de Betània. C/ Bonavista, 37 – Cornellà de Llobregat, tel. 933 751 102.
- **PARRÒQUIA DE SANT AGUSTÍ-CONFRARIA DE SANTA RITA DE CÀSSIA.**— Festes de Santa Rita: el **dilluns 21 de maig**, abans de l'eucaristia de les 19.00, imposició de medalles i crema de paperetes de les peticions fetes a la santa; el **dimarts 22** l'església obrirà a les 7.00 i es tancarà a les 21.00. Les eucaristies seran a les 7.30, 9.00, 10.30, 12.00, 13.30, 15.30, 17.00, 18.30 i 20.00. C/ Hospital-pl. Sant Agustí – Barcelona.
- **NOVAHUMANITAS.**— Sessions de dimensió espiritual *La llavor és la Paraula de Déu... (Lc 8,11) La «lectio divina»*, dirigides per Josep Font, el cap de setmana del **25 al 27 de maig**. Lloc: c/ Àliga, 12 – Barcelona (metro Hostafrancs i pl. Espanya). Informació i inscripcions: tel. 616 164 006, www.novahumanitas.org.
- **MISSIONERES CLARETIANES.**— Del **dimecres 6 de juny al divendres 15**, exercicis espirituals dirigits pel P. Asterio Niño, c.m.f., a la casa d'espiritualitat Maria Antonia París. C/ Major de Sarrià, 169 – Barcelona, tel. 932 037 212, fax 932 055 366, misionerassarria@gmail.com.

GIRONA

- **FESTA DE SANT PASQUAL BAILÓN.**— El **dijous 17 de maig**, a les 20.00, eucaristia i exposició solemne del Santíssim a l'església parroquial de Quart.
- **CADAQUÉS.**— El **divendres 18 de maig**, a les 19.00, concert de la coral MuoM a l'església de Santa Maria de Cadaqués.
- **CONFIRMACIÓ D'ADULTS.**— El **diumenge 20 de maig**, de 16.30 a 19.30, trobada de preparació per a la celebració de la Confirmació per a adults. Serà al monestir de Solius. Conferències del P. Jaume Gabarró, de Mn. Joan Amich i trobada dels catecúmens amb el bisbe Francesc. Tot seguit, celebració del sagrament de la Reconciliació.
- **AUDITORI DE GIRONA.**— El **diumenge 20 de maig**, a les 20.00, concert de l'Orquestra Simfònica

久。有。知
死。志。足
而。不。者
忘。失。富
者。其。强
壽。所。行

Qui es conforma amb el que té és ric.
Qui actua amb vigor posseeix voluntat.
Qui es manté on va trobar casa seva, perdura llargament.
Morir i no perir és la veritable longevitat.

MOVIMENT I TERTÚLIA AMB PETER YANG

Dissabte 19 de maig, a les 18.30, tertúlia.
Diumenge 20, a les 12 h, missa.

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ
«Rincón del Silencio»
c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 242 787

太極

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

P. SASOON K. ZUMROOKHDIAN, VICARI GENERAL DEL DELEGAT PONTIFICI PER A ESPANYA I PORTUGAL DE L'ESGLÉSIA APOSTOLICA ARMÈNIA

«Lluitem per mantenir viva la memòria del genocidi armeni»

Samuel Gutiérrez

Prop de 9.000 armenis viuen actualment a Catalunya, on s'han sentit molt ben acollits en les darreres dècades. Malgrat que es troben perfectament integrats en la cultura autòctona, els descendents d'una de les civilitzacions més antigues del món no obliden les seves arrels i recorden plegats cada any una de les pàgines més tristes de la seva història: el terrible genocidi patit entre el 1915 i el 1923. Enguany, a més, la comunitat armènia, amb la seva Església al capdavant, ha volgut agrair al poble català la seva estimació i compromís amb una causa que continua essent avui molt poc coneguda.

El 24 d'abril passat es va commemorar el 97è aniversari de l'inici del genocidi armeni.

Cada 24 d'abril es commemora el genocidi armeni. Per a nosaltres és un dia de dol. Per això, allà on ens trobem, aquell dia anem a missa per pregar per les víctimes d'un genocidi atroç que va causar un milió i mig de morts, la majoria homes, i gairebé 900.000 deportats. Ja no hi ha rancúnia als nostres cors però sí que mantenim la memòria viva perquè el món no oblidí el que va passar. El món sencer ha de saber que hi ha un genocidi no resolt, perquè no ha estat reconegut encara pels qui ho van fer. La reconciliació passa necessàriament per aquest reconeixement per part de Turquia, cosa que no sembla factible ara per ara. Al contrari, des de Turquia s'ha apostat més aviat pel negacionisme, i la seva influència ha aconseguit que només 30 països reconguin avui el genocidi. La lluita del poble armeni, al país o a la diàspora, és una lluita per la memòria. Si nosaltres no haguéssim recordat cada any el genocidi, ja hauria passat al bagul de l'oblit.

Què se sent cridada a aportar

L'Església armènia en aquest procés?

A Armènia, l'Església i la comunitat sempre han estat molt units, no se separen, ni tan sols en la diàspora. Allà on anem també portem amb nosaltres l'Església, i al voltant de l'Església es construeix la comunitat. L'Església regeix la comunitat a nivell social, polític i econòmic. És la base, l'element que cohesiona i dona unitat, i compleix una doble funció espiritual i nacionalista. A partir de l'Església també s'organitzen les diferents entitats que permeten la transmissió de la cultura, la història, l'idioma i els costums armenis.

Cal no oblidar que Armènia va

ser el primer país a adoptar el cristianisme com a religió d'estat.

Des de l'any 301, quan Armènia va esdevenir el primer país del món a adoptar el cristianisme com a religió oficial, l'Església ha estat per a nosaltres el pilar fonamental i això ens ha suposat moltes persecucions i desgràcies. Amb l'adopció del cristianisme i la seva fe en Jesucrist, els pobles del voltant ens han tingut en el punt de mira i ens han volgut aniquilar. Al llarg de la història, el poble armeni ha estat perseguit contínuament per la seva fe cristiana.

També en el genocidi iniciat pel govern dels Joves Turcs?

Lògicament la fe cristiana va ser un dels motius d'un genocidi emprès per musulmans fonamentalistes, tot i que no va ser l'única causa. També va influir el nacionalisme armeni i la seva condició de poble ben format i desenvolupat culturalment dins de Turquia. Tampoc no podem obviar entre les causes del genocidi el retorn a Turquia de milers de turcs després de la independència de Bulgària. Es van unir molts factors en un context geoestratègic molt complex.

Per què enguany es va commemorar a Barcelona el genocidi amb una celebració ecumènica i un concert de música clàssica?

El concert ofert el 29 d'abril passat a la basílica de Santa Maria del Pi ha volgut ser un acte d'agraïment al poble català i també a l'arxidiòcesi de Barcelona, per la seva acollida i comprensió davant la realitat del poble armeni, inclòs el genocidi. Catalunya és el lloc de l'Estat espanyol on més bé es coneix el poble armeni i la seva realitat. Tant és així que fins i tot el mateix Parlament de Catalunya ha reconegut el genocidi, cosa que encara no ha passat amb el Parlament espanyol.

Eduard Brufau

Rauxa

El conreu de les virtuts

L'augment de la consciència ecològica, la preocupació per la salut i la preferència creixent pels productes propers expliquen la proliferació actual dels horts urbans o domèstics. La descoberta de la satisfacció per treballar la terra, per poder menjar allò que un mateix ha sembrat pren una gran embranzida en entorns urbans, tecnificats i allunyats dels ambients agrícoles. En una societat abocada a la immediatesa i al ritme frenètic, on es vol obtenir una cosa a l'instant mateix de desitjar-la, el conreu d'un hort, per més anecdòtic que ens pugui semblar, ajuda a conrear un seguit de virtuts tan escasses com

necessàries. La paciència, per exemple, en surt molt reforçada, perquè s'han d'esperar mesos abans de collir i gaudir del que s'ha sembrat, i perquè allò que desitjaríem només està disponible una època de l'any concreta, sovint molt curta. De la mateixa manera s'aprèn que un mateix no té un control absolut sobre tot i que, en qualsevol moment, aquesta petita collita es pot perdre per causes que escapen a la nostra voluntat. L'home contemporani necessita experimentar personalment que no pot satisfer els desitjos sempre que ho vol i que, fins i tot, per més que ho vulgui, n'hi ha que potser no els aconseguirà mai.

Pensant-ho millor

Francesc Riu,
salesià
President de la
Fundació Rinaldi

Renaixement!

El títol d'aquesta breu reflexió no es refereix pas a aquell moviment cultural impulsat a partir del segle XIV, primer a Itàlia i després arreu d'Europa, per la recuperació de les idees i l'art antic grecoromà. No. Ara parlo del renaixement entès com l'acció de renéixer després d'haver mort d'alguna manera. El símil de l'arbre ens pot servir. La poda de les branques envellides provoquen que, del tronc d'un arbre centenari, n'emergeixin nous brots portadors de nova vida. Es pot afirmar que la poda de les branques estèrils ha comportat el renaixement de l'arbre, com si l'arbre vell hagués tornat a néixer. Sense poda, no hi ha renaixement. Aplico la imatge de l'arbre a la realitat de la nostra Església, en el supòsit que fóssim capaços de posar en marxa, amb tanta gosadia com creativitat, la *nova evangelització*, a la qual em vaig referir en un article anterior. En els darrers mesos aquesta iniciativa ha esdevingut el principal centre d'interès de *Catalunya Cristiana*, no precisament perquè jo n'hagués parlat, sinó perquè és i serà la iniciativa de l'Església més important del segle XXI. Després del Concili Vaticà II, no n'hi haurà hagut cap de més transcendent. Doncs bé, com l'arbre que ha de ser podat per poder renéixer, l'Església haurà passat per un procés certament dolorós, però indispensable per poder engendrar nova vida. Les branques estèrils hauran de ser podades perquè l'arbre reaccionï i la saba que puja de les seves arrels doni lloc a brots nous que siguin capaços de donar els fruits que les branques velles ja són incapaces de donar.

Amb altres paraules, això és el que afirma el document preparatori del proper Sínode dels Bisbes: «La nova evangelització exigeix la capacitat de tornar a començar, de creuar fronteres i ampliar horitzons. La nova evangelització és contrària a l'autosuficiència, al replegament, a la mentalitat de l'*statu quo*, i a una concepció de la pastoral que considera suficient continuar fent les coses com sempre s'han fet. Avui, el *business as usual* ja no serveix.» La nova evangelització no té res a veure amb l'anar fent, la rutina i el conformisme. Per això, «és temps que l'Església cridi a les mateixes comunitats cristianes a una conversió pastoral, en sentit missioner, de la seva manera de fer i de les seves estructures». No comporta, tot això, un autèntic *renaixement*? Serem capaços de renéixer?